JUDITH SMITH

Pilotul

ALCRIS

Prolog

Trecuse puțin de miezul nopții când camionul cisternă se angajă pe drumul vechi, plin de gropi. Deși era lună plină, nu se vedea la doi pași. Șoferul înjură pe sub mustață. După ce parcursese o distanță care i se păru interminabilă, zări jeep-ul oprit lângă cariera care marca preria, ca o cicatrice adâncă. Ascultă de bărbatul de lângă jeep care, cu amândouă brațele ridicate, îi făcea semne să oprească de-a curmezișul drumului.

- Ai întârziat! bombăni bărbatul.

- Ce pretenții ai pe întunericul ăsta, imbecilule? îi replică șoferul. Credeam că vizitele în acest loc nu trebuie să aibă loc decât în plină zi.

- Se teme... Bătrânul ăsta o să ne înnebunească la cap. Hai, la treabă!

Camionagiul se duse în spatele cisternei și deschise robinetul. Un șuvoi de lichid vâscos începu să se împrăștie pe pământul gras.

- Toată înscenarea asta mi se pare ridicolă! mormăi el.

- Vezi-ți de treburile tale.

Timp de câteva clipe, cei doi bărbați priviră lichidul care se scurgea din cisternă, fără să scoată nici un cuvânt. Mugetul unei

vaci aflate nu departe de locul respectiv, sfâșie tăcerea nopții, urmat în curând de un altul.

- Ar fi putut să ducă turma ceva mai încolo! bodogăni camionagiul.

- Bătrânul vrea ca totul să se petreacă aici. N-am putut nici în ruptul capului să-l conving să se răzgândească.

- Într-o bună zi va trebui s-o facă.

- Sper că vârsta îl va da gata în curând. Bineînțeles însă că s-ar putea aranja și un accident...

- Ai face mai bine să-ți scoți astea din cap. Putem câștiga mult mai bine așa, dacă nu ne pune cineva bețe în roate.

Continuară să discute în timp ce lichidul forma o băltoacă din ce în ce mai mare. Animalele se îndepărtară puțin, deranjate probabil de mirosul greu dus de vântul ce bătea dinspre Vest.

Mirosul oribil plutea în aer, estompându-se o dată cu distanța, până deveni imperceptibil. Totuși el era aici, dus de vânt, ca să secere viața.

O amprentă a morții care se va îmbiba în pământul virgin pentru mult timp de acum încolo.

Capitolul 1

Stând în picioare pe veranda imensă a casei sale, Joanne Tates, zisă Jo, își plimba satisfăcută privirea prin curte. Era al treilea an de când conducea ferma Bar T, și previziunile beneficiilor pentru acest an erau din nou promițătoare. Un rezultat bun, mai ales în această perioadă de criză. Mândră de munca ei, Jo știa că tatăl ei, dacă ar fi fost aici ca s-o vadă, n-ar fi fost deloc dezamăgit.

Jonas Tates avusese întotdeauna o mare încredere în capacitățile administrative ale fiicei sale. Totuși, pentru a se asigura că această încredere e justificată, o pusese pe Jo să muncească mai dur decât pe oricare alt lucrător de la fermă. Ca adolescentă participase la fiecare fază a creșterii animalelor, așa încât cunoștea totul în cele mai mici amănunte.

Apoi Jonas o trimisese pe Jo la universitate, ca să-și poată alege singură viitorul. Ca senator de Montana, Jonas Tates călătorise foarte mult și ținuse în mod deosebit ca și fiica lui să descopere alte orizonturi.

Jo știa că dacă ea n-ar fi vrut să preia conducerea fermei, tatăl ei i-ar fi acceptat fără probleme punctul de vedere, fiindcă el considerase întotdeauna libertatea individului ca esențială. Totuși, Jonas își manifestase recunoștința și mândria când, după obținerea diplomei în comerț și marketing, Jo se hotărâse să se întoarcă la fermă.

Dacă Jonas Tates avusese unele îndoieli asupra planurilor de viitor ale fiicei sale, ea în schimb nu ezitase nici o clipă. Adora

acest pământ și nu și-ar fi dorit niciodată să trăiască altundeva.

Iar astăzi, la douăzeci și nouă de ani și la trei ani după moartea prematură a tatălui său, se simțea foarte mândră de reușita ei în administrarea fermei Bar T. Avea sentimentul că este fidelă memoriei lui Jonas și își promitea să vegheze asupra bunăstării acestei proprietăți, precum și transmiterii ei din generație în generație.

Jo surâse dându-și seama de cursul pe care îl luaseră gândurile ei. De la fermă trecuseră la tatăl ei, apoi la viitoarele generații. Dar înainte să se gândească la copii și la nepoți, ar fi trebuit să fie măcar logodită.

La drept vorbind, după cum spunea și buna ei prietenă Mary Montgomery, „într-un fund de țară, nu prea ai de unde alege". Nu că Jo n-ar fi primit propuneri, dar niciodată acestea nu veniseră de la candidatul potrivit.

Bineînțeles că această situație o frământa. Ca și tatăl ei, se simțea foarte atașată de familie și nu dorea câtuși de puțin ca succesiunea fermei Bar T să înceteze la a patra generație a familiei Tates, din lipsă de descendenți. Cu toate astea, refuza să-și lege viața de un bărbat care să nu se situeze la înălțimea exigențelor ei. Nu voia să comită aceeași greșeală ca Mary care se măritase cu un coleg de liceu, pasionat de fotbal și de nimic altceva, ca să divorțeze nu după mult timp. Și dacă se gândea la ce observase în privința ultimei cuceriri a prietenei sale, se părea că Mary nu-și găsise încă perechea potrivită.

În clipa de față, de fapt Jo nu aștepta un soț ci un pilot de elicopter. Tipul întârziase și ea scruta drumul sperând să vadă o mașină apărând în depărtare. O întârziere la prima întâlnire nu era un semn bun, dar fiindcă omul nu era de prin părțile locului, îi va trece asta cu vederea.

În contabilitatea foarte strictă a fermei, mâna de lucru ocupa un loc extrem de important. Având mai mult de trei mii de hectare, ferma avea nevoie de bărbați ca să se ocupe de vite. Recenta utilizare a vehiculelor de teren și folosirea moderată a barierelor le facilita bineînțeles sarcina, dar îi trebuiau șase lucrători ca să se ocupe de animale și de cele trei sute de hectare cu grâu pe care Jo îl semănase anul trecut, ca să diversifice activitățile fermei.

Anul acesta, adunarea cirezilor punea o problemă. Dacă era deja destul de lucru pentru șase, recentele probleme a doi dintre membrii echipei făceau operațiunea aproape imposibilă. Iată de ce Hank

Driscoll, șeful echipei, o sfătuise pe Jo să angajeze un pilot de elicopter. Își susținuse punctul de vedere citându-i numeroase exemple de crescători care profitaseră din plin de pe urma unei „asistențe din aer" și sfârșise prin a o convinge.

Jo își studiase conturile, estimase costul care revenea unei asemenea operațiuni și admisese în cele din urmă că poate era un mijloc de a realiza o economie. Se întreba totuși dacă va suporta zgomotul făcut de un elicopter, într-o zonă atât de liniștită.

Într-o asemenea dimineață, Jo își imagina cu ușurință cum arăta acest loc din Montana când primii Tates se stabiliseră aici. Frunzele arborilor fosneau ușor în bătaia vântului. Păsările cântau. Cât vedeai cu ochii, iarba înaltă se unduia în vânt.

Adora liniștea și pacea acestor locuri. Trecându-și mâna prin părul blond, se sprijini de balustradă și trase în piept aerul proaspăt și înmiresmat al dimineții.

Un bâzâit făcu să vibreze aerul și dintr-o dată un vâjâit asurzitor se prăvăli parcă din ceruri asupra ei. Umbra unui elicopter o învălui pentru o clipă pe tânăra femeie, înainte de a se roti deasupra curții, hambarului și clădirii.

Jo își încreți pleoapele pentru a privi aparatul care se apropia de sol, ridicând un nor uriaș de praf. Apoi se stabiliză deasupra curții și zgomotul infernal încetă brusc, lăsând loc șuieratului pe care îl făceau palele elicei. Și apoi, nimic.

Tăcerea care urmă sosirii elicopterului păru și mai adâncă decât înainte. Nici un ciripit de pasăre. Chiar și vântul se oprise, ca intimidat de o asemenea desfășurare de forțe. S-ar fi zis că era tăcerea care preceda furtuna.

În cele din urmă, păsările își reluară trilurile vesele și farmecul fu rupt. Jo se îndreptă spre monstrul alb și strălucitor, animată de tot felul de prejudecăți la gândul întâlnirii cu stăpânul unei mașinării atât de zgomotoase.

O ușă de plexiglas se ridică și pilotul sări jos, apoi, zărind-o, porni în întâmpinarea tinerei femei.

Era un tip înalt și voinic, cu părul de un blond-roșcat, având privirea ascunsă de ochelarii sport, dar cu un surâs călduros și sincer. El îi întinse mâna.

- Am nimerit bine? Sunt pe proprietatea familiei Tates? o întrebă el.

- Da. Sunteți probabil domnul Fitzpatrick...

- Daniel, o corectă el strângându-i cu putere mâna. Cu meseria mea, în care risc în orice moment să-mi frâng gâtul, prefer să trec cât mai repede posibil la folosirea prenumelui. Nu se știe niciodată...

Își scoase ochelarii de protecție și atunci ea îi văzu ochii verzi, sclipind de veselie.

Jo râse. Îi plăceau oamenii direcți și acesta părea să fie unul dintre ei.

- În acest caz, spune-mi Jo, dădu ea din cap privind elicopterul. Deci... acest obiect reprezintă viitorul în creșterea vitelor? Face un zgomot infernal.

- Recunosc asta. Și nu știu dacă elicopterul reprezintă viitorul în creșterea vitelor, dar în orice caz simbolizează prezentul pentru mine. Cu o fermă de asemenea dimensiuni, sunt surprins că nu ați mai folosit deja unul.

- Până acum ne-am descurcat fără el. Ai mai lucrat într-o fermă, nu-i așa?

- Da, după armată, i-am dat o mână de ajutor unchiului meu care are o fermă în Texas.

- Bine. Șeful meu de echipă crede că astfel vom putea face niște economii, și i se întâmplă destul de rar să se înșele. Cifrele pe care i le-ai dat sunt exacte? Sper că nu sunt un truc pentru a atrage clienți.

- Sunt exacte, afirmă el. Aparatul meu nu este prea lacom la carburant și încerc să nu gonesc clientela cu tarife exorbitante. Asta depinde și de prețurile practicate dar, în general, ajung la costul unui lucrător și jumătate, cel mult.

- Asta corespunde și cu calculele mele...

- Bineînțeles că nu încerc să iau locul nimănui. Ești în criză de mână de lucru, sau te gândești la concedieri?

- Doi din oamenii mei m-au părăsit luna trecută, fiindcă s-au mutat la mari distanțe de aici, iar un al treilea se gândește să lucreze pe cont propriu.

Jo nu prea credea că Hank o să-și găsească o fermă, dar vorbea de mult timp despre asta. Era de altfel unul din motivele pentru care o sfătuise să-și angajeze un pilot. Putea pleca astfel cu conștiința împăcată.

- Deci e în regulă! spuse el cu un surâs cuceritor. Spune-mi atunci ce mai vrei să știi despre mine. Ai primit un Curriculum Vitae, nu-i așa?

- Da, și mi s-a părut excelent. Ai fost pilot în armată timp de patru ani. Ai făcut războiul din Golf?

- Am făcut și eu parte din spectacol, fiindcă îl poți numi și așa... spuse el, lovind ușor cu palma elicopterul. Iar această mică bijuterie face adevărate minuni cu vitele.

- Mi se pare diferit de modelele pe care le-am mai văzut.

Era un aparat lung și fin, cu botul turtit și dotat cu două aripi mai mici plasate pe la jumătatea fuselajului. Coada era subțire ca acul unei viespi și palele păreau ascuțite precum tăișul săbiei, gata să decupeze atmosfera în lamele.

- Mi se pare mai mare decât celelalte, adăugă Jo.

- Este un Cobra, explică plin de mândrie Daniel, un elicopter de luptă. L-am cumpărat din surplusul vândut din dotarea armatei. I-am scos armele și alte echipamente electronice, dar are o mobilitate de vis. Ți-ar putea veni amețeală, numai văzându-l cum evoluează.

- Este legal să posezi echipament militar?

- Dacă îl cumperi la preț redus, da. Aviația se descotorosește de aparatele ei la primele semne de oboseală, atunci când sunt departe de a-și fi terminat anii de serviciu. Elicopterul meu are douăzeci de ani... Un puști! Vrei să faci un tur?

- Nu cred că e necesar. Nu-i pun la îndoială calitățile.

- Hai, urcă-te, o să-ți placă la nebunie! insistă el. O să-ți vezi ferma dintr-un alt unghi și în condiții de confort incomparabile. Privește, am scos tot ce ocupa loc!

Ridică ușa din plexiglas și se cocoță pe talpa metalică de aterizare. Jo îl urmă, mai mult din politețe decât din curiozitate, și examină cabina, dotată cu două fotolii, unul în spatele celuilalt. Interiorul era mai mult decât spațios, dar plin de numeroase sacoșe de voiaj.

- Scaunul din față, îi explică Daniel, era rezervat ofițerului de artilerie, iar pilotul stătea în spate. Vezi, există destul spațiu să-ți întinzi picioarele, și de aici ai o vedere splendidă!

- Drăguț din partea ta, dar prefer s-o fac altă dată.

Jo știa că nu va rata ocazia. Dar prefera să-l vadă mai întâi pe Daniel Fitzpatrick zburând singur înainte să-i încredințeze propria ei viață.

Nu simțise niciodată vreo atracție spre zbor, iar piloții de elicoptere aveau reputația de a fi pe cât de lăudăroși pe atât de inconștienți. Deși acesta părea mai serios, Jo considera totuși ceva cam deplasată admirația manifestată față de propriul lui elicopter.

Dacă accepta să urce în aparatul lui, se temea că o să-i împuie capul cu toate calitățile lui.

- Când vrei, spuse Daniel sărind jos. Asta înseamnă că sunt angajat?

- Da, domnule Fitzpatrick, îți dau o șansă.

- Super... Și amintește-ți să-mi spui Daniel, sau și mai bine, Dan. Să știi că exageram puțin adineaori. Nu cred că risc în orice moment să-mi frâng gâtul. Și nici n-am omorât încă pe nimeni.

- Sunt încântată să aud asta... Vrei să intri? Am câteva formulare pe care o să te rog să le completezi. Pe urmă o să-ți arăt locurile.

- Ce zonă frumoasă! comentă Dan luându-se după ea. Ai multe capete de vite?

- Cam vreo sută de mii. Acum ne permitem să avem atâtea fiindcă le putem hrăni, dar în anii de secetă scădem mult efectivele.

Jo remarcă faptul că vorbea despre ferma ei cu aceeași mândrie cu care Dan își lăudase adineaori elicopterul. Poate nu erau chiar atât de diferiți...

Traversară curtea străjuită de stejari bătrâni, înainte de a intra în casa mare a stăpânului.

Era răcoare în semiîntunericul din interior. Casa părea să ofere un confort fără pretenții. Tonurile calde ale pereților și mobilierului îi dădeau un aer simplu și primitor. Cu alte cuvinte, nu semăna deloc cu reședința unei milionare, chiar dacă proprietara ei era.

Tânăra femeie traversă salonul, intră în biroul ei și se instală într-un fotoliu rotativ din stejar, în fața biroului. Scoase un formular dintr-o casetă, apoi i-l întinse împreună cu un stilou noului ei angajat.

- Vei beneficia astfel de polița noastră comună de asigurare, îi explică ea. Prefer să nu mă gândesc la cât va crește cotizația asta... Vrei un pahar de limonadă?

- Cu plăcere, patroane, spuse el așezându-se.

- Era să uit să te întreb dacă știi să gătești.

- Mă descurc.

- Atunci e bine. Rând pe rând ne ocupăm de pregătirea meselor.

Acest lucru le permite băieților să scape din când în când de praf. Bineînțeles, dacă n-ai fi în stare să gătești, ai fi fost scutit de așa ceva.

- Așteaptă să guști din pateul meu! spuse el surâzând.

Jo se sculă și se duse în bucătărie.

Daniel Fitzpatrick nu avea nimic din cascadorul trăsnit, ieșit dintr-un film de război de mâna a doua, lucru la care se așteptase. Își va găsi locul la fermă, Jo știa acum asta. Scoase o cutie de limonadă din frigider și două pahare din bufet. În timp ce le umplea, auzi pe cineva împingând ușa de la intrare și traversând cu un pas greoi vestibulul.

- Ești acolo, Jo? strigă Hank Driscoll.

- În bucătărie, Hank! Ce s-a întâmplat?

Jo puse jos cutia, alertată de tonul anormal de grav al lui Hank. Presimți că nu va avea timp să-și bea limonada. Silueta îndesată a șefului de echipă apăru în prag. Cu pălăria în mână, el își ștergea fruntea plină de sudoare, de care se lipiseră câteva șuvițe roșcate de păr.

- Au găsit niște animale moarte, anunță el. Zece, pe terenurile dinspre nord.

- Moarte?... Cum?

- Au băut ceva, dar n-aș putea spune ce, mărturisi Hank. Probabil că asta s-a întâmplat azi-noapte.

- În acest caz, hai să mergem imediat acolo! declară ea luându-și pălăria de pe cuier.

- Cred că a sosit momentul să primești botezul aerului, spuse Dan intrând în bucătărie. Pot să vă duc acolo în câteva clipe.

- Nu, eu...

- Excelentă idee! o întrerupse Hank întorcându-se spre Dan. Am vorbit la telefon, eu sunt Hank Driscoll.

- Iar eu Dan Fitzpatrick. Încântat de cunoștință. Și vă mulțumesc că ați făcut apel la mine. O să vedeți că nu veți regreta. Unde sunt animalele?

- Cam la vreo treizeci de kilometri spre Nord-Vest. Într-o râpă aflată puțin mai la Vest de drumul de acces.

- Foarte bine, spuse Jo. Hank, telefonează-i doctorului Hollander. Eu... sunt gata de decolare.

*
* *

După ce se instală pe scaunul din față, cu o cască pe cap, Jo avu impresia că se găsește în botul unui monstru metalic.

În spatele ei, Dan manevră comenzile și motorul începu să vuiască din ce în ce mai tare. Zgomotul și vibrațiile ajunseră în curând la un asemenea grad încât tânăra femeie crezu că inima îi va sta în loc.

- Plecăm! se auzi vocea lui Dan în căști.

Și înainte ca ea să fi putut scoate vreun cuvânt, decolară. Jo se agăță zdravăn de brațele fotoliului în care stătea, simțind că i se pune un nod în gât și un gol în stomac. Brusc, clădirile fermei dispărură în neant ca înghițite de pământ. Apoi reapărură peste câteva clipe, după ce Dan redresă aparatul.

Și dintr-o dată, nici un obstacol nu se mai află în fața ochilor lui Jo. Pluteau parcă în albastrul cerului. Elicopterul înainta fără nici o zguduitură, încât Jo avea impresia că parcă nici nu zburau. Totuși, când prinse puțin curaj și se uită în jos, văzu defilând sub ei dealurile cu pantele lor blânde, vegetația care se unduia salutându-le parcă trecerea.

Jo își regretă în curând curiozitatea. Nu se aflau decât la trei metri înălțime față de sol și urmau denivelările terenului cu aceeași precizie ca a unui alergător de fond.

- Încearcă să-ți reperezi vitele! îi sugeră Dan.

- Nu poți să zbori ceva mai sus?

Elicopterul se smuci înapoi și urcă ca o săgeată, înainte de a se redresa la vreo treizeci de metri de sol. Trecu un timp până când Jo își simți stomacul revenind la locul obișnuit.

- E mai bine? se interesă Dan.

- Da, răspunse ea cu o voce pierită. Niciodată n-o să-ți mai cer așa ceva... Urmează, te rog, drumul spre Nord. Râpa e la vreo cinci kilometri de aici.

- Am înțeles, patroane!

Vră imediat și tânăra femeie avu impresia că partea inferioară a corpului ei se rotește singură, în timp ce bustul rămânea pe loc. Apoi, Dan acceleră.

Câteva secunde mai târziu, Jo zări râpa. Apoi remarcă petele închise la culoare de pe pantă, în apropierea pârâului care curgea în vale.

Aterizară în ierburile înalte, în parte uscate de soarele arzător. Când elicea se opri, Dan sări jos și-i întinse o mână lui Jo care ar fi îmbrățișat pământul de bucurie, dacă demnitatea i-ar fi permis.

- Întotdeauna zbori așa? îl întrebă ea.

- Sigur.

- Mi-ar plăcea să-l cunosc pe sadicul care ți-a fost instructor de zbor!

- Am învățat în armată... Și în orice caz, te descurci mai bine decât marea majoritate a oamenilor, care sunt de-a dreptul bolnavi imediat ce pun piciorul pe pământ.

- Mă flatezi! replică ea ironică.

Dar cel puțin acum era convinsă de priceperea lui Dan în manevrarea comenzilor aparatului.

O luă la fugă spre cadavrele vacilor. O privire îi fu de ajuns ca să evalueze situația.

- Să-ți moară niște vite nu e niciodată plăcut, declară ea, dar acum într-adevăr am dat de necaz.

- De ce? se interesă Dan.

- Nu sunt vacile noastre. Îi aparțin lui Norton Pettigrew care nu se jenează să-și lase vitele să pască pe terenurile mele, de câte ori i se ivește ocazia. Așa că nu mă îndoiesc că ne va acuza că i le-am omorât noi.

- Dar poate fi vorba de un virus, îi sugeră Dan.

- Veterinarul trebuie să sosească și el ne va spune despre ce este vorba. Tot ceea ce sper e să nu-l fi contactat aici. N-am nevoie de o ceartă cu Pettigrew.

- E atât de rău?

- Dacă are ceva de pierdut, da. Dar n-o să-i dau satisfacția să mă declar vinovată de moartea vitelor lui, când le lasă să pască pe pământul meu.

- Vorbești de parcă securea războiului urmează să fie în curând dezgropată...

- După ce o să-l întâlnești pe Pettigrew, îl asigură ea, nu o să ți se mai pară atât de ciudat ceea ce ți-am spus.

Capitolul 2

Evan Hollander își trecu degetele noduroase prin părul grizonat care depășea viziera caschetei. Cu un aer perplex, veterinarul, care lucra în această zonă a Montanei de peste treizeci de ani, se învârtea în jurul vitelor moarte. În cele din urmă își drese vocea și ridică din umeri.

- Probabil că au înghițit ceva, dar n-aș putea spune ce anume. Mi se pare însă dubios că au murit toate în același timp. Analizele ne vor permite să ne dăm seama mai clar cum stau lucrurile.

- Nu ați putea să avansați chiar acum o ipoteză? îl rugă Jo. Nu va fi nici o problemă dacă nu rămâne în picioare după analize.

- Nu, îmi pare rău. Ar fi mai bine să așteptăm rezultatul autopsiei. Imediat ce vom depista cauza morții, te vei putea adresa serviciilor veterinare care se ocupă cu transportarea cadavrelor.

- Credeți că va dura mult?

- Depinde, răspunse prudent bătrânul Evan. Dacă nu este evidentă cauza morții, va trebui să trimitem probe de sânge la laborator.

- Mă duc să caut niște oameni ca să urcăm una din vite în camioneta dumneavoastră, îi propuse Jo.

- Am câteva frânghii în elicopter, intră Dan în vorbă. Asta ar putea să accelereze desfășurarea operațiunii, nu-i așa?

- Cu elicopterul? șopti Evan sceptic. N-aș fi crezut niciodată că un asemenea aparat ar fi în stare de o astfel de manevră. E o achiziție de

la armată, nu-i așa? Seamănă cu cele pe care le-am văzut mai de mult la televizor.

- Da, domnule. Un Huey Cobra.

Dan se duse să caute două frânghii solide din nylon, și le înnodă în jurul tălpilor de aterizare.

- Da, așa e, spuse Evan. În timpul războiului din Coreea am transportat mulți băieți răniți cu ajutorul strămoșului acestui monstru. Prin comparație, acesta mi se pare mai fragil.

- Sigur, dar asta nu înseamnă că nu e la fel de puternic. Când o să mă aflu deasupra capetelor voastre, puteți să legați animalul, ca apoi să-l ridic. O să-mi faceți semn ca să știu dacă mă aflu destul de jos, și pe urmă ca să-mi indicați dacă pot să mă ridic.

- Să nu ne cazi în cap! îl atenționă Jo.

- O să am grijă. Dar oricum, patroane, ai o asigurare, nu-i așa?

Jo și doctorul Hollander își țineră pălăriile cu mâna în timp ce aparatul lua înălțime ca să se poziționeze deasupra animalelor moarte, cu cele două frânghii spânzurând în gol. Le înnodară în jurul unuia dintre cadavre, apoi îl lăsară pe Dan să se ridice și să-l depună fără probleme în remorca hodorogită a veterinarului.

- Animalele îi aparțin lui Pettigrew, nu-i așa? rosti Evan. L-ai anunțat?

- Nu încă, răspunse Jo.

- Știi că nu ești obligată să-l anunți pe proprietarul lor înainte de a le incinera?

- Cum să nu știu! De aceea speram că veți putea stabili rapid un diagnostic. O să facă un scandal! Dacă aș putea cunoaște măcar cauza morții...

- Nu pot să ți-o spun încă, dar un lucru este sigur: animalele astea se găseau la mai mult de treizeci de kilometri de pământurile lui. Trebuia să le supravegheze cu mai multă atenție!

- Îl cunoașteți pe Norton. Nu se încurcă el cu asemenea amănunte.

- În orice caz, voi face tot posibilul să obțin rapid rezultatul analizelor. Poate o să-l rog pe Andy să accelereze procedura.

Evan făcea aluzie la nepotul lui, Andrew Hollander, șeriful comita-

tului. Când Dan se apropie de ei, îi întinse mâna în semn de rămas-bun.

- Îți mulțumesc pentru ajutor, băiete, îi spuse el. O să urc să fac și eu un tur zilele astea în pasărea ta.

- Oricând doriți!

- Mulțumesc, doctore! strigă Jo în timp ce Evan se îndrepta spre camionetă. Acum putem să ne întoarcem, Dan. Trebuie să-i telefonez lui Norton Pettigrew.

- Nu vrei să mergi să-l vezi? Cu elicopterul ne-ar lua doar câteva minute.

- Nici prin gând nu-mi trece! exclamă ea. Ar fi capabil să mă dea în judecată sub pretextul că i-am deranjat găinile de la clocit!

*
* *

Zece minute mai târziu, așezată în fața mesei din bucătărie, Jo privea cu jind la limonada din paharul care o aștepta pe frigider, ascultându-l pe Norton Pettigrew care turuia la celălalt capăt al firului.

- Dacă mi-ai otrăvit vitele, Jo Tates, o amenința el, o să pretind dublul sumei pe care aș fi obținut-o pe carnea vândută. Nici nu-mi trece prin gând să te las să-mi omori animalele și să le îngropi, scăpând nepedepsită.

- N-am îngropat nimic, reuși ea să spună, încercând să rămână calmă. Dar dacă ții, poți să vii s-o faci singur, nu o să-ți pun bețe în roate! Oricum, Evan Hollander nu e genul de doctor care să ascundă sau să falsifice rezultatul analizelor.

- Asta o spui tu!

- Oh, Norton! replică Jo scoasă din sărite, dacă se va dovedi că sunt vinovată o să-ți compensez pierderile fără să mai stau la discuții... dar mărturisește că ți-ai lăsat animalele să pască pe pământurile mele. Ar trebui să depun plângere.

- Îmi conduc ferma așa cum cred eu de cuviință, și n-o să mă las intimidat de o puștoaică! Nu uita că pe aici se practică creșterea vitelor pe terenuri neîmprejmuite.

- Nu încerc să intimidez pe nimeni, ripostă Jo. Dar noțiunea ta de terenuri neîmprejmuite e cam fantezistă, dă-mi voie să spun! Eu ți-am relatat faptele așa cum sunt. Acum, dacă vrei să afli rezultatul analizelor, n-ai decât să-i telefonezi personal lui Evan.

- Chiar asta și am de gând să fac!

- La revedere, Norton.

Și închise, înainte ca el să fi avut timp să-i răspundă, cu o mutră exasperată. Abia atunci îl observă pe Dan care aștepta în prag. Ținându-și pălăria în mână, el o privea surâzând.

- Am impresia că vecinul tău nu e prea simpatic, declară el.

- Întotdeauna spionezi astfel oamenii? replică ea prost dispusă.

- Doar când nu fac un efort deosebit în acest sens.

Trase un scaun și se așeză, apoi își scoase ochelarii de soare și-i puse pe masă.

- Și la urma urmei vorbeai destul de tare, adăugă el.

- Îmi pare rău, se scuză Jo. Nu voiam să fiu nesuferită. Numai că...

- ... Vecinul tău e un imbecil, termină Dan în locul ei, dar nu vrei totuși să rupi relațiile cu el.

Dan se ridică, luă paharul de limonadă pus pe frigider și i-l aduse lui Jo. Apoi se așeză la loc și o privi blând, cu un surâs ciudat pe buze. Se uita la ea fără să zică nimic și, după o clipă, se sprijini comod de spătarul scaunului, își încrucișă brațele și oftă.

- Probabil că o să fiu nevoită să recurg la o băutură ceva mai tare până la sfârșitul acestei povești fără cap și fără coadă, dar oricum îți mulțumesc că mi-ai dat-o, declară ea.

- N-ai de ce, patroane. Dar cam la ce gen de necazuri te aștepți din partea acestui tip?

- Mă descurc eu, nu-ți face probleme. Am mai avut eu de-a face cu Pettigrew.

În curând Jo își dădu seama cât de bine se simțea în compania lui Dan. Îi inspira încredere, cu privirea lui vioaie și zâmbetul deschis, aproape candid. De fapt, simplul fapt de a se uita la el avea asupra ei un efect liniștitor.

- Nu sunt îngrijorat, spuse el în cele din urmă. Nu-mi fac niciodată probleme dacă pot să le pasez. Dar dacă ai mai avut necazuri cu apucatul

ăsta și dacă rămân să lucrez aici, mi-ar plăcea să știu la ce să mă aștept.

- Problema cu Norton Pettigrew este că e încăpățânat ca un catâr. Tipul ăsta e un proces ambulant. Dacă ar da la fel de multă atenție fermei lui cum dă fleacurilor pentru care își târăște vecinii prin tribunale, ar fi mult mai bogat decât este. De fapt, Norton nu este decât un avocat ratat care se consolează și el cum poate.

- Acolo unde m-am născut eu, avocații se leagănă de obicei la capătul unei frânghii.

- Vii din Texas, nu-i așa?... Atunci, nu mă miră deloc.

- De fapt, nu-i spânzură decât când sunt bine dispuși. În general se mulțumesc să le găurească pielea.

- Da, replică Jo intrând în joc, de ce să-ți pierzi timpul cu avocații prin tribunale? Spune-mi, Dan, nu vreau să-ți pun o întrebare nepotrivită... dar texanii nu poartă cizme de cowboy?

- Ba da, confirmă el plecându-și privirea, spre bascheții din picioare. Dar mi nu-mi plac, fiindcă nu mă simt bine în ele.

- Doamne! Un cowboy cu picioare sensibile...

- Eu nu sunt cowboy, o corectă el politicos, ci pilot... De altfel, fiindcă veni vorba, să știi că nu călăresc.

- Nu? Să nu mai pomenești și altora de asta, fiindcă s-ar putea să ai necazuri.

- Ce vrei să fac... oftă el, sunt un texan de oraș. Tatăl meu a fost agent de schimb, unchiul meu fiind acela care s-a ocupat de fermă. Iar restul familiei este preocupată de politică. Probabil că știu mai multe despre drepturile de subscripție și cursul bursei decât despre creșterea animalelor.

- De la finanțe la aviație mi se pare totuși un drum destul de sinuos.

- Adevărat. M-am molipsit de microbul pilotajului destul de tânăr. Cât am fost la liceu și la facultate, tatăl meu îmi plătea orele de pilotaj. După aceea, a trebuit să mă descurc singur. M-am gândit că în felul acesta voi putea suporta mai ușor armata.

- Fără să te fi gândit însă că va fi război.

- Și asta e adevărat. În sfârșit... Și ce strategie ți-ai propus să adopți

cu vecinul?

- Cum are mai mulți avocați, presupun că afacerea va fi destul de repede rezolvată, dându-i înapoi un număr egal de animale. Dar n-o să fac asta decât dacă o să fiu obligată. Nu-mi place că își lasă vitele să pască pe pământurile mele. Auzi... pământuri neîmprejmuite! Dacă o să mai găsesc niște animale bolnave pe proprietatea mea, o să-i închid eu pliscul!

- Deci prevezi o ceartă?

- Cu Pettigrew, totul se transformă în ceartă.

- N-am nimic împotrivă, dar îmi place să fiu prevenit.

- Vorbesc de această dată pe plan legal, Dan, nu de un duel sub soarele arzător.

- Dacă așa vrei... Până atunci, o să-mi aranjez lucrurile.

- Foarte bine, îl aprobă Jo. Poate accepți să vii cu noi în seara asta, ca să te familiarizezi cu orășelul nostru? Cred că o mică plimbare ne-ar face bine la toți.

- Tu hotărăști, patroane.

Jo îl urmări din ochi în timp ce el părăsea încăperea, traversând apoi holul și ieșind afară. Avea impresia vagă că Dan se bucura la perspectiva unui conflict... O atitudine cel puțin derutantă.

Dar bărbații erau în general derutanți în ochii tinerei femei. Puteau să muncească pe brânci pentru fermă și să-i fie loiali în orice împrejurare, trăsături de caracter pe care ea le aprecia și le admira, dar, pe de altă parte, erau gata să se vâre în prima ceartă sau încurcătură. Poate însă că doar bărbații de acest gen puteau suporta întinderile nesfârșite de pământ și singurătatea?

Daniel Fitzpatrick era și el croit din aceeași stofă?

Jo spera că nu. Se părea că avea capul bine înfipt pe umeri. Nu părea să fie genul de bărbat care să ia foc dintr-o scânteie sau să se bage în niște situații imposibile... lucru care li se întâmplase destul de des unor cowboy care lucraseră la fermă. La urma urmei, Dan cunoscuse războiul, unde tipii cu mințile aprinse rareori rezistă mult timp.

*
* *

Dan își duse cele două genți de voiaj în clădirea care adăpostea dormitoarele și găsi un pat liber într-una din camere. Casa se compunea dintr-o încăpere principală care servea drept bucătărie, din salon și o sufragerie, o baie și două camere cu câte patru paturi fiecare. În apropierea fiecărui pat era așezată o comodă. Podelele erau acoperite cu mochetă și totul strălucea de curățenie. Cu greu ar fi putut pretinde mai mult.

Lucrurile se prezentau mai mult decât bine și perspectiva unei șederi prelungite aici nu i se părea insuportabilă.

De când părăsise armata, Dan își încercase norocul în diferite sectoare ale aviației comerciale, fără să reușească să-și găsească locul. Timp de o lună făcuse niște reportaje asupra stării traficului aerian în Dallas, ca trimis al unui post de radio, apoi petrecuse un an în serviciul unei societăți din Estul statului, fără ca nici una din aceste slujbe să-i convină. Nu-și regăsise echilibrul decât în ziua când își cumpărase propriul elicopter și emigrase spre Vest.

Acolo găsise întinderile nesfârșite de pământ atât de dragi visurilor lui și înțelesese că nu le va putea înfrunta de unul singur. Devenind membru al unei adevărate echipe, poate va cunoaște în sfârșit sentimentul de apartenență care-i lipsea atât de mult. Nu era prea dotat pentru legarea unor noi prietenii, dar de data asta își promitea să încerce.

În timp ce își aranja lucrurile, examină situația de față. Un loc plăcut de muncă, un rol care corespundea perfect așteptărilor sale, un salariu corect... Rămânea patroana, care risca să fie o sursă de necazuri.

Nu că ar fi fost o tipă dificilă. Până acum părea șefa ideală. Nu, - problema consta în faptul că era frumoasă, prea frumoasă chiar... Și Dan nu era sigur că va putea lucra cu o femeie pe care deja o dorea.

Aterizând aici și văzând-o cum străbătea curtea, avusese o senzație ciudată. Privirea lui fusese atrasă de părul auriu lucind în bătaia soarelui și, de atunci, această imagine nu-i mai dădea pace. Da, era mult prea frumoasă.

Dan își scoase cămașa și luă alta curată din sertar, pe care o întinse pe pat. Apoi intră în baie și se examină cu atenție în oglindă. Simți dintr-o dată dorința să se radă, ceea ce îl făcu să zâmbească. Dacă ar fi lucrat pentru un alt proprietar, această idee nici nu i-ar fi trecut prin minte. Se părea că a fi unul dintre angajații lui Jo Tates nu era chiar atât de ușor...

Se îndepărtă puțin de oglindă, își săltă cureaua blugilor și se privi cu dispreț. Era zvelt și musculos, dar o cicatrice îi brăzda pieptul. O crestătură albă și neregulată care rezista mișcărilor suple ale mușchilor săi.

La paisprezece ani avusese un accident de călărie. Speriat de niște petarde, animalul trecuse prin fereastra salonului din casa unchiului său. După această întâmplare, calul fusese împușcat, iar Dan petrecuse trei luni în spital. De atunci nu se mai urcase niciodată în șa.

Pe atunci, tatăl său îi propusese să facă o operație estetică pentru a îndepărta cicatricea, dar Dan refuzase. Acum regreta că fusese atât de încăpățânat. Semnul era îngrozitor și de fiecare dată când îl vedea se simțea urât și umilit... Totuși, adolescentul de atunci stătuse prea mult în spital ca să prefere să trăiască în continuare cu o cicatrice decât să mai intre încă o dată pe mâinile medicilor. Nu se gândise că ea îi va reaminti mereu de accidentul lui și de faptul că refuzase din acea clipă să se mai urce vreodată pe cal.

- Iuhuhu! îl strigă Jo din camera vecină.

- Sosesc! îi răspunse Dan. Îmi pun cămașa...

- Nu aveam intenția să... Doamne! Ce ți s-a întâmplat?

- Ah! Cicatricea... mormăi el repezindu-se să-și ia cămașa. Nu e decât un mic accident pe care l-am avut când eram puști. Am trecut printr-o fereastră. Semnul impresionează întotdeauna pe toată lumea, dar la urma urmei nu e mare lucru.

- Totuși, a fost în mod sigur foarte dureros, șopti Jo, simțind că o trece un fior. Acum nu te mai doare?

- Numai când zâmbesc.

- Dar cum ai putut să...

Un semnal sonor o întrerupse. Jo se întoarse imediat și luă microfonul aparatului de radio fixat pe peretele culoarului.

- Jo la aparat, anunță ea. E rândul tău.

- Sunt Hank... Au mai fost descoperite și alte animale moarte. De data asta sunt ale noastre.

- Câte?

- Trei, la Nord de locul unde au fost găsite celelalte. E rândul tău acum.

- Sosesc. Am terminat.

Se întoarse spre Dan cu un aer îngrijorat. Nu știa ce o neliniștea mai mult: pierderea vitelor sau gândul că se va urca din nou în elicopter. Totuși, acesta reprezenta cel mai rapid mijloc de a ajunge în locul dramei, iar Dan era angajatul ei.

- Ești nerăbdătoare să te urci din nou în elicopter? o întrebă Dan, fără să încerce să-și ascundă zâmbetul.

- Absolut deloc, dar n-am de ales. În orice caz, te anunț că e inutil să mă dai gata. N-o să reușești...

- E o provocare? șopti el urmând-o. Te previn, patroane, că nu trebuie niciodată să provoci un texan, fiindcă riști să-ți pierzi pentru totdeauna cheful pentru asemenea chestii...

Capitolul 3

- Întârziatele se îndreaptă spre țarcuri, patroane.

Răspunsul laconic al lui Dan răsună în aparatul de radio agățat de șaua lui Jo. Ea urmări cu privirea înaintarea înceată a turmelor de-a lungul crestei, în direcția Nord.

Își petrecuseră săptămâna dirijând vitele peste pământurile lui Pettigrew și totuși Jo nu era mulțumită. Mai rămăseseră mai mult de o mie de vite pe pășunile situate la Nord-Vest, pe care ar fi vrut să le „repatrieze" cât mai repede.

Trebuia să admită că munca lor fusese extrem de mult ușurată de prezența elicopterului. Valora cât patru oameni călare.

Jo admira elanul cu care Dan se lansase în noua lui muncă. Fusese imediat acceptat de bărbații de la fermă și se achita plin de entuziasm de sarcina lui.

Era o adevărată binecuvântare pentru Jo să aibă o echipă atât de bună la ordinele ei, în vreme ce avea atâtea alte griji pe cap. Pettigrew nu-i dădea deloc pace, bombardând-o fără încetare cu telefoane și pretinzându-i despăgubiri, fără să vrea să admită pentru nimic în lume că vitele lui se aventuraseră în afara proprietății. Ferma Bar T trebuia să-l despăgubească pentru animalele pierdute, indiferent care era cauza morții lor. Și cu asta, basta.

Pentru a complica și mai mult situația, eșantioanele pe care Evan Hollander le trimisese la laborator mai erau încă analizate. Jo nu știa de ce se întârzie atâta cu rezultatele, dar vedea în asta un semn rău.

Începea să-i dea dreptate lui Dan și ar fi preferat un război deschis decât să fie hărțuită telefonic în permanență de irascibilul ei vecin. În fond, ar fi avut un avantaj pe frontul aerian.

Privi elicopterul care descria un arc de cerc deasupra capului ei, un minuscul punct negru pe albastrul cerului. Dan zbura ca și cum aparatul era o prelungire a propriei sale ființe. Deși refuzase orice ofertă să se urce din nou în el, Jo era acum convinsă că, dacă necesitatea de a zbura se va ivi din nou, avea omul care trebuia la comenzile elicopterului.

Faptul că se gândea la Dan o liniștea din ce în ce mai mult, alungând pe planul al doilea problemele pe care le avea cu Pettigrew. Îl studia de câteva zile. Era modest, demn de încrederea ei. Și atât de frumos...

De fiecare dată când se gândea la el, imaginația i-o lua razna devenind chiar stânjenitoare și trebuia să facă un efort ca să se poată concentra asupra lucrului pe care-l făcea. Dar Dan rămânea în permanență într-un colțișor al minții ei. Simplul sunet al vocii lui prin radio îi aducea instantaneu în minte imaginea lui.

Și în plus, gătea ca un bucătar de mare clasă. Pateul făcut de el era într-adevăr excelent.

- Elico-boy! îl strigă ea, folosind porecla pe care i-o dădeau băieții din echipă. Revino cu pasărea în cuibar. Ieșim la plimbare în seara asta.

- Eu nu vin, Jo. Ziua a fost foarte lungă.

- E un ordin de la patroana ta! A lucra fără a te distra este un lucru foarte dăunător pentru moral. Coboară și pregătește-te.

- Am înțeles, patroane. Terminat.

Jo surâse. Venise momentul să-i arate orașul lui Dan. Lucraseră într-un ritm infernal săptămâna asta și nimeni nu avusese timp să răsufle măcar o clipă. Aveau într-adevăr nevoie de relaxare. Și în plus, voia să afle dacă Dan Fitzpatrick dansează la fel de bine pe cât zboară.

*
* *

Dan descrise o curbă pe deasupra pământurilor lui Pettigrew și urcă în direcția fermei Bar T.

Își petrecuse o bună parte a orelor de zbor cu gândul la micuța și frumoasa lui patroană. În sufletul lui se dădea o luptă între atitudinea distantă pe care ar fi trebuit să o aibă față de șefa lui și dorința crescândă pe care o simțea pentru ea.

Pentru el nu mai exista nici o îndoială. Jo Tates era femeia ideală.

Și nu-i trebuise mai mult de o săptămână ca să ajungă la această concluzie. De la o simplă atracție, sentimentele lui evoluaseră spre ceva diferit. Dacă n-ar fi fost patroana lui, ar fi invitat-o de mult timp să iasă împreună.

Redresând aparatul, zări un camion pe drumul care traversa pământurile lui Pettigrew. Nu i-ar fi dat nici o atenție dacă ar fi fost vorba de un vehicul agricol sau despre una din acele mașini folosite pentru transportul vitelor. În cele din urmă însă, fiindcă se găsea la prea mare distanță pentru a-l vedea clar, își continuă drumul până la fermă.

În fond, ceea ce se petrecea în afara teritoriului aflat în proprietatea fermei Bar T nu-l privea.

*
* *

În timp ce Daniel se întorcea la fermă cu elicopterul, iar restul echipei făcea același lucru călare, o umbră solitară se strecura în casa familiei Tates.

Intrând pe ușa de la bucătărie, pe care nimeni n-o încuia vreodată, necunoscutul se îndreptă cu pași furișați spre biroul lui Jonas Tates și se opri în fața colecției de arme.

Rămânând în picioare în fața dulapului, se aplecă puțin pentru a studia broasca, înainte de a scoate o lamă îngustă din buzunar. Încuietoarea din feronerie avea mai mult o funcție decorativă decât utilitară, așa că cedă de la prima încercare. Cu o mâna înmănușată, intrusul deschise cu grijă ușa.

Nu-i trebuiră decât câteva clipe ca să-și aleagă o pușcă din colecție, apoi închise la loc ușa. Încuie dulapul și făcu cale întoarsă, traversând tiptil casa și ieșind prin ușa bucătăriei.

O clipă mai târziu ajunse la calul ascuns în spatele unei denivelări de teren și plecă fără să lase nici o urmă, exact înainte de sosirea oamenilor.

*
* *

- Daniel, ți-o prezint pe Mary Moutgomery, anunță Jo.

Era așezată la o masă împreună cu Dan și Hank, în cel mai cunoscut loc de distracție din Oak River, barul Northern Lights. Cu surâsul pe buze, îi făcu loc micuței roșcate să ia loc la masa lor.

Dan surprinse privirea jenată a lui Hank, când Mary se apropie de ei, la fel cum remarcă și insistența cu care ochii lui Mary reveneau fără încetare spre șeful de echipă.

- Mary este o prietenă din copilărie, îi spuse Jo. Mary, el este Daniel, pilotul elicopterului.

- Încântată, răspunse aceasta așezându-se. Am auzit spunându-se că Jo se aventurează în lumea tehnicii moderne, dar habar nu aveam că într-o asemenea companie plăcută. Dacă aș fi știut, aș fi venit mai de mult să-ți fac o vizită, Jo. Deci ești noul angajat minune?

- Chiar dacă n-am găsit încă mijlocul să le fac să zboare pe bietele vaci, oricum le fac s-o ia la fugă.

- Ar trebui să-l aduci mai des pe Dan în oraș, Jo, declară Mary. Ce egoistă te-ai făcut, să-l păstrezi doar pentru tine.

- O să mă gândesc la asta.

Atenția exclusivă pe care Mary i-o acorda lui Dan o enerva puțin pe Jo. Știa totuși că prietena ei era în stare de orice ca să-l impresioneze pe Hank, o mai veche cucerire.

Iar Dan nu prea știa ce atitudine să adopte față de tânăra femeie. Nu se simțea niciodată prea în largul lui cu persoanele pe care nu le cunoștea. Dar se vedea de la o poștă că Jo ține foarte mult la Mary.

De la început, această seară i se păruse destul de ciudată. Dar poate că își petrecuse prea mult timp la oraș și uitase comportamentul fără fasoane al locuitorilor din Far-West.

- Cum a trecut prima săptămână? se interesă Mary sorbindu-l din ochi.

- Încercând s-o conving pe Jo că elicopterul e un aparat formidabil.

- Nu-mi spune că s-a urcat cu tine în cabină! spuse Mary făcând ochii mari. Se îmbolnăvea întotdeauna când ne dădeam în leagăn.

- Nu-i adevărat! se apără Jo.

- Oh! Ba da! Se zbătea ca o furie ca să n-o urcăm în trenul groazei din parcul de distracții... Mă întreb cum ai reușit s-o faci să se urce într-un elicopter.

- A fost o urgență, îi explică Dan. O problemă cu vacile.

- Ah, da! Am auzit vorbindu-se despre asta. Norton Pettigrew o să explodeze în curând de furie!

- Aș prefera s-o facă mai repede și să nu mă mai bată la cap, interveni Jo în discuția lor. Dar în seara asta, să dăm uitării toate problemele. Am venit aici ca să ne destindem.

- În acest caz... șopti Mary punând o mână pe umărul lui Dan. Vrei să dansezi?

- Bineînțeles că dansează! interveni Hank. Este texan!

- Dar... hmm... eu n-am mai dansat de mult timp, se scuză Dan, încurcat.

- Sunt sigură că o să te descurci foarte bine... Dacă nu cumva patroana ta te-a rezervat doar pentru ea toată seara?

- Oh! Mary! protestă Jo. Nu l-am angajat ca să danseze cu mine. Dar credeam că ai un cavaler oficial în acest moment...

- Ascultă, habar n-am unde se află Ken în această clipă, și am chef să dansez. Doar n-o să-l aștept să-și facă apariția!

- Te asigur că nu sunt deloc un bun dansator, îi mărturisi Dan. Ai face mai bine să valsezi cu Hank.

- Am învățat să dansez în brațele lui Hank, îi replică prompt Mary. Așa că nu mai are nici un farmec!

Hank se sprijini râzând de spătarul scaunului, dar cu un râs scurt și plin de amărăciune care nu-l înșelă pe Dan. Jo își dădu și ea seama de asta și începu să se întrebe dacă nu se pripise „parașutându-l" pe Dan în mijlocul prietenilor ei fără să-i furnizeze în prealabil baza de date indispensabile.

Hank și Mary se despărțiseră relativ de puțin timp și inițiativa nu-i aparținea șefului ei de echipă. De altfel, acesta era în continuare

sclavul farmecului lui Mary. Dar era și destul de exaltat și încăpățânat ca să-i poarte încă pică lui Mary.

Iar Ken Zane, noua cucerire a tinerei femei, nu era nici el cunoscut prin blândețea caracterului său... Debarcat în oraș de vreo două luni ca să vândă semințe și pesticide agricultorilor din regiune, Zane făcea impresia că prinsese rădăcini în Oak River. Și părea că ajunsese la concluzia că Mary era singura femeie din acest oraș demnă de a-și petrece timpul cu el.

Jo n-ar fi fost deloc mirată ca prietena ei să încerce să-l folosească pe Dan ca un pion pe eșichierul agitatei ei vieți amoroase. Dar spera că desfășurarea ulterioară a evenimentelor nu-i va da dreptate, fiindcă nu avea nici un chef ca Dan să plătească oalele sparte în toată povestea asta.

Orchestra apăru în curând pe scenă, împiedicând-o pe Jo să se lanseze într-o operațiune de salvare. Putea doar să spere că dansul se va sfârși înainte de sosirea lui Ken.

- Ți-l las pentru un dans, Mary, declară ea, dar pe urmă e rândul meu.

- Un dans e tot ce îmi doresc, spuse languros tânăra femeie.

Șeful orchestrei scoase un strigăt puternic, ceea ce avu darul să însuflețească publicul, și muzicanții atacară Tennessee Waltz.

Mary sări imediat în picioare, înhățându-l de braț pe Dan. Acesta o urmă cu docilitate și în curând fu antrenat în mijlocul celorlalte perechi de dansatori care evoluau pe pistă în ritmul celebrului vals.

Urmărindu-i din ochi, Jo se simți oarecum puțin deranjată de atitudinea prietenei sale care încerca să-i sucească mințile lui Dan. Știa că Mary băuse cam mult, dar asta nu schimba în nici un fel lucrurile. Chiar și cu mintea limpede, frumoasa roșcată era incapabilă să reziste farmecului unui bărbat atrăgător.

Jo încercă să se destindă. La urma urmei, Dan nu era decât angajatul ei. Dar cu cât îi vedea dansând, strâns înlănțuiți acum în ritmul unui tango argentinian, cu atât se simțea mai geloasă... ceea ce o uimea.

Hank îi urmărea și el bându-și alene berea din halbă, care, după părerea lui Jo, îi stătea în gât. Era evident că sentimentele lui pentru frumoasa Mary rămâseseră neschimbate. Și era mai bine ca manevrele lui Mary să nu-l întărâte împotriva lui Dan.

- Sunt o pereche frumoasă, declară printre dinți Hank.

- Da, îl aprobă Jo fără chef. Păcat însă că Mary a băut prea mult.

- Nu e beată, dar se comportă prostește. Speră ca imbecilul care o curtează în acest moment va sosi și va face scandal. Bietul Danny evoluează pe un teren extrem de alunecos!

- Trebuie să recunoaștem că nici noi nu l-am reținut. Ar fi trebuit să-l pun la curent înainte să-l luăm cu noi. Riscă s-o încaseze.

- Lasă! Dan e băiat mare.

Pentru o clipă, ochii lui Hank părăsiră chipul lui Jo ca să privească intrarea barului. Apoi un zâmbet îi apăru în colțul gurii. Dar Jo, care se uita la dansatori, nu remarcă sosirea noului-venit care inspectă la iuțeală sala în căutarea lui Mary.

- La ce te uiți? întrebă ea pe neașteptate.

- La nimic... Căutam pe cineva cu care aș putea dansa.

În acea clipă Jo îl văzu pe Ken Zane dând buzna pe ringul de dans, cu pumnii strânși și privirea plină de ură. Se ridică, dar era deja prea târziu.

Ken îl bătu pe Dan pe umăr, la fel ca un dansator dornic să împrumute partenera, și Dan se întoarse vizibil ușurat. Dar, în loc să-l întrebe dacă-i poate ceda locul, Ken îl lovi cu putere în falcă răsturnându-l pe podea, în mijlocul dansatorilor uluiți.

Înainte să fi putut schița vreun gest, Jo îl văzu pe Dan sărind în picioare, aproape la fel de iute cum căzuse. Cu o ușurință remarcabilă, se aruncă asupra lui Ken lovindu-l cu latul palmei sub ureche. Apoi, în timp ce adversarul lui se împleticea dându-se înapoi, se roti și-l lovi cu piciorul în genunchi.

Apoi îl prinse pe Ken de braț și-l placă la podea, proptindu-se cu un genunchi pe pieptul lui și cu o mână de cap.

Jo nu avusese timp să schițeze doi pași că Dan își învinsese deja agresorul. Țintuită locului, îi privea mută de uimire.

- Cine ești? îl întrebă Dan pe Ken. Și aș putea să știu de ce ții atât de mult să-ți rup mutra?

Bărbatul întins pe jos rămase mut, dar Mary se repezi să-i dea o explicație lui Dan.

- El e Ken, spuse ea cu o voce de copil răsfățat. E cam... supărăcios din fire.

Mary zâmbea satisfăcută și la fel de plină de admirație ca și Jo de demonstrația de forță pe care o făcuse Dan.

- E iubitul tău? spuse Dan disprețuitor. Ar trebui să-l ții mai bine în lesă.

Dan se dădu înapoi cu un pas, fără să-l scape din ochi pe Ken care se ridică în fund frecându-și capul. Mary îngenunche lângă el cu o privire drăgăstoasă. Cei doi bărbați se uitară lung unul la celălalt, apoi Ken schiță un zâmbet prefăcut.

Văzând în asta un semn că acest incident neplăcut luase sfârșit, oamenii reîncepură să vorbească și să se îndrepte spre locurile lor. Muzicanții atacară o nouă melodie și Mary îl ajută pe Ken să se ridice, apoi îl sărută pe tâmplă.

Dan se întoarse lângă Jo cu un aer gânditor. Se așeză și își bău paharul până la fund din câteva înghițituri.

- Destul de interesant acest orășel, patroane, declară el cu voce tare.

- Și simt că va deveni și mai interesant acum că ești și tu aici, replică ea. Sau vrei să pleci?

- Nu, asta îi va permite să iasă cu fața curată.

- Ei, și? Ce e rău în asta?

- Tipul ăsta caută necazurile cu lumânarea, la fel ca și iubita lui de altfel. Și un bărbat adevărat nu trebuie să bată în retragere în acest caz.

- Oh! Bărbații! oftă Jo.

- Dar nu e singurul motiv, adăugă el surâzând. Nu pot să plec chiar acum, fiindcă nu am dansat cu patroana mea.

- Aici te înțeleg!

- Îmi permiți? întrebă el întinzându-i brațul.

- Cu plăcere.

Jo se lăsă condusă până la ringul de dans unde evoluară în ritmul altui vals. Tânăra femeie simți că se destinde datorită brațului puternic care-i încercuia talia și mâinii care o strângea pe a ei.

Dan dansa cu ușurință. În timp ce o conducea plin de îndemânare printre celelalte perechi, o strângea în brațe fără s-o piardă din ochi, ca și cum ea era cea mai fascinantă femeie din lume.

- Ce bine e! îi șopti el. Prietena ta nu dansează la fel de bine.

- Da?! Eu am crezut întotdeauna contrariul. În orice caz, lui Mary nu-i lipseau niciodată cavalerii.

- Nu mă miră. Când dansează, parcă o e pisică frecându-se de picioarele stăpânului fiindcă îi este foame. În timp ce tu, Jo, dansezi fiindcă îți face plăcere... și o faci foarte bine.

Jo îi răspunse printr-un hohot de râs și își lipi obrazul de pieptul lui Dan. Apoi închise ochii, sensibilă la căldura trupului lui.

În timp ce valsau, Ken Zane îi fixa cu un zâmbet viclean pe buze. Părea să-l judece pe Dan, să-i cântărească forțele și să-i ghicească slăbiciunile în vederea unei viitoare confruntări. Ken nu era genul de bărbat capabil să accepte cu ușurință o înfrângere.

Mary dansa cu el, veselă și lipsită de griji, cu privirea îndreptată însă spre Hank, care rămăsese așezat la bar și îi privea fără să-și ascundă ciuda. Mary îi zâmbi și Hank se întoarse atunci cu spatele.

În intervalul dintre două dansuri, un bărbat intră și se apropie pe furiș de Zane. Îi șopti câteva cuvinte la ureche și Ken zâmbi. Necunoscutul plecă și el își îndreptă atenția spre Mary, părând să nu mai aibă nici o grijă.

Și când viața era frumoasă pentru Zane, era în general detestabilă pentru altcineva.

Capitolul 4

Jo și Dan părăsiră barul puțin după miezul nopții.

Prea ocupați cu dansul, nu băuseră prea mult în timpul serii. Totuși Jo conduse cu prudență pe drumurile de țară care duceau la fermă.

Lăsase jos capota vechiului Cadillac, ca să simtă mai bine mângâierea vântului prin păr. Și dacă mergea atât de încet, cu toată oboseala și nerăbdarea ei de a se culca, era pentru a profita mai mult timp de prezența atât de plăcută a lui Dan.

- E superb, spuse el admirând cerul. Am trăit mult timp în oraș. Acolo nu vezi stelele, și oamenii au tendința de a se crede mai importanți atunci când nu pot privi stelele.

- Un cowboy filozof? se miră Jo. E destul de ciudat, chiar pentru un helico-boy.

- E cumva un compliment?

- Da. Tatăl meu mă ducea câteodată să mă plimb prin împrejurimi noaptea și se oprea pe drum să-mi arate constelațiile.

- Ar fi putut s-o facă și din pragul casei voastre, remarcă Dan.

- Cred că-i plăcea să fie departe de ea și de restul oamenilor, ca să-și simtă mai bine pământul sub picioare când privește stelele. E adevărat că ele îți dau un alt simț al proporțiilor.

- Atunci oprește mașina, îi sugeră Dan, și arată-mi stelele tale.

Jo surâse gândindu-se la absurditatea situației. Să admire cerul într-o noapte caldă de vară, pe un drum pustiu, în compania unui

angajat al ei, era un lucru neobișnuit. Opri totuși motorul și lăsă tăcerea feerică să-i învăluiască încetul cu încetul.

- A trecut atâta timp... șopti ea într-un târziu. Nu-mi mai amintesc prea bine.

- Nu e grav. Cred că stelele nu se vor supăra pe noi dacă o să le stâlcim puțin numele.

- După cum spunea tatăl meu, în plină zi pare centrul pământului, dar noaptea e neînsemnată.

- Acolo cred că e Constelația Fecioarei, îi arătă Dan.

Spunând asta, își sprijini o mână de umărul ei. Atingerea degetelor calde, mai calde decât aerul acestei nopți de vară, o tulbură.

- Ah, da, îmi amintesc, spuse ea după câteva clipe. Și acolo e Ursa Mare, nu-i așa? Dar tu de unde știi? Fiindcă ai fost aviator?

- Nu, piloții din armată au la dispoziția lor aparate sofisticate ca să se orienteze. Am învățat numele stelelor din cărți. Pe vremuri citeam foarte mult.

- De ce... pe vremuri?

- Fiindcă nu prea am loc să-mi instalez o bibliotecă în elicopterul meu.

- Evident. Și Karate tot din cărți ai învățat?

- Am urmat niște cursuri de arte marțiale când eram adolescent. Mă săturasem să tot încasez la lovituri. Am centura neagră la Karate și am practicat și Tai kwan do... Dar cu Ken Zane, care e problema?

- Nu știu. E reprezentant al unei companii de semințe și îngrășăminte, dar n-am impresia că e prea ocupat cu asta fiindcă toată ziua bântuie prin oraș. Și n-a încercat niciodată să-mi vândă ceva. Mă întreb uneori dacă Pettigrew nu e unicul lui client din regiune, fiindcă îl vizitează destul de des.

Jo vorbea mașinal. Toată atenția ei era absorbită de privirea strălucitoare a lui Dan și de umbrele care dansau pe chipul lui. Era atât de aproape de ea încât ar fi putut s-o ia în brațe, lucru pe care Jo îl dorea cu ardoare. De fapt, singura ei dorință în acea clipă, era ca Dan s-o strângă în brațe.

- Nu prea voiam să te însoțesc în seara asta, îi mărturisi el. Nu-mi place aglomerația, dar grație ție am petrecut niște momente plăcute.

- Mă bucur să aud asta.

- Ești un om bun, Jo Tates. Și o femeie bine. N-aș fi putut nimeri la un patron mai bun.

- Nu mi-a plăcut niciodată acest cuvânt: patron.

- Nici mie. Până acum...

Dacă ar fi vrut, ar fi putut s-o sărute. Ar fi fost suficient să nu țină seama de distanța de câțiva centimetri care-i despărțea și să-i atingă buzele înainte ca Jo să protesteze. Dar era încă prea devreme.

Nu numai că nu era sigur dacă trebuia s-o facă, dar se temea să dea frâu liber dorinței.

- Nu-mi place să mi se spună așa... mi se pare prea autoritar pentru mine.

- Ceea ce nu e deloc cazul.

Avea chipul atât de aproape de al ei încât Jo îi putea urmări schimbările de expresie. Îi ghicea dilema, între dorință și îndoială asupra comportamentului pe care trebuia să-l aibă. Dar știa că, la momentul potrivit, sărutul va fi divin.

Ascultând de același elan, se apropiară și mai mult iar gurile lor se opriră doar la câțiva milimetri una de cealaltă. Dorința lor era aproape palpabilă, la fel ca bătaia aripilor unui fluture de noapte.

Dar era prea devreme. Împrejurările care-i aduseră pe același drum al vieții se ridicau încă la fel ca niște bariere între ei.

Fără nici o tragere de inimă, se îndepărtară unul de celălalt și își feriră privirile.

Inima lui Jo bătea atât de tare încât se temea că Dan o să-și dea seama. Se simțea extrem de tulburată, în timp ce dorința pentru acest bărbat se schimba în necesitate, devenind din ce în ce mai incontrolabilă.

Cum de un asemenea fenomen se produsese atât de repede? O săptămână fusese de ajuns ca s-o subjuge? Nu, imposibil...

Zgomotul făcu de motorul unei mașini puse capăt încurcăturii lor. Fascicolele farurilor măturară preria adormită și jeep-ul lui Hank îi depăși curând, însoțit de sunetul vesel al claxonului. Farurile din spate urcară apoi coborâră colina următoare, pe urmă rămaseră din nou singuri în noapte.

- Cred că ar fi timpul să mergem acasă, patroane, spuse Dan în cele din urmă.

- Spune-mi Jo, la fel ca toată lumea, îi zise ea în timp ce demară. Cred că trebuie să reluăm această discuție într-o altă zi.

- Bună idee! Într-o zi, când vom avea timp s-o terminăm.

- Timp, intimitate...

- Categoric. Intimitate, repetă el cu vehemență. O să-mi faci onoarea să-mi fii parteneră sâmbătă seara?

- Cu plăcere.

În timp ce coborau panta unei coline, Jo zări farurile din spate ale mașinii lui Hank, nemișcate pe versantul următoarei coline. Apropiindu-se, îl zări pe șeful ei de echipă stând în picioare pe marginea drumului.

- Trebuie să te previn în privința lui Hank, îi spuse atunci Jo. S-ar putea să se ia de tine, dacă vede că ne înțelegem prea bine amândoi. Câteodată îi place să provoace oamenii. Oricum va căuta să te pună la încercare într-un fel sau altul, pentru simplul motiv că ești nou, dar și dacă vede că avansezi prea repede în relațiile cu... patroana lui.

- Asta e impresia pe care ți-am făcut-o? Că avansez prea repede... în privința ta? Să știi că nu asta este intenția mea.

- Nu, spuse ea oprindu-se în spatele jeep-ului. Știu asta.

- Ai sosit la timp! spuse Hank cu un aer posomorât. Avem probleme!

- Cu vitele?

Jo și Dan săriră din mașină și se apropiară de el.

- Și mai rău, îi anunță el.

Jo tresări îngrozită descoperind ceea ce îl tulburase atât de mult pe Hank.

Corpul unui bărbat, cu fața plină de sânge întoarsă spre cer, zăcea în iarbă într-o băltoacă roșie.

- E mort...

- Din cauza unui glonț în cap, se pare, adăugă Hank. Nu l-am atins.

- Îl cunoașteți? îi întrebă Dan îngenunchind lângă cadavru. Lucra pentru voi?

- Nu, răspunse Jo cu o voce pierită, nu lucra pentru noi. Este Norton Pettigrew.

Capitolul 5

Stând pe vine, Dan examină în lumina lunii corpul inert al lui Norton Pettigrew.

- Aveți cumva o lanternă? îi mai întrebă el.

- Da, de ce? răspunse Jo.

- Cred că e în interesul tău să verific dacă n-a rămas nici un indiciu la locul crimei, îi explică el. Nu vrei să te duci să-l cauți pe șerif, Hank? Cred că e mai bine să rămânem doi în preajma cadavrului.

- Da, răspunse șeful de echipă, ai dreptate. Mă duc. Nu cred că-mi trebuie mai mult de zece minute.

- Perfect, îi spuse Dan ridicându-se. Te așteptăm.

Hank se urcă la volanul jeep-ului său, viră și o luă din nou în direcția orașului. După ce-l văzu plecat, Dan o luă de mână pe Jo și se urcară în Cadillac.

- I-ai pomenit lui Hank de convorbirile tale telefonice cu Pettigrew? o întrebă el.

- Da, cred că da... De ce?

- Așa, ca să știu. Dacă n-ai fi făcut-o, te-aș fi sfătuit să păstrezi tăcerea asupra acestui lucru.

- Toată lumea știe că eram la cuțite cu Norton Pettigrew. Dar nu eram singura în această situație.

- Dar o singură persoană a împins cearta mai departe, fără să mai treacă pe la tribunal.

Jo scoase o lanternă dintr-una din despărțiturile bordului și i-o întinse în tăcere.

Întorcându-se lângă cadavru, Dan mișcă fascicolul strălucitor al lanternei, luminând costumul prăfuit al bărbatului. Apoi se apropie și examină mai îndeaproape șoldul stâng al lui Pettigrew.

Jo îngenunche lângă el ca să vadă ce îl interesa într-atât. Era portofelul mortului, care ieșea pe jumătate din buzunarul stâng al pantalonilor. Era vizibil, fiindcă, în cădere, haina lui Pettigrew se dăduse la o parte.

- Doar n-o să-i scotocești prin buzunare! exclamă ea. E ilegal!

- Ba da, o să-i scotocesc, replică Dan. Și n-o să se supere pe mine din cauza asta. Uite, ia lanterna și luminează ca să pot vedea mai bine.

- Nu, Dan, te rog...

- Criminalul a vrut precis să arunce vina pe tine, altfel nu l-ar fi omorât pe Pettigrew pe pământurile tale. De aceea mi se pare mai rezonabil să verific dacă n-a lăsat vreo probă împotriva ta asupra victimei.

Jo tăcu și lumină portofelul pe care Dan îl extrase din buzunar cu gesturi precise. Admira rapiditatea cu care el analiza situația și acționa în consecință. Proceda fără să tergiverseze sau să ezite și asta îi plăcea lui Jo. În schimb, ideea de a fi surprinsă scotocind prin portofelul unui mort îi plăcea cu mult mai puțin.

Când Dan se alfă în sfârșit cu portofelul lui Pettigrew în mână, scoase un suspin de ușurare.

- Vreo două sute de dolari, șopti el, cărți de credit, acte... Aha!

Ridică în aer câteva cărți de vizită și o bucățică de hârtie împăturită.

- Privește mai bine aceste cărți de vizită, spuse el arătându-i-le una după alta, și oprește-mă dacă remarci ceva anormal.

- Până acum, comentă ea, nu mi se pare nimic în neregulă. Comercianți de semințe, de îngrășăminte, nutreturi pentru vite... Așteaptă! Adresa unuia este tocmai din New Jersey. Cam departe ca să-i furnizeze pesticide!

- Nu este vorba de un reprezentant, o corectă Dan, ci de un transportator de produse toxice. Cineva care se ocupă de transportul și livrarea lor. Ia să vedem... James Trenton din New Jersey. Fără îndoială că reprezentantul acestei firme s-a rătăcit pe aici. Să încercăm să ne amintim de asta.

Puse cartea de vizită peste celelalte pe care le examinaseră deja și despături bucata de hârtie. Era plină de numere de telefon.

- Să caut ceva de scris, spuse Jo.

- Am tot ce-mi trebuie, declară Dan scoțându-și stiloul și carnețelul din buzunarul blugilor. E jurnalul meu de bord.

Frunzări paginile carnețelului acoperite cu un scris des, până când dădu peste o foaie albă și se grăbi să copieze numerele. Apoi, fără să mai piardă nici o clipă, împături la loc hârtia, o puse sub teancul de cărți de vizită și aranjă totul cu atenție în portofelul pe care-l strecură cu grijă în buzunarul lui Pettigrew.

- Ce naiba! gemu Jo. N-am deloc sânge rece... Sunt gata să leșin.

- Și eu, îi mărturisi Dan. Sper că șeriful din Oak River nu posedă echipament de luat amprente de ultimul tip. Fiindcă, cu amprentele pe care le-am lăsat peste tot...

- Crezi că o să ridice amprentele?

- Nu are rost să ne facem de pe acum probleme.

- Abia aștept să se întoarcă Hank cu șeriful, șopti Jo. Cadavrul ăsta nu mă face deloc să mă simt în largul meu...

Se îndepărtară și se sprijiniră de Cadillac.

Fără voia lor, privirile le erau atrase fără încetare de corpul care zăcea în iarbă.

Instinctiv, Jo se apropie de Dan. Un sentiment de siguranță o cuprinse când el îi înconjură umerii cu brațul și o trase spre sine, fără să scoată nici un cuvânt.

- Cine altcineva îl mai ura pe Norton Pettigrew? o întrebă el într-un târziu.

- Oh, dar eu nu-l uram. Pur și simplu nu-l puteam suferi.

- Dar cine putea să-l urască atât de mult încât să-i dorească moartea?

- N-am nici cea mai vagă idee.

- Privind lucrurile dintr-un alt unghi, cine ar putea să fie atât de lipsit de scrupule încât să-l omoare pe Pettigrew, gândindu-se să arunce vina pe tine?

- N-am dușmani.

- În orice caz, o persoană din anturajul tău care poate fi considerată un dușman a fost omorâtă pe pământurile tale, la câteva zile după

descoperirea a zece dintre vitele sale moarte pe aceleași pământuri. Există în asta destule motive ca să trezească bănuielile poliției, dacă nu cumva incidentul cu vitele poate fi trecut sub tăcere.

- Nici o șansă, îl asigură Jo. Evan Hollander, veterinarul, e unchiul șerifului.

- Deci șeriful a și descoperit un motiv... Trebuie să iei legătura cu avocatul tău mâine dimineață.

- Dar de ce? N-am făcut nimic. Nici n-am fost aici în momentul crimei.

- Sigur, dar presupunând că ești vinovată, puteai să-ți trimiți un om ca să-l execute pe Pettigrew.

- Nici unul din oamenii mei nu primește destui bani de la mine ca să accepte rolul de asasin plătit, obiectă Jo. Presupunând că vreunul dintre ei ar avea sufletul unui ucigaș.

- De acord, îi răspunse el cu blândețe. Epti mai nevinovată ca un nou-născut și nu ai de ce te teme. Optimismul e o trăsătură încântătoare de caracter, patroane, dar când poliția are nevoie de un vinovat... Nu vei fi în obiectivul lor pentru început, dar dacă nu găsesc pe nimeni, vor sfârși prin a se interesa de tine.

- Dacă vom coopera cu șeriful, o să-l demascăm pe adevăratul vinovat. Probabil că nu există chiar atâția suspecți.

- Ceea ce îi va face probabil să te plaseze în capul listei. Eu personal îți propun să facem propria noastră anchetă. Astfel vom fi cu un pas înaintea lor.

- Cred că e inutil, Dan. Andrew Hollander este un om inteligent. Cred că va privi lucrurile cu toată obiectivitatea.

- Nu mă îndoiesc nici o clipă de asta... Și cred că vom avea în curând ocazia să verificăm această ipoteză.

Jo îi urmări direcția privirii și zări o luminiță roșie care clipea în depărtare pe drum. Șeriful conducea destul de repede ca să ridice un nor de praf vizibil chiar și noaptea. Două alte vehicule îl urmau.

Dan strânse brațul lui Jo și se îndepărtă înainte ca farurile să-i lumineze.

Șeriful își opri mașina în spatele Cadillac-ului, urmat în curând de mașina lui Hank și de un al treilea vehicul, pe care Jo nu-l recunoscu de la început.

Șeriful, Andrew Hollander, coborî din mașină și își ajustă centiro-

mul pe șolduri înainte de a se îndrepta spre Jo și Dan. Glen Wright, adjunctul său, ieși din cea de a treia mașină și se apropie, la rândul lui, de ei.

Se vedea de la o poștă că Andrew era șeful. Avea un mers sigur, o voce hotărâtă, în timp ce, prin toată atitudinea sa, Glen părea cantonat în rolul adjunctului pentru tot restul carierei sale. Totuși, imediat ce se îndepărta de superiorul său, avea tendința să facă pe durul. Atitudinea lui șterasă era atunci înlocuită de un exces de autoritate, nejustificată de funcția sa. Așa că, în absența lui Andrew, oamenii preferau deseori să aștepte decât să i se adreseze lui Glen. Jo se simțea deci extrem de ușurată să constate că șeriful se putuse deplasa în persoană.

- Bună seara, Jo! îi strigă el. Ai probleme?

- Se pare că da. Nu știu ce să cred despre ce s-a întâmplat...

- Să vedem... spuse el examinând corpul înainte să se întoarcă spre Dan. Și dumneavoastră sunteți...?

- Dan Fitzpatrick.

- Pilotul?

- Da.

- Hank a descoperit corpul? o întrebă Andrew, de data asta pe Jo.

- Da, la câteva minute după ce ne-a depășit.

- L-ai găsit în această poziție, Hank? continuă șeriful.

- Da, nu pare să fi fost deplasat.

- Bine. S-a atins cineva de cadavru?

- Nu, răspunse Hank.

- Ba da, eu, îl corectă Dan. Am vrut să mă asigur că este într-adevăr mort.

- Bună inițiativă, îl aprobă șeriful.

Andrew îngenunche lângă cadavru și îl exmină la lumina lanternei sale. Glen inspectă împrejurimile înainte de a reveni și a se posta în spatele superiorului său, târându-și picioarele.

- Tu și Norton v-ați certat de curând, Jo? se interesă Andrew.

- Da, dacă vrei să o iei așa... În sfârșit, nu mai mult ca de obicei.

Deși oarecum descumpănită de întrebare, se miră că răspunsese atât de calm. Nu se așteptase ca șeriful să ridice atât de repede problema vitelor moarte, care o făcuse să se certe din nou cu Pettigrew.

- Norton l-a bătut toată săptămâna la cap pe unchiul meu ca să

obțină rezultatele alea blestemate de la analize, îi explică Andrew. Aș putea să spun chiar că, dacă Evan ar avea o armă de vânătoare, ar putea fi suspectul ideal.

- O mulțime de oameni ar fi avut motive să-l omoare pe Norton, fără a fi trecut vreodată la fapte, observă Jo.

- De data asta cineva a făcut-o, oftă șeriful.

- Evan crede că vom avea rezultatele în curând? se interesă ea.

- În câteva zile. Nu v-ați atins de portofel, nu-i așa?

- Ba da, bineînțeles! replică Dan. I-am luat cincizeci de dolari ca să compensez șocul pe care mi l-a cauzat vederea lui.

- Gata cu circul ăsta! îl întrerupse Glen, înaintând spre el cu un pas amenințător. Șeriful face o anchetă, în caz că nu ți-ai dat încă seama de asta.

- Calmează-te, Glen, interveni Andrew. Întrebarea mea a fost de rutină. Nimic serios, simplă rutină. Portofelul e expus vederii, există urme de pași în jurul corpului, deci era un punct de verificat.

- V-am mai spus că am atins cadavrul, se apără Dan, dar am rămas pe partea asta. Și cred că lovitura a venit din cealaltă parte.

- Și aș putea ști cum ai dedus asta? îl persiflă Glen.

- Din felul cum a țâșnit sângele, îi explică Dan. Ar părea că asasinul se ascundea de cealaltă parte a drumului.

- Ești cumva expert?

- Știu cum funcționează un revolver. Nu trebuie să fii expert ca să pricepi asta.

- Da, asta cam așa e, cedă Glen.

- Fără îndoială că ai dreptate, remarcă șeriful. După părerea mea, asasinul se găsea exact în locul pe unde adjunctul meu s-a învârtit adineaori.

Din acea clipă, Glen nu-l mai părăsi din ochi pe Dan, ca și cum îi reproșa propria lui incompetență.

- Tu pe unde ai mers, Hank? îl întrebă șeriful.

- Întâi m-am apropiat de picioarele lui Norton, pe urmă l-am înconjurat prin stânga, spuse el indicând locul unde îngenunchease și Dan.

- Bine... Nu văd nici un motiv pentru a vă mai reține aici. O să delimităm locul cu frânghii. Drumul va fi blocat o zi sau două, Jo. O să folosești alte căi de acces, de acord?

- Ne-am înțeles.
- Ei bine, puteți pleca.
- Mulțumesc, șerifule, spuse Dan.
- Sunt bucuros că te-am întâlnit, în ciuda acestor triste împrejurări. Unchiul meu mi-a spus că e posibil să facă un tur cu aparatul tău.
- Bineînțeles. Te-ai mai urcat vreodată într-un elicopter?
- Nu.
- În acest caz, vom face împreună un tur de pomină! îi promise Dan.

*
* *

- Cred că șeriful mă place, comentă Dan pe drumul spre casă. Dar adjunctul lui mă detestă.
- Asta e și impresia mea, recunoscu Jo. Dar Glen e rareori amabil. Și e cam susceptibil.
- A cam încurcat lucrurile adineaori. E întotdeauna așa neglijent?
- Habar n-am, mărturisi Jo. Îi sare destul de des țandăra, totuși nu cred că e incompetent. Dar trebui să-ți spun că era la bar, în seara asta.
- Un lucru care-i explică probabil stângăciile.

Jo parcă mașina în curtea fermei și coborî. Dan rămase așezat pe locul lui, cu un aer gânditor.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.
- Nu știu, îi mărturisi el cu un zâmbet. Probabil că nimic. Ceva mă neliniștește, dar nu știu exact ce...
- Vrei să intri puțin?
- Mi-ar plăcea chiar foarte mult, dar e mai bine să mă duc la culcare. Trebuie să dorm puțin.
- Ai dreptate, spuse ea ascunzându-și decepția. Odihnește-te. Mâine dimineață o să adunăm vitele de pe pământurile din nord.
- Bine, patroane. Noapte bună!

Jo îl privi dispărând în noapte, ascultându-i sunetul pașilor în timp ce traversa curtea ca să ajungă la dormitoare. Îl văzu reapărând în conul de lumină de pe verandă, apoi pătrunzând în clădire.

Abia atunci se hotărî să intre și ea în casă.

O casă care i se păru ciudat de goală în acea noapte.

Capitolul 6

A doua zi de dimineață, cerul era de un albastru pur și fără nici un nor. La ora nouă, căldura se răspândea în valuri prin prerie și praful ridicat de copitele a mii de vite întuneca orizontul.

Jo își șterse sudoarea de pe frunte cu o batistă roșie, pe care o băgă apoi în buzunarul blugilor.

Călare pe armăsarul ei, urmărea din ochi cireada care traversa încet câmpia în direcția Sud. În depărtare, prin valul de praf, zărea trei din cei patru cowboy care încadrau coada turmei, chemând la ordine vitele nedisciplinate.

Scopul operației era de a le conduce spre pășunile pe care nu păscuseră încă anul acesta, unde râul le va asigura o sursă de apă mai sigură decât izvoarele sau mlaștinile care începeau să sece la acest sfârșit de vară.

Totuși, această acțiune trebuia să se desfășoare cu blândețe, ceea ce însemna că Jo și echipa ei urmau să petreacă o zi extenuantă în căldură și praf.

Tocmai se apropia de turmă, când auzi elicopterul lui Dan apropiindu-se.

Întorcându-se spre Sud, de unde provenea zgomotul, scrută orizontul, punându-și mâna streașină la ochi. Zări în curând un punct negru la Sud-Vest, care se mărea cu rapiditate, până când aparatul plană la vreo șaizeci de metri deasupra capului ei.

Aerul pus în mișcare de palele elicopterului culca ierburile înalte la pământ și o făcu să-și țină pălăria cu mâna ca să nu-i zboare. Dar

calul ei nu se sperie. Crescut în mijlocul atâtor mașini, primea această nouă apariție fără să se tulbure.

Dan manevră elicopterul în așa fel încât să se găsească în sensul de mișcare al cirezii, înainte de a urca din nou pe verticală. Se menținu deasupra lui Jo și ea îi auzi în curând vocea în receptorul agățat de șa.

- Salut, patroane.

- Salut, helico-boy! Ai reperat vite... rătăcite?

- Nu, cireada este compactă aici. Unde vrei să mă duc?

- Plasează-te spre Nord pentru a o împinge spre Sud, dar cu blândețe... Nu trebuie să le speriem.

- Doar nu insinuezi că am ajuns să sperii și animalele...

- Am terminat, helico-boy, răspunse ea râzând. Facem pauză la ora zece. E o căldură înăbușitoare aici.

- Lă înălțime de o briză plăcută.

- Inutil să încerci să mă tentezi. La muncă!

- Am înțeles.

Elicopterul execută un semiviraj strâns și plecă în direcția Nord, suficient de sus pentru a nu mai stârni curenți de aer. După ce depăși vitele, zbură mai jos. Din timp în timp o lua în picaj spre sol pentru a aduna cele câteva vaci care se îndepărtau de grupul încadrat în permanență de cowboy.

Jo remarcase că vitele se împrăștiau mai puțin de când începuse să folosească elicopterul. Dan le repera pe cele rătăcite mult mai repede decât călăreții, așa că în prezent cireada rămânea mai compactă. Singurul inconvenient important era prea marea rapiditate cu care era îndeplinită operațiunea respectivă.

- Helico-boy! îl chemă ea prin radio.

- Aici helico-boy.

- Mai puțin repede. Nu arde nicăieri.

- De acord, patroane.

Luă puțină distanță față de animale, în așa fel încât ele să poată adopta un ritm mai lent. Jo surâse, clătinând din cap.

„Dan nu poate îndeplini această sarcină fără nici un ajutor", gândi ea lansându-se în urmărirea unui grup care se aventurase la câteva zeci de metri de celelalte.

Vor fi întotdeauna necesari niște cowboy călare pentru a conduce cirezile.

*
* *

În aer, Dan făcea zigzaguri în spatele cirezii, încercând să mențină o altitudine potrivită pentru a nu contribui și el la norul de praf ridicat de copitele vitelor. Ceilalți bărbați îi expuseseră clar punctul lor de vedere în această problemă și Dan le câștigase stima respectându-le dorința toată săptămâna.

Dădeau impresia că sunt foarte calmi. Hank era cel mai vorbăreț dintre toți și totuși nu-i auzeai prea des glasul. Formau într-adevăr o echipă bună.

Jay Westall, un lungan cu părul înspicat cu fire argintii, în vârstă de vreo patruzeci și cinci de ani, se ocupa de cultivarea pământului. În cursul întâlnirii pe care o aveau în fiecare dimineață, el se legăna pe scaunul lui, mestecând tutun și fără să scoată o vorbă.

David Burke, mezinul grupului la cei douăzeci și cinci de ani ai lui, era blond și corpolent. Semăna cu un urs. Așezat pe marginea scaunului, părea să aștepte prima scuză ca s-o șteargă afară.

Bill James era mic și crăcănat. Nu-și scotea aproape niciodată pălăria care-i ascundea începutul de chelie, și își petrecea timpul la aceste întâlniri amestecând o pereche de cărți de joc în vederea unei partide care nu începea niciodată.

Hank Driscoll completa echipa. De talie mijlocie, foarte musculos, acest cowboy cu părul roșcat nu era deloc lipsit de prestanță. În ajun, îi ținuse pe toți cu sufletul la gură povestindu-le cum descoperise trupul neînsuflețit al lui Norton Pettigrew, și rolul pe care-l avusese în aducerea șerifului la fața locului.

- Imbecilul ăla de adjunct și-a târșâit picioarele exact în locul unde probabil că se ascunsese ucigașul, le explicase el. Andrew era exasperat, dar n-a arătat-o. E un tip bine șeriful ăsta.

- Eu, spuse Jay, n-am nici pic de încredere în Glen. Nu numai că e prost dar e și încrezut. Tipii ca el n-ar trebui să poarte insignă.

- Dar are una! puse Hank punctul pe i. Și cum probabil își va arăta mutra și pe aici zilele astea, vă sfătuiesc să vă țineți pliscul. Nu avem nevoie de necazuri, nu-i așa?

- Și de ce am avea probleme? întrebase atunci Dan.

- E o poveste prea lungă ca să ți-o spun acum, replicase Hank. Trebuie ca mâine în zori să fim în șa, în timp ce tu o să ne arunci praf în ochi cu ventilatorul tău.

- O să fiu atent.

- Sper! Suntem patru, Dan, îi reaminti el, și n-o să poți rămâne la infinit în aer.

Gândindu-se din nou la această discuție, Dan se întreba ce conflict îi situa în tabere adverse pe cowboy și adjunctul șerifului, Glen Wright. Regretă că timpul nu-i permisese să afle de aseară.

În așteptare, pilotul trebuia să se concentreze asupra vitelor în general și a eventualelor fugare în special. Bărbații le urmau călărind liniștiți, îndemnându-le câteodată să încetinească ritmul.

Fiindcă băieții păreau să se descurce foarte bine și fără el în clipa de față, Dan făcu un mic ocol spre aripa de Vest a cirezii, de-a lungul unei râpe pe fundul căreia curgea un pârâu.

Când o luă din nou spre Sud, o sclipire îi atrase atenția spre Vest. De la această altitudine, vizibilitatea era destul de relativă. Totuși, era sigur că zărise ceva asemănător unui obiect metalic strălucind în soare și dacă nu verifica, acest amănunt risca să-l obsedeze toată ziua.

Se îndreptă din nou spre zona respectivă și coborî în picaj.

În curând, survola solul la o înălțime de vreo treizeci de metri, sperând să-și satisfacă astfel curiozitatea fără să piardă timpul. Ar fi trebuit să ia altitudine și să zboare mai puțin repede, bineînțeles, dar îi plăcea la nebunie să se dedea la astfel de exerciții când i se prezenta ocazia. În schimb, fu gata să nu vadă ceea ce căuta. Nu fiindcă zbura prea jos, ci datorită vitezei care-l împiedica să-l vadă când trecea pe deasupra lui.

Făcu imediat cu dibăcie o întoarcere și se ridică la o înălțime de șaizeci de metri.

Un camion trăgând o cisternă cilindrică de culoare albă înainta încet pe un drum plin de hârtoape, îndreptându-se spre Nord. Camionul nu avea nici o inscripție sau sigla vreunei firme, dar era acel tip de cisternă care putea transporta indiferent ce, de la benzină până la lapte.

După o clipă de gândire, Dan se îndreptă spre cireadă.

I se părea ciudat ca un camion s-o ia pe un asemenea drum,

aproape impracticabil pentru un transport de un asemenea tonaj. Unde naiba se ducea?

Ajuns deasupra cirezii, Dan constată că un grup de vite se desprinsese și se îndepărta cu repeziciune de aripa stângă a convoiului, ieșind din raza vizuală a călăreților. Își consacră întreaga energie ca să convingă vacile să se întoarcă la celelalte și nu mai avu timp să se gândească la camionul fantomă.

La ora zece când se opriră, parcurseseră o distanță bunicică.

Lăsară vitele să pască la marginea unui râu în timp ce călărețiii, acoperiți din cap până-n picioare de praf, descălecară și căutară un loc umbrit ca să se odihnească puțin.

Dan ateriză pe o colină joasă, nu departe de cireadă, și se alătură coechipierilor săi cu mersul nonșalant ce-i era caracteristic.

Singura umbră disponibilă era furnizată de panta colinei, așa că toată lumea se întinse acolo ca să scape de razele arzătoare ale soarelui. Când acesta va ajunge la zenit, nu vor mai putea găsi nici această modestă protecție. De aceea trebuiau să profite din plin de pauză. Următoarea va avea loc la ora paisprezece. Dar până atunci poate vor ajunge la noua pășune.

Dan se apropie de Jo care se lungise în iarba înaltă, acoperindu-și fața cu pălăria.

- Cum mă descurc, patroane? întrebă el lăsându-se pe vine lângă ea.

- N-ai avut până acum nici un accident. E un semn bun, nu-i așa?

- Da, nu e rău... răspunse el, ștergându-și fruntea de sudoare. Ce căldură îngrozitoare!

Aruncă o privire de jur-împrejur și adăugă:

- Aici însă e bine. Chiar plăcut. Trebuie să mărturisesc că betonul și oțelul marilor orașe nu prea îmi lipsesc.

- Și în ce constă munca ta acolo?

- Trambalăm de colo-colo oameni importanți, pentru diferite firme importante. Am mai făcut și reportaje radiofonice asupra stării traficului la orele de vârf. Pe scurt, nimic foarte palpitant.

- Eu personal nu detest orașul, dar cred că mi-ar fi greu să trăiesc acolo cu toate crimele alea de care tot auzi vorbindu-se la radio.

- Asta se datorează și concentrării excesive de populație. O simplă chestiune de aritmetică.

Dan se așeză alături de Jo și lăsă privirea să-i rătăcească pe silueta întinsă în iarbă, înainte să se fixeze din nou asupra liniei orizontului.

Jo se ridică, sprijinindu-se în coate.

- M-am tot gândit la moartea lui Pettigrew, îi mărturisi ea. Nu-mi dau deloc seama cine ar fi avut cu adevărat motiv să-l omoare.

- Nu era implicat în niște procese? Nu avea probleme de nerezolvat cu vecinii, în legătură cu vitele lui?

- După câte știu eu, nu. Și nu era genul de om care ține ceva secret. În general, tot comitatul știa ce i se întâmplă.

- Niște dușmani vechi? Niște certuri care nu și-au găsit o rezolvare?

- După câte știu eu, nu.

- Asta nu dovedește nimic. Dar la urma urmei, de ce era așa de certăreț?

- Chiar dacă Pettigrew ar fi posedat toate pământurile din acest comitat, nu s-ar fi simțit mulțumit. Așa s-a născut. Invidios și certăreț.

- S-a instalat de mult timp în regiune?

- Oh, nu! Norton reprezintă a treia generație a familiei Pettigrew din acest loc. Familia lui a cumpărat terenurile cam pe la 1900, apoi a profitat de prețurile scăzute determinate de recesiune ca să-și mărească proprietățile. Au cumpărat chiar de la noi câteva hectare de teren. La origine, preriile din Vestul acestei regiuni aparțineau familiei Tates. Există chiar și o carieră în zona de Nord-Vest, de unde s-a extras nisipul care a servit la fabricarea mortarului cu care e construită casa noastră.

- Și cu primele două generații de Pettigrew, întrebă Dan, era mai ușor de trăit?

- Se pare că se înțelegeau bine cu vecinii. Norton e singurul din familie care caută râcă cu tot dinadinsul. Și părinții mei vorbeau despre asta. Când tatăl lui Norton a murit, el a adus prea multe vite pe pământurile sale. În primii doi ani, a realizat mari profituri din vânzarea lor, dar pe urmă animalele lui aproape au murit de foame. A fost nevoit să-și închirieze terenurile la vecini, care și-au dat seama cu această ocazie ce fel de om este. Și a comis aceeași greșeală și acum câțiva ani.

- Era singurul lor fiu?

- Nu. A pierdut un frate în Coreea. Cred că a fot logodit, dar nu s-a

căsătorit niciodată... Vrei să rezolvi singur această afacere, helico-boy?

Dan ridică din umeri fără să răspundă. Dacă Pettigrew n-ar fi fost găsit pe pământurile lui Jo, nu s-ar fi sinchisit nici o clipă de toată povestea asta. Dar lucrurile păreau să ia o întorsătură proastă pentru Jo, și ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era ca tânăra femeie să aibă necazuri. În ceva mai mult de o săptămână, începuse să aibă pentru ea un sentiment protector pe care nu-l mai simțise pentru nimeni. Era un lucru surprinzător pentru el, dar împotriva căruia nu putea face nimic.

- Să zicem că nu vreau să mă las depășit de evenimentele locale, îi explică el. La urma urmei, acum locuiesc aici și mă simt acasă în acest loc.

- Adevărat?

- Da. Îmi place aici și îmi plac și oamenii care trăiesc aici.

Timp de o clipă, doar o singură clipă, privirile li se încrucișară și își transmiseră ceva ce cuvintele n-ar fi putut s-o facă. Poate că nici nu existau cuvinte pentru asta.

Se înțeleseră instantaneu. Apoi își feriră imediat privirile, fiind conștient fiecare că nu era nici locul nici momentul de a exprima ceea ce simțeau.

- Pettigrew creștea vaci de lapte? reluă Dan, amintindu-și de camion.

- Nu, răspunse ea, vizibil ușurată de schimbarea subiectului. Nu avem pe aici iarbă pentru vaci de lapte. E prea fină. De ce?

- Am văzut un camion-cisternă pe pământurile lui. O cisternă albă, fără nici o inscripție vizibilă.

- Fii mai exact, unde l-ai văzut?

- Aș zice la vreo trei kilomeri spre Vest, pe drumul acela nepietruit și prost întreținut.

- Drumul ăla nu duce nicăieri, sau mai bine-zis duce spre cariera aceea veche despre care ți-am pomenit. Probabil că întâlnește pe undeva traseul obișnuit. În orice caz, nu ajunge în nici un loc cunoscut și nu există nici o scurtătură.

- Cred că șoferul s-a rătăcit.

- Probabil. Cisternele pentru lapte nu sunt făcute de obicei din oțel inoxidabil?

- Poate că da... Dar cisterna pe care am văzut-o era albă. Am presupus că era vorba de lapte fiindcă nu avea nici o inscripție. În

cazul transporturilor de produse toxice, ar fi existat simbolurile corespunzătoare.

- Să nu ne mai gândim la asta, declară Jo. Probabil că o fi vreun șofer tânăr care s-a înșelat asupra drumului și n-a putut să întoarcă ditamai mașina.

Abandonară subiectul, dar nici unul nu se mulțumi cu acest răspuns. Un misterios camion-cisternă care traversa pământurile lui Pettigrew la atât de puțin timp după moartea lui, era un lucru destul de ciudat. Probabil că exista vreo legătură...

Dar pentru moment această legătură le scăpa. Așa că se mulțumiră să se bucure în tăcere de briza ușoară care bătea dinspre Est.

În cele din urmă, Jo și restul echipei săriră în șa, în timp ce Dan se îndreptă spre elicopter.

*
* *

Camionul-cisternă rula încet pe drumul desfundat. Șoferul, un bărbat roșcat, cu un vultur tatuat pe brațul stâng, schimbă câteva fraze laconice cu cineva prin radio.

- Zbura foarte jos, spuse el în microfon.

- Dirijează vitele, îi răspunse o voce.

- Ce naiba! Ele sunt la vreo trei kilometri de aici.

- Sper pentru tine că era în căutarea unor vaci rătăcite. Fiindcă aproape am terminat. Și nu e momentul să avem un nou accident.

- Ocupă-te tu de el. De aia te plătesc ei așa de bine.

- Nu-ți mai băga nasul unde nu te privește. Nu scot banii ăștia din buzunarul tău! Fă-ți treaba și tacă-ți pliscul!

Șoferul închise microfonul și își continuă drumul spre vechea carieră. Încă două încărcături și vor dispărea fără să lase nici o urmă.

Dacă trebuia să-l omoare pe pilot ca să nu aibă probleme, nu se va jena câtuși de puțin s-o facă. Și dacă vreodată această mică crescătoare de vite va avea proasta inspirație să caute necazuri cu tot dinadinsul făcând niște cercetări pe cont propriu, ei bine, se va ocupa și de ea.

Capitolul 7

Pe la ora patru, cireada era instalată pe noua pășune.

Temperatura trecuse de treizeci de grade. Căldura forma ca un fel de halou în jurul călăreților care se întorceau la fermă.

Dan îi urmă până când clădirile apărură în raza lui vizuală. Apoi acceleră ca să așeze elicopterul în apropierea rezervorului de carburant, aflat în curtea din spatele dormitoarelor.

Tocmai verifica nivelul lichidului din rezervor, când Jo și ceilalți cowboy sosiră și ei la fermă.

David Burke sări din șa și fugi să-și ude capul cu furtunul din apropierea adăpătorii cailor. Scoase un strigăt de satisfacție când apa rece începu să-i curgă pe pielea înfierbântată. Apoi îndreptă furtunul spre Jay Westall care venea spre el.

- Oprește apa! urlă Jay înșfăcând furtunul. Ce naiba, Davy! Voiam doar să beau câteva înghițituri!

- Potolește-te, Jay! spuse David căutându-și viitoarea victimă. Ar trebui să fii mulțumit de o asemenea primire!

- Dacă mă uzi, te omor! îl preveni Jo când îl văzu apropiindu-se de ea.

David consideră preferabil să nu întindă prea mult coarda și se întoarse spre Bill James care o luă la goană, traversând curtea. Dan tocmai își făcea apariția din spatele dormitoarelor când Bill trecu fugind pe lângă el. Presimțind pericolul, se lipi de perete și așteptă. Când David țâșni pe lângă el, Dan apucă furtunul și făcând o mișcare bruscă, îl aruncă pe tânărul cowboy la pământ.

David râdea în hohote. Dan luă furtunul, blocă cu degetul apa și îi ieși în întâmpinare lui Jo.

- Oamenii de pe aici sunt amatori de asemenea mici distracții? întrebă el cu nevinovăție.

- Din cauza căldurii, presupun că da, răspunse ea ștergându-și fruntea cu dosul palmei.

- Probabil că e destul de neplăcută căldura asta când ești acoperit de praf...

Văzându-l că zâmbește, Jo înțelese soarta care o aștepta. Se dădu înapoi cu un pas, dar deja puternicul jet de apă țâșnise și o udase toată, spre marea veselie a bărbaților care-i înconjurau.

Jo scoase un strigăt, apoi începu să râdă.

- Cine vrea o zi de concediu în plus luna asta, să-l prindă pe banditul ăsta! strigă ea.

Imediat, patru perechi puternice de brațe îl prinseră pe Dan de încheieturile mâinilor și de glezne și îl duseră așa până la adăpătoare, legănându-l deasupra ei.

- Nu, îi rugă Dan, scuturat de un râs nervos. Asta nu! Scoateți-mi măcar portofelul din buzunar. Hei, băieți, nu fiți lipsiți de inimă!

Îi dădură drumul și el plonjă în adăpătoarea plină-ochi.

Dan reveni imediat la suprafață.

- Gata cu râsul! declară Jo. Mor de foame. Cine pregătește cina în seara asta?

- Eu, spuse Jay. Va fi gata la ora șase.

Dan ieși din adăpătoare. Apa șiroia din hainele lui, dar îi privi zâmbind pe bărbații care se îndepărtară alene.

„Se pare că a lucra cu tipii ăștia e o adevărată plăcere..." gândi el. Dar va veni rândul lui și nu pierdea nimic așteptând. Într-o bună zi se vor urca în elicopter. Și atunci va veni și rândul lor...

*
* *

Din cauza căldurii care-și făcuse de cap toată ziua, meniul propus de Jay nu fu primit cu prea mult entuziasm.

- Un chili bun cu carne! anunță el. Nimic nu poate fi mai potrivit după o zi toridă... Nu-i așa, texanule?

- Cu cât mai condimentat, cu atât mai bun, îl aprobă Dan. Dar al tău nu prea pare așa... Văd că lingura nu s-a coclit în el.

- Secretul p

entru a prepara un chili bun cu carne, continuă Jay pe un ton doct, e de a nu-l lăsa prea mult pe foc. Dacă fierbe ore întregi, carnea își pierde din savoare. Metoda mea e o preparare rapidă și simultană a tuturor ingredientelor...

- Eu aș prefera să fiu servit, îl întrerupse David. Gust și pe urmă spun dacă-mi place. Mai simplu de atât nu se poate...

- Oricum nu-mi pasă ce crezi tu, replică Jay. Minți întruna!

- Hai, băieți, interveni Jo, până aici i-ați făcut o impresie bună lui Dan. Nu mi-ar plăcea să se deterioreze atât de repede. O să sfârșească prin a crede că nu sunteți decât o bandă de puștani deghizați în cowboy.

- Oh, dar asta o știu deja, afirmă Dan. În schimb, am unele îndoieli asupra talentelor lor culinare.

- Eu mă descurc, declară David. Și Jay face față destul de onorabil. Dar Bill... numai rateuri.

- Doar o cină... bodogăni Bill. A fost de ajuns o singură cină să capăt o asemenea reputație. Fără să mai spun că totul ar fi fost perfect dacă v-ați fi întors la timp la fermă!

- Am fost obligați să mergem până în oraș ca să mâncăm ceva, spuse David nemilos.

- În curând va fi din nou rândul meu, nu-i așa? se băgă Dan în vorbă, ca să-l scape pe Bill de gura lor.

- Nici o grabă, Bill, replică David. Nu devii bucătar bun decât cu efort și o dată cu trecerea timpului.

- Și ținând cont că tu n-ai obiceiul să faci eforturi... spuse Jay rânjind, ca să se răzbune.

- N-am chef să mor de tânăr din exces de zel! îi asigură David.

- Nu riști deloc să ți se întâmple așa ceva, mormăi Bill. Și dacă vrei să-ți petreci zilele sus la răcoare, privind cum oamenii transpiră pe pământ, n-ai decât să-ți iei o autorizație de pilot.

- Întâi trebuie s-o obții, spuse Dan zâmbind fără supărare.

- Așteptăm să te vedem călare! exclamă David.

- Nu conta pe asta, spuse Dan. Eu nu călăresc.

- Imposibil! Ai angajat un tip care nu știe să urce pe cal, patroane?

- N-a spus că nu știe, îl corectă ea, ci că nu se urcă.

- E același lucru, replică Bill râzând. Ai dat peste un cowboy de oraș. Dar îl formăm noi, îți promit solemn.

- Reușim noi patru, îl susținu și David.

- Dacă am vorbi despre un subiect mai serios? le propuse Jo. Știți că șeriful o să ancheteze moartea lui Pettigrew. Dar e probabil ca noi să avem de-a face cu Glen.

- Poate dăm o mică petrecere în onoarea lui? sugeră Bill. Doar cât să băgăm spaima în canalia asta.

- Nici nu se pune problema! Nu vreau nici un incident, ne-am înțeles?

- Am înțeles, patroane.

- Care e problema cu adjunctul ăsta? se interesă Dan. E chiar atât de rău?

- E un idiot, decretă Hank. Pe care statul îl lasă să se joace cu arme de foc.

Continuară să cineze, flecărind verzi și uscate, abandonând curând subiectul morții lui Norton, pe șerif și pe adjunctul lui.

*
* *

Jo și Dan admirau cerul care părea incendiat de soarele ce cobora spre apus.

Dan nu se dusese cu băieții în oraș, sub pretextul că vrea să se odihnească. Așezat pe ultima treaptă a verandei, se întreba care e cea mai bună cale de urmat cu Jo. În public se arăta atât de distantă față de el, încât nu mai știa dacă poate îndrăzni să o sărute.

- Glen Wright face viața dificilă tuturor, spuse ea. E o brută fără suflet. Din fericire, nu are destul curaj ca să treacă la fapte...

- Am crezut că observ o ostilitate mai „personală" decât atât, remarcă Dan. Băieții îl detestă cu adevărat.

- O merită.

Instalată pe leagănul de lemn făcu de bunicul ei cu cincizeci de ani în urmă, Jo bea cu înghițituri mici dintr-un pahar cu ceai rece.

Dan își sprijini un picior de treaptă și își întinse celălalt picior.

Jo îi admira profilul frumos. Și îl prețuia pentru ușurința cu care-și găsise locul în echipă. Era genul de om capabil să se adapteze indiferent cărei situații, și dădea impresia că se află aici de când lumea. Inteligent, plin de viață, bărbatul ăsta era prea frumos pentru a fi real. Și totuși, se afla aici în fața ei.

- Cum s-a întâmplat așa ceva? o întrebă el.

- Vino aici, îi propuse ea, bătând cu mâna pernițele de lângă ea. Leagănul acesta a fost construit pentru doi.

Dan se execută imediat, de parcă abia îi aștepta invitația.

- De aici, priveliștea e mult mai frumoasă, îi explică ea.

Dar acum, când el se afla atât de aproape, se simțea timidă și șovăia, lucru care nu-i displăcea, deși nu-i stătea deloc în fire.

Iar Dan nu avea nici un chef să vorbească despre crimă sau despre adjunctul șerifului. Singurul mister care-l interesa în acea clipă, era cel întrezărit în ochii acestei femei splendide care stătea lângă el.

De fapt, nu avea chef să vorbească deloc. Prefera să asculte vocea dulce și melodioasă a lui Jo. Sau pur și simplu să fie aici, lângă ea, în tăcerea serii. Poate că și ea avea aceleași gânduri și dorințe? Poate că nici ea nu reușea să dea uitării scânteia magică dintre ei, din noaptea trecută?

Jo îl privi o clipă, apoi surâse. Chiar dacă se simțea nesigură, avea obiceiul să acționeze. Ceea ce și făcu. Vorbi chiar înainte de a reflecta la ce urma să spună.

- De ce nu m-ai sărutat aseară? îl întrebă ea pe neașteptate.

- De ce...? repetă el în șoaptă, stupefiat.

- Probabil că le săruți pe toate, continuă ea ironică. Și presupun că asta devine la un moment dat obositor.

- Nu, dar nu eram sigur că o să accepți...

- Înțeleg, șopti ea.

Jo își dorea acest sărut. Voia să simtă buzele lui Dan punând stăpânire pe ale ei și brațele lui înlănțuindu-i trupul. Cum de el nu înțelesese încă asta? Poate nu era atât de inteligent cum îl credea ea... Sau poate avea nevoie de un mic semn de încurajare.

Înainte chiar să fie pe deplin conștientă de hotărârea ei, Jo puse paharul cu ceai și se apropie de Dan. Își aplecă apoi capul și îi atinse buzele cu un sărut fugar.

Apoi, cufundându-și privirea într-a lui, descoperi în ea aceeași capitulare în fața logicii și a rațiunii.

Și când el se aplecă pentru a-i întoarce sărutul, Jo se agăță de gâtul lui. El o sărută îndelung, plin de patimă. Nimic nu mai conta în afară de gura lui Dan, de trupul lui, de dorința nestăpânită care o cuprinsese.

Apoi, el îi acoperi chipul cu sărutări și îi șopti cuvinte de dragoste la ureche, înainte de a-și lăsa buzele să rătăcească pe decolteul dezvăluit cu îndrăzneală de bluza subțire.

Fiecare sărutare, fiecare cuvânt al lui Dan o duceau încetul cu încetul pe Jo în derivă. El puse din nou stăpânire pe gura ei, plin de patimă, strângând-o cu putere la piept. Răsfirându-i părul cu vârful degetelor, amețită de dorință, Jo răspundea sărutărilor lui cu aceeași pasiune.

Simțea că inima îi bate într-un ritm îndrăcit. Și n-o să-și găsească liniștea până când dorința care o răvășea nu va fi satisfăcută. Ca să nu înnebunească, trebuia să trăiască din plin această dragoste arzătoare care-i dăduse viața peste cap.

Un scrâșnet de pneuri pe pietriș îi despărți cu brutalitate.

Dan o lăsă, se ridică și se așeză pe balustrada verandei, în timp ce Jo își netezea bluza cu o mână și părul cu cealaltă.

Amândoi afișară o nonșalanță care n-ar fi înșelat probabil pe nimeni. Încercară totuși să-și regăsească suflul și să-și înăbușe pasiunea care le înflăcărase trupurile.

Când mașina se opri în fața casei, nu se putură împiedica să izbucnească în râs.

- Am impresia parcă părinții mei m-ar fi prins asupra faptei, rosti Jo.

- Vă jur, domnule Tates, că n-am făcut nimic rău! spuse Dan, imitând vocea unui adolescent.

- Jo! strigă Bill coborând din mașină. David e la zdup. Trebuie să-i plătești cauțiunea!

Capitolul 8

Cu chipul întunecat de vestea pe care o auzise, Jo se ridică.

- Cum s-a întâmplat? îl întrebă ea.

- Glen s-a luat puțin de el, răspunse Bill, și David a reacționat. Nu l-a lovit de fapt, dar asta i-a fost intenția.

Furioasă, Jo le întoarse spatele și intră în casă. Bill și Dan o urmară până în biroul ei.

- Glen bea ceva cu Ken Zane, îi explică Bill. Ken îl tot provoca pe David și acesta a sfârșit prin a-i răspunde. Glen s-a așezat între ei și i-a ținut o predică, acuzându-l că s-a îmbătat într-un loc public. Ce naiba, doar David nu băuse decât două beri! Și alcoolul îl adoarme întotdeauna, nu-l face certăreț.

- Și Hank unde este? se interesă Jo, scoțându-și carnetul de cecuri.

- La închisoare, probabil. Nu era cu noi la bar, fiindcă altfel ar fi intervenit la timp.

- Hank nu e dădaca voastră! îi replică Jo supărată foc. Și tu ai fi putut lua atitudine în vreun fel.

- Știu că ar fi trebuit s-o fac, admise Bill, dar mă cunosc prea bine... n-aș fi făcut decât să agravez situația. Zane ăsta merită o chelfăneală zdravănă, Jo.

- Poate, dar ăsta nu-i un motiv să taberi pe adjunctul șerifului, obiectă Jo.

- Și ce tot trăncănea Zane? îl întrebă Dan.

- Aproape că o acuza pe Jo că l-a ucis pe neisprăvitul ăla de Pettigrew. În mod clar, căuta cearta cu lumânarea.

- Și Glen îl lăsa să spună așa ceva?

- Ăștia doi sunt ca degetele de la o mână. De fapt, Glen e primul care râde de prostiile pe care le debitează Zane.

- Bine, puse Jo punct discuției lor, hai să-l recuperăm pe David.

- Să luăm elicopterul, le sugeră Dan, o să ajungem mai repede.

- Noaptea?! protestă ea. Nici gând.

- Riscurile sunt mai mici în aer decât pe drum.

- Dar îți imaginezi ce mutră va face Glen când ne va vedea debarcând din elicopter? îi ținu isonul Bill.

La această idee, Jo își regăsi curajul.

- Haideți, spuse ea. Dar fără acrobații acolo sus, ne-am înțeles?

- Fără acrobații, promit.

*
* *

Jo era încântată de frumusețea peisajului nocturn. De acolo de unde se afla, stelele păreau să strălucească și mai intens. Un covor de umbre albastre și negre se derula sub aparat, fluid ca un râu.

- Nu regret că am venit cu tine, spuse ea în microfon.

- Știam că o să-ți placă, veni imediat răspunsul lui Dan.

- În afară de zgomotul elicei, efectul este remarcabil.

- Ia casca de la picioarele tale și privește prin ochelari. E un aparat cu vedere în infraroșu.

- Cum de ți-ai putut permite așa ceva?

- L-am cumpărat din magazia armatei. Când își reînnoiesc echipamentul, vând pe mai nimic vechiul material de luptă.

Jo își puse casca. Era prea mare pentru ea, ceea ce o făcea să i se miște pe cap, dar reuși totuși să lase jos ochelarii și să-i mențină în fața ochilor.

Ceea ce văzu depășea orice așteptare. Brusc solul încetă să fie un joc de umbre și deveni o zonă de o incredibilă claritate, în verde și alb. Geografia terenului era la fel de vizibilă ca în plină zi.

- E fantastic! se extazie ea.

- Nu-i așa? Ne apropiem de oraș, Jo. Unde vrei să aterizez?

- Există o parcare în fața închisorii.

- Bine, dar... unde e închisoarea?

- E o clădire pătrată din cărămidă, aflată la capătul străzii unde am băut aseară un pahar.

Jo își scoase cască și privi Oak River apropiindu-se. Intrară în oraș prin partea sa nordică; începură coborârea urmând First Street până când ajunseră la câțiva metri deasupra firelor telefonice care mărgineau străzile. Rarele persoane care mai erau pe afară la această oră târzie își ridicară capetele sau se dădură jos din mașini ca să se uite la elicopter, cu gura căscată și un aer perplex.

Dan o luă de-a lungul străzii până în centru, apoi în momentul când ea îi indică parcarea, viră ca să aducă elicopterul deasupra careului de asfalt înainte de a începe manevra de aterizare.

Glen Wright ieși din biroul șerifului exact în momentul când atingeau solul. Traversă în grabă strada, repezindu-se la ei furios foc.

- Ar trebui să vă arestez pe amândoi! răcni el.

- Ai băgat la închisoare pe unul din oamenii mei, replică Jo îndreptându-se spre clădirea închisorii fără să-i arunce nici măcar o privire. Cât este cauțiunea?

- Nu știu! gemu Glen alergând în spatele ei. A agresat un reprezentant al legii.

- Ceea ce a făcut nu mă interesează. Vreau doar să-l scot de aici. Unde e șeriful?

- Doarme.

Dan îi urma de la o oarecare distanță, amuzat de spectacolul pe care-l oferea tânăra plină de mândrie care-l obliga pe adjunctul șerifului să fugă după ea ca un cățeluș. Nu era lipsită de tupeu, dar Dan se întreba dacă nu punea cumva gaz pe foc tratându-l astfel pe Glen.

- Atunci, telefonează-i, îi ordonă ea. Dacă nu cumva preferi să-i telefonez eu judecătorului? El, cel puțin, îmi va putea spune la cât se cifrează cauțiunea. Mi-ar plăcea să rezolv fără întârziere problema, Glen.

Intră, își puse carnetul de cecuri pe birou și așteptă. Hank se ridică atunci de pe scaunul pe care stătea tolănit, lângă poarta de acces spre celule.

- Salut, Jo! spuse el. Nu l-a luat la pumni pe prizonier, sunt martor pentru asta. Deși... n-am fost aici tot timpul.

- Perfect, comentă Glen. De fapt, Jo, nu sunt de serviciu în seara asta. Trebuie să aștepți întoarcerea lui Gaëlle.

- Și ea unde este?

- Își face rondul obișnuit pe la barurile de noapte din oraș. Probabil că va ajunge aici peste câteva minute.

- Bine, se pronunță Dan, măcar așa vom putea sta de vorbă cu cineva competent.

- Aha! Tu vorbești? se răsti Glen întorcându-se spre insolent. Cine te crezi ca să vii în oraș cu aparatul tău? Există zone care trebuie respectate, dacă nu mă înșel. Locul unde ai aterizat nu seamănă deloc cu un aeroport.

- E o parcare, nu-i așa? Aveam nevoie de un loc unde să opresc, asta-i tot.

- O parcare pentru mașini. Ar trebui să te arunc și pe tine în închisoare, ca să nu mai faci pe vulturul!

- Dan e pilotul meu, interveni Jo. Dacă există vreo problemă cu locul unde i-am cerut să aterizăm, spune-o imediat.

- Bun, să lăsăm asta, bombăni Glen așezându-se la biroul lui ca să consulte o carte. Nu... nu văd o cauțiune corespunzătoare infracțiunii comise. Să lovești un agent văd că nu înseamnă nimic pentru ei.

- Dar nu te-a lovit, îl contrazise Hank.

- Ascultă, sunt mai în măsură să judec faptele.

- Să judeci! repetă Hank scârbit. Toți care erau în bar la acea oră vor susține contrariul. În locul tău n-aș îndrăzni să mă lansez într-un asemenea proces.

- Abuz de putere, căpătă Jo curaj să spună, o plângere pe care un judecător nu o tratează cu ușurință.

- Mențin ceea ce am spus, îi asigură Glen. Am un martor.

- Ah, da! Ken Zane... îl luă Hank peste picior.

Gaëlle Winston sosi exact în acel moment și se opri în pragul ușii, cu un aer obosit. La cei treizeci și șase de ani ai ei, această tânără mamă a trei copii își căpătase o reputație solidă și binemeritată în cursul celor zece ani de activitate în poliție. De fiecare dată când era nevoie de un arbitru pentru a pune capăt unei certe, ei i se adresau

locuitorii din Oak River.

- Care e problema? oftă ea, așezându-se pe scaunul din fața biroului ei. Dacă ați venit să plătiți cauțiunea pentru David, să punem imediat lucrurile la punct. Mai am ceva de lucru în seara asta.

- Și eu aș vrea să terminăm repede, replică Jo. Dar Glen nu știe la cât se cifrează cauțiunea.

- Oh, Glen! gemu Gaëlle. Cunoști totuși destul de bine principiul lui Andrew! Cinci sute de dolari pumnul, ăsta e tariful!

- Dar a lovit un reprezentant al le...

- Nu erai de serviciu, Glen. Pentru mine e vorba de o ceartă obișnuită dintr-un bar.

- Cinci sute de dolari, repetă Jo deschizându-și carnetul de cecuri, cred că nu reprezintă o problemă pentru mine.

Cinci minute mai târziu, membrii echipei de la Bar T se aflau pe trotuar, în fața biroului șerifului.

- Hank, îi spuse Jo, du-te să-l cauți pe Jay și împreună cu David întoarceți-vă la fermă și dormiți bine. Mâine avem multă treabă.

- Bine, patroane.

- Îmi pare rău, Jo, începu David cu o mutră vinovată. Dar tipii ăștia doi te denigrau și eu...

- Ceea ce trăncănesc ei nu mă interesează, David, îl întrerupse Jo cu severitate. N-ar fi trebuit să te iei la ceartă.

- Da, Jo.

- Acum toată lumea merge acasă, spuse ea și cei doi cowboy se îndepărtară grăbiți.

- Te joci deseori „de-a mămica" cu angajații tăi? o întrebă Dan. Cred că ai destulă bătaie de cap.

- E adevărat că mă simt responsabilă pentru ei, îi mărturisi Jo. Dar nu-mi pot permite să pierd nici un singur om.

- Și Glen? Nu mi-ai explicat încă ce e între tine și el.

- Chestii vechi... Să zicem că a primit prea multe refuzuri la cererile lui în căsătorie. Și de atunci ferma mea e pe lista lui neagră.

- Am impresia că e o listă destul de încărcată.

- Da, recunoscu Jo. Necazul e că noi ocupăm primul loc.

*
* *

În acea noapte, Dan petrecu un timp îndelungat în fața ferestrei dormitorului, privind spre casa lui Jo. Văzu luminile stingându-se una câte una, apoi mai rămase câteva clipe scrutând întunericul, incapabil să se miște.

Cei cincizeci de metri care-l despărțeau de ea nu i se păreau de netrecut. Întreruperea momentului lor de intimitate fusese atât de brutală... Dar poate că era mai bine așa. Poate că fără scandalul cu David, ar fi mers prea departe.

Dan oftă. Îi venea greu să se convingă. De fapt, distanța dintre ei nu-l lăsa să doarmă. Departe de ea, avea impresia că pierde clipe prețioase din viața lui. O iubea, asta era. Făcea deja parte din el.

Fiindcă nu voia să se complacă în această stare de melancolie, gândurile lui se îndreptară spre Glen, adjunctul șerifului.

Evenimentele serii îl tracasau. Era cumva vorba de o lovitură pusă la cale? Se părea că Glen și Ken Zane îi întinseseră o cursă tânărului cowboy. Dar de ce? Ce interes aveau să-l vadă pe David în spatele gratiilor? Voiau să scoată pentru un timp din joc echipa de la fermă? Să scape de ei, într-un fel sau altul?

- Sper că nu ești și somnambul? bogodăni Hank.

Traversă camera în vârful picioarelor ca să se apropie de Dan. Șeful de echipă împărțea camera vecină cu Bill și David, astfel că Dan se instalase împreună cu Jay, rămas singur după plecarea altor doi angajați. Hank vorbea pe un ton scăzut, ca să nu-l trezească pe Jay care adormise deja.

- Ai face mai bine să bei un whisky, îi sugeră el lui Dan. Trebuie să dormi ca să fii în formă mâine.

- Nu sunt mare amator de alcool... Spune-mi, Hank, ce crezi despre mascarada de astă-seară? Adjunctul șerifului nu l-a provocat puțin pe David?

- Faptele lui Glen îi depășesc adeseori intențiile. Și e obligat după aceea să dea înapoi ca să repare lucrurile.

- Era beat?

- Nu, după câte am văzut. Zane în schimb întrecuse măsura. David l-ar

fi putut pune cu ușurință la pământ, dar asta n-ar fi făcut decât să-i agraveze situația. Glen i-a făcut probabil un serviciu intervenind.

- Poate... Nu, nu cred.

- Glen e un imbecil. Nu te gândi prea departe.

- Nu crezi că a încercat să se răzbune pe Jo, folosindu-se de David?

- Poate... șopti Hank zâmbind. O iubești pe patroană, nu-i așa, helico-boy?

- E simpatică, răspunse prudent Dan.

- Da, așa e, spuse Hank bătându-l prietenește pe umăr. Și tu îmi faci impresia unui băiat simpatic, Dan, deci îți urez noroc. Dar te previn, Jo Tates nu e o femeie ca celelalte.

- De ce? Fiindcă a refuzat să se mărite cu Glen Wright?

- Nu... Nici o femeie nu s-ar mărita cu Glen Wright. Dar Jo știe exact ce vrea, asta e problema. I-a dat papucii și șerifului.

- S-ar zice că nu i-au lipsit propunerile.

- N-aș zice că nu... și presupun că după ce un bărbat a cunoscut-o pe ea, îi vine detul de greu să-și mai oprească apoi privirile asupra alteia.

- Și tu? îl întrebă Dan pe neașteptate.

- Eu n-am cerut-o niciodată pe Jo în căsătorie, răspunse Hank zâmbind cu amărăciune. În primul rând fiindcă îmi cunosc lungul nasului, ceea ce e valabil pentru orice bărbat de pe aici.

- Și pe urmă, tu oftezi după Mary.

- Poate, dar asta e problema mea.

- Mi s-a părut că te sfida aseară, continuă totuși Dan. Te privea tot timpul pe furiș, în timp ce juca teatru cu mine. Aștepta de fapt reacția ta.

- Ei bine, a avut-o! Trebuie să-ți mărturisesc că l-am văzut pe Ken intrând în bar. Ar fi trebuit să te previn.

- Bănuiam. Din locul unde erai așezat, nu se putea altfel. Dar te înțeleg...

- Am greși, recunoscu Hank. Câteodată îmi vine să-mi dau singur palme.

Dan îl fixa cu un aer gânditor. Apoi, fără voia lui, se întoarse cu fața spre fereastră, privind spre clădirea întunecată aflată în cealaltă parte a curții. Se uita la ea cu atâta intensitate, de parcă voia să vadă prin ziduri.

- Deci așa stau lucurile... constată Hank. Ei bine, presupun însă că asta te privește. Jo este o femeie minunată, Dan. Noi am face orice pentru ea.

- Chiar să ucideți?

- Chiar să ucidem. Mai ales pe Pettigrew.

- Șeriful ar avea deci motive să vină să-și bage nasul pe aici?

- Poate, recunoscu el, dar nu aveam nici unul vreun motiv valabil să-l suprimăm pe Norton Pettigrew. Nici un cowboy nu trage asupra unei vaci tâmpite care refuză să iasă dintr-o râpă. Găsește el vreun subterfugiu sau îi leagă o frânghie în jurul coarnelor ca s-o tragă afară.

- Poate că cineva s-a săturat și a tras totuși, îi sugeră Dan.

- Posibil. Dar nu Jo, nici cineva de pe aici. Nici unul dintre noi n-ar comite vreun gest care ar risca să-i aducă necazuri patroanei. M-ai înțeles?

- Perfect, Hank. Nu-ți face griji. Nici eu n-aș face nimic care i-ar putea aduce necazuri.

*
* *

Întinsă pe pat, Jo fixa plafonul încercând să-și alunge din minte orice gând neplăcut. Muncise dur astăzi și ar fi trebuit să adoarmă fără nici o dificultate. Dar în seara asta nimic nu era normal.

Ar fi putut să pună insomnia pe seama lui David, care cedase tentației de a se lua la harță cu Glen Wright. Din fericire, tânărul cowboy nu era prea înzestrat pentru violență. Dacă l-ar fi lovit într-adevăr pe ajutorul de șerif, i-ar fi fost într-adevăr greu să-l scoată de la închisoare. Noroc că era Gaëlle de serviciu, fiindcă altfel ar fi trebuit probabil să aștepte până a doua zi pentru a rezolva problema cauțiunii lui David.

Tânărul nu constituia totuși principala preocupare a lui Jo, și nici moartea lui Pettigrew de altfel. Dacă nu reușea să-și găsească somnul, era din cauza lui Daniel Fitzpatrick.

Gura ei păstra încă gustul buzelor lui, la fel cum trupul îi păstrase căldura brațelor lui puternice. Această adevărată invazie de senzații era un fenomen nou și surprinzător. Nici unul din bărbații pe care-i cunoscuse în trecut n-o făcuseră să se simtă atât de împlinită.

Le lipsise întotdeauna ceva, un lucru pe care n-ar fi știut să-l

definească, știindu-l totuși indispensabil. Dar nu la fel stătea cazul cu Dan și știuse acest lucru aproape din prima clipă.

Și iată că acum își pierduse somnul!

Jo își repetă vorbele pe care le spusese și lucrătorilor ei: mâine îi așteptа o zi grea de muncă. Totuși, munca avea o strălucire destul de palidă în comparație cu acel sentiment magic pe care îl descoperea abia acum. Și chiar dacă va adormi, tot pe Dan îl va visa.

Jo nu dormea acoperită decât cu un cearșaf, dar tot îi era cald. Cămașa de noapte din saten i se lipise de piele.

Își spuse că august nu era cea mai bună lună pentru a se îndrăgosti. Era deja destul de greu să-ți găsești somnul pe o asemenea căldură. Își plimbă mâinile pe trup și fu dintr-o dată conștientă de asprimea palmelor sale.

„Niște mâini de cowboy" gândi ea îngrozită.

Folosea o cremă hidratantă, fără a reuși însă să combată efectele muncii în aer liber și ale frâielor de piele. Întotdeauna se legănase cu gândul că niște bătături erau un preț destul de mic pentru tot ceea ce-i oferea această viață. Dar, brusc, nu mai era atât de sigură de asta... Nu-și dorea ca un bărbat să n-o considere destul de feminină. Nu acest bărbat, în orice caz.

Știa că și chipul ei era marcat de aerul rece sau de orele nenumărate petrecute în arșiță. Și dintr-o dată, cele mai mici imperfecțiuni cauzate corpului ei de muncile aspre de la fermă luară niște asemenea proporții încât nu le mai văzu decât pe acestea.

Așa erau efectele dragostei asupra unei femei? Era normal să se îndoiască de toate și mai ales de ea însăși?

Era prea târziu însă să se eschiveze. Primise lovitura drept în inimă, înainte chiar să-și dea seama de pericol...

*
* *

Niște zgomote înfundate o treziră pe Jo. Trase cu urechea, gândind că singurul lucru care ar putea să-i intereseze pe oamenii ei la acea oră din noapte era frigiderul.

Zgomotul reîncepu...

Jo se dădu repede jos din pat și își trase pe ea blugii și cămașa. Își pierdu puțin echilibrul când își puse cizmele și lovi podeaua cu un zgomot ușor. Acesta fu imediat urmat de o repliere rapidă de cealaltă parte a ușii.

Se repezi pe culoar, exact la timp pentru a zări o siluetă care se strecura afară pe ușa de la intrare.

- Oprește-te! urlă ea, lansându-se în urmărire de-a curmezișul curții.

Văzând că îi scapă, sări fără să se mai gândească la volanul jepp-ului și începu să caute pe pipăite sub mocheta de la picioare dublura cheii de contact.

Văzu o lumină aprinzându-se în dormitor, dar o ignoră și țâșni în plină viteză în urmărirea hoțului nocturn.

Când ieșea din curte, intrusul se aventură deja pe pământurile accidentate de dincolo de țarcuri, acolo unde albia veche a unui râu săpase adânc în pământ. Dispăru apoi în spatele unei ridicături de pământ, înghițit de întuneric.

Jo îl urmări totuși.

Îl zări curând pe intrus căznindu-se să se cațere pe cealaltă parte a râpei. Reuși să ajungă la calul său, cu greu însă din cauza terenului și împiedicat de obiectul lung pe care-l ținea în mână.

Jeep-ul escaladă marginea râpei și rămase câteva clipe în suspensie, înainte de a cădea greoi pe pământ. Cauciucurile din față se înfundară în pământul moale, stopând brusc înaintarea vehiculului și proiectând-o pe Jo afară.

Rămase năucită o clipă, în timp ce stelele începură să-i danseze în fața ochilor. Când vederea îi redeveni clară, văzu bărbatul sărind în șa. O rază de lună făcu să strălucească patul armei pe care o agita amenințător în mână.

Capitolul 9

Îndoindu-se că va reuși să-și găsească somnul, Dan se culcase fără să se dezbrace, scoțându-și doar bascheții din picioare. Și imediat ce auzi strigătul lui Jo, se repezi în curte.

Fără să țină seama de pietrișul care-i rănea tălpile, fugi din instinct spre țarc, trecu peste barieră și sări pe primul cal la îndemână.

- Hai, frumosule! îl încurajă el lovindu-l ușor cu călcâiele în coaste.

Calul își luă avânt, făcu o dată înconjurul țarcului, înainte de a galopa spre barieră pe care o sări cu ușurință și eleganță.

Când Dan ieși din curtea fermei, jeep-ul dispăruse deja în spatele unei coline. Se agăță cu toate puterile de cal, gândindu-se numai la Jo. Luminile din spate nu se vedeau, semn că ea era probabil în dificultate.

*
* *

Imediat ce văzu arma fugarului, Jo se aruncă la pământ, se rostogoli, apoi sări din nou în picioare. Dar năucită de căzătură, privi colina dându-și seama că nu va reuși să se cațere pe ea. Și oricare ar fi fost direcția pe care o va alege ca să fugă, era o țintă ușoară în lumina lunii. Bine că nu simțea încă arma necunoscutului înfiptă în spate.

În acea clipă îl văzu pe Dan Fitzpatrick apărând în goana calului pe coama colinei. Opri brusc calul, descoperind jeep-ul răsturnat pe pantă.

- Dan! urlă ea. Dan!

El coborî imediat coasta abruptă și, trecând pe lângă ea, se aplecă întinzând brațul și o săltă cu un gest puternic și îndemânatic. O așeză în fața lui, îndemnând apoi calul ușor cu călcâiele ca să alerge mai repede.

Câteva minute mai târziu, erau în afară de orice pericol. Dar hoțul dispăruse și el, luând-o spre Vest.

*
* *

Când ajunseră la fermă, găsiră curtea în mare agitație. Oamenii se sculaseră și ieșeau din dormitoare îmbrăcându-se pe apucate.

Dan și Jo săriră la pământ. Apoi, el îi înconjură umerii cu brațul și o privi drept în ochi.

- E totul în regulă? o întrebă el. Nu ești rănită?

- Doar puțin năucită, îl asigură ea. Nu conduc prea repede așa că n-am pățit nimic. Dar tu? Ai făcut un adevărat tur de forță pentru cineva care nu se urcă pe cal.

- Hei, Jo! îi strigă Hank. Amintește-ți... Nimeni n-a zis că nu știe să urce, ci numai că nu vrea. Diferență de nuanță.

Toată lumea izbucni în râs. Apoi oamenii o înconjurară pe patroana lor plină de praf din cap până-n picioare, curioși să audă toată povestea.

În timp ce ea le spunea ceea ce se petrecuse, Jo remarcă faptul că Dan se uita cu un aer perplex la calul pe care-l călărise. Semăna cu un somnambul trezit brusc și dezorientat să descopere pe unde umblase.

*
* *

Deschizând ochii a doua zi de dimineață, Jo se simți și ea câteva clipe dezorientată. Chiar îl urmărise ea pe bărbatul care se furișase azinoapte în casa ei? Era adevărat că Dan o salvase urmărind-o călare? Primele mișcări pe care le făcu, cam țepene, îi risipiră imdiat îndoielile.

Își aminti de ora petrecută împreună cu oamenii ei, scotocind prin

toată casa ca să vadă ce dispăruse. Dar nimic nu lipsea și ei se declarară învinși fără să aibă nici cea mai mică idee asupra lucrului pe care intrusul venise să-l caute aici.

Luase totuși ceva. Jo își amintea de obiectul alungit care îi îngreunase mișcările și-l împiedicase să fugă mai repede spre calul său.

Ar fi trebuit să-l sune pe Andrew Hollander și să-l informeze asupra incidentului, dar fără nici un obiect dispărut de reclamat, ancheta va fi repede clasată. Din acest motiv hotărâseră aseară să nu avertizeze imediat poliția.

Astăzi oamenii ei vor face înconjurul țarcurilor, ca să repare gardurile stricate. Jo și Dan erau scutiți însă de data asta. Dan, fiindcă asta nu intra în atribuțiile lui de pilot, iar Jo fiindcă își putea permite să se odihnească puțin când voia.

Spaimele nopții dispărură brusc și zâmbi la gândul că va fi singură cu Dan până diseară.

Soarele care intra în valuri pe fereastră promitea o altă zi fierbinte și prăfoasă, dar asta n-o supăra din cale-afară. Pentru ea ziua se anunța frumoasă.

Intrând în bucătărie, tânăra femeie îl găsi pe David spălând vasele după micul dejun.

- Bună, Jo, îi spuse el vesel. Cum te simți în dimineața asta?

- Nu prea rău, îi răspunse ea surâzătoare. Ești destul de vesel pentru cineva asupra căruia planează acuzații criminale.

- Hmm! Sunt probabil prea prost ca să mă las doborât de ele. Și pe urmă, nici măcar nu l-am atins pe neisprăvitul ăla!

- Nu același lucru susține și el.

- Ei bine, minte. Dar nu zic că nu mi-ar fi plăcut s-o fac...

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea turnându-și un pahar cu suc de portocale. Nu ești un papă-lapte de obicei.

- Din cauza lui Ken Zane! îi răspunse el cu o mutră disprețuitoare. Povestea în gura mare că ne-ai pus pe unul dintre noi să-l împușcăm pe Pettigrew din cauza vacilor moarte. Zicea că tu... Pe scurt, nu era prea politicos. Dar se pare că și tu ai avut o seară destul de agitată.

- Spune-mi, David, insistă Jo, n-ai putea să fii mai precis asupra a

ceea ce înțelegi tu prin... nu prea politicos? Nu e genul tău să cauți ceartă. Mi-ar plăcea să aflu ce a putut să spună ca să te scoată astfel din sărite.

- Nimic, nimic... se eschivă tânărul, vizibil jenat. Probabil că băusem un pahar în plus.

- Nu asta mi-a spus și Hank. Ce a zis Zane?

- Ei bine, că ești probabil la... ciclu, ceea ce te face nervoasă, și că asta te-a determinat să-l pui pe unul din noi să încheiem conturile cu Pettigrew.

- Și Glen l-a lăsat să spună așa ceva?

Se căznea să-și păstreze calmul, dar dacă Ken Zane ar fi îndrăznit să-i spună în față asemenea prostii, probabil că ar fi încercat și ea să-i rupă mutra aia antipatică.

- Nu l-a contrazis, remarcă David. De fapt, părea chiar să se distreze.

- Nici nu mă miră asta. Îți mulțumesc că ai vrut să-mi aperi onoarea, David, dar data viitoare numără până la zece înainte de a te băga într-un asemenea viespar.

- Îți promit, Jo! O să încerc...

- Bine, acum ai face mai bine să pleci ca să-i prinzi din urmă pe ceilalți. Eu rămân acasă ca să mă ocup de hârțoage.

David își luă pălăria.

- Ia te uită... Mai avem un somnoros în casa asta! spuse el. Salut, helico-boy! Dar de acum încolo putem să-ți zicem cowboy... Ne-ai luat fața, Dan! Un adevărat cascador!

- Bună, David, îi răspunse Dan bine dispus. Salut, patroane!

- Bună, îi întoarse Jo salutul, numai zâmbete. Pentru că am ratat amândoi micul dejun, o să pregătesc eu ceva.

David ieși imediat și Dan se apropie de Jo.

- Pot să te ajut, se oferi el. Cum te simți?

- Bine. Mă doare puțin spatele, nimic altceva.

- Ești sigură?

El îi puse o mână pe umăr și îi examină chipul cu o deosebită atenție.

- Da, sunt sigură. Dar regret că nu știu ce voia tipul ăla. Dacă era un hoț, ar fi ales ziua ca să opereze, atunci când casa este goală.

- I-ai telefonat șerifului?

- Da. Nu era acolo, dar i-am prezentat pe scurt situația unuia din ajutoarele lui care era de serviciu.

- Perfect. Hank mi-a spus că azi repară gardurile. Eu ce am de făcut, în cazul ăsta?

- Poți să verifici amplasamentul cirezilor din elicopter, dar asta mai târziu. Acum o să mâncăm ceva.

- Ești întotdeauna atât de grijulie cu noii angajați?

- Poate nu chiar întotdeauna, rosti Jo înroșindu-se. Doar când aceștia sunt niște cavaleri în adevăratul sens al cuvântului. David a avut dreptate în privința talentelor sale de cascador. Unde ai învățat asta?

- La clubul de echitație din Dallas. Participam la rodeo și la tot felul de chestii de genul ăsta și am prins o mulțime de trucuri.

- Adevărat? Și totuși nu vrei să călărești? Cum e posibil?

- Am căzut o dată zdravăn și de atunci nu m-am mai urcat niciodată pe cal... A trecut atât de mult timp de atunci, încât nici nu mai știam dacă sunt în stare.

- Ei bine, acum știi că poți.

- Nu sunt convins... Nu fără un motiv foarte serios.

- Sunt sigură că băieții vor reuși să te determine să te urci iar în șa, într-o bună zi. Până atunci, spune-mi: vrei niște ochiuri?

- Îmi plac chiar foarte mult, îi răspunse el. Jo, aseară, eu...

- Regreți că m-ai salvat?

- Bineînțeles că nu.

- Atunci regreți că m-ai sărutat?

- Nu, deloc. De fapt, dacă-mi reamintesc bine, tu ești cea care m-ai sărutat prima.

- Asta e adevărat, recunoscu ea. Și te deranjează?

- Nu, dar eu...

- Ți-e teamă că mă înșel asupra intențiilor tale? Poate că nu ai aceleași... sentimente pe care le încerc eu la adresa ta?

- Nu, eu... Oh, și în fond... uite ce simt.

Dan o trase de umăr, obligând-o să se întoarcă spre el, o strânse în brațe și-i căută gura. O sărută cu patimă, ținând-o strâns lipită de el cu ajutorul unei mâini, în timp ce cu cealaltă îi mângâia șoldurile.

- Nu ești prea tare la telepatie, nu-i așa? îi șopti el. Îți mai dau o șansă. Care sunt gândurile mele în acest moment?

- Să vedem... Mi se pare că vrei să amâni pe mai târziu micul dejun.

- Faci niște progrese uluitoare... Iar eu citesc în ochii tăi că ești de acord. Am dreptate sau nu?

- Da.

Buzele lor se contopiră într-un alt sărut pătimaș. Jo îi cuprinse chipul în mâini, ca pentru a se asigura că bărbatul pe care îl sărută nu e un simplu vis. Apoi, ca și el, începu să-i descopere trupul orbește, cu ajutorul mâinilor.

Niciodată nu simțise această amețeală plăcută, acest vârtej de senzații. Nu mai avea nici o grijă, iar corpul ei părea ieșit dintr-o lungă hibernare.

Când Dan își strecură mâna sub cureaua blugilor ei, o căldură plăcută i se răspândi prin tot corpul, îmbătând-o parcă. Atâtată de ploaia de sărutări fierbinți, fără să se mai gândească, trase de cămașa lui Dan.

Grăbiți, împleticindu-se, trecură din bucătărie în salon, dezbrăcându-se reciproc. Jo trebui să se oprească pentru a-și scoate cizmele dar, din cauza nervozității, s-ar fi împiedicat dacă Dan n-ar fi susținut-o. El îngenunche pentru a-i scoate cealaltă cizmă, apoi se ridică și-i scoase bluza și în cele din urmă sutienul.

Jo simți că o trece un fior când el o sărută pe gât. Apoi Dan își ridică puțin capul și privirea ochilor lui verzi îi tăie răsuflarea.

- Te iubesc, îi șopti el, parcă uluit de această revelație.

- Și eu te iubesc, murmură ea aproape neauzit.

Dan o ridică și o purtă așa prin casă. Cu fața ascunsă la umărul lui, ea îl mușcă ușor de ureche în timp ce el îi săruta cu timiditate sânii.

Restul lumii dispăruse pentru Jo. Singura realitate se limita la gura lui Dan pe sânii ei, la mâinile lui pe trupul ei.

În momentul când intrară însă în dormitor, sună telefonul.

- Oh, nu! gemu ea în timp ce se prăbușeau pe pat.

- E probabil șeriful, bombăni Dan. N-ai robot?

- Ba da, dar nu-l conectez când sunt acasă, oftă ea.

- Și insistă fiindcă știe probabil că ești acasă.

- Mă tem că da. Mă duc...

Dan îi dădu drumul și o privi mișcându-se prin cameră, fascinat de cel mai mic gest al ei.

Era atât de frumoasă, încât nu-i venea să creadă că ceea ce i se întâmplă era adevărat. O femeie atât de perfectă nu-și putea pierde timpul cu el... Și totuși! Dar în timp ce o admira, mulțumind norocului că dăduse peste el, văzu chipul lui Jo întunecându-se încetul cu încetul.

- Nu mă așteptam să aveți rezultatul atât de repede, doctore, declară Jo la telefon. Sunteți sigur de asta?

În mod vizibil, răspunsul n-o mulțumi, fiindcă se lovi cu pumnul peste coapsă, într-un gest de exasperare. Apoi, sprijinindu-și receptorul de umăr, se încheie la blugi. După aceea luă aparatul în mână și începu să-și caute bluza în jurul ei. Amintindu-și de situația în care se afla, îi adresă un zâmbet resemnat lui Dan.

- Foarte bine, doctore, reluă ea, o să fiu gata... Nu, nu ne-am atins de carcase. Foarte bine, mulțumesc.

- Ei? o întrebă Dan imediat ce puse receptorul în furcă. O veste proastă?

- Foarte proastă, chiar. Îmi pare rău, Dan, spuse ea îngenunchind ca să-l sărute. Ne-a căzut o mare belea pe cap...

- Avem tot timpul, Jo. Doar n-o să-mi iau zborul.

- Adevărat? șopti ea privindu-l cu intensitate. N-o să te urci în elicopterul tău ca să pleci pentru totdeauna?

- Niciodată, îi promise el. Sau cel puțin, nu atâta timp cât voi avea un loc aici.

- Ai unul pentru totdeauna.

Îl mai sărută o dată ca să păstreze gustul buzelor lui și se ridică, fericită că se află în fața lui pe jumătate goală la lumina zilei.

- Deci, reluă Dan, ce s-a întâmplat cu vitele?

- Produse chimice, îi explică ea în timp ce se întorceau în salon adunându-și hainele. Vacile au fost otrăvite cu un produs care are un nume imposibil de pronunțat și care nu avea nici un motiv să se afle în aceste locuri. După părerea lui Hollander, e vorba despre derivatul unei hidrocarburi, care a fost deversat aici.

- O stocare clandestină a unor produse toxice?

- Da, dar ne găsim în plin mister.

- Și ce trebuie să facem în cazul ăsta?

- Serviciile sanitare vin să ridice carcasele. Eu trebuie să le indic locul unde se află. Șeriful va veni și el, dar mai târziu.

- Ce instrucțiuni ai pentru mine?

- Poți să deplasezi cireada aflată cel mai aproape de pământurile lui Pettigrew. Du vitele cât mai departe, de-a lungul râului spre pășuni.

- Aș prefera să rămân cu tine.

- Și eu, dar trebuie să salvăm vacile, Dan. Nu le grăbi prea mult. E cel mai mare serviciu pe care mi l-ai putea face. Trebuie să-mi îndepărtez vitele de proprietatea lui Pettigrew, fiindcă dacă există o deversare de produse chimice pe undeva, acolo e, precis.

- Te gândești la cisterna pe care am văzut-o ieri?

- Da... Presupun că are de asemenea legătură cu cartea de vizită pe care am găsit-o în portofelul lui Pettigrew. Ne întâlnim la prânz?

- S-a aranjat.

Dan o conduse până în prag și o privi urcându-se în jeep-ul rablagit, pe care Hank îl scoase din râpă și-l lăsase lângă țarcuri. După ce Jo părăsi curtea fermei, el se îndreptă spre dormitoare cu un pas hotărât și intră în camera lui.

Își întinse pe comodă și pe marginea ferestrelor tot conținutul buzunarelor, udat în timpul băii pe care o făcuse în ajun în adăpătoarea vitelor. Își luă carnetul de bord, care mai avea unele pagini umede și lipite, dar o regăsi în stare destul de bună pe cea unde notase numerele de telefon găsite în portofelul lui Pettigrew. O rupse și o băgă în buzunarul de la piept al cămășii pe care de data asta o închise grijuliu cu nasturele.

Apoi ieși, îndreptându-se grăbit spre elicopter. Avea de lucru.

Pentru început se va duce să arunce o privire în jurul vechii cariere, situată la capătul drumului unde zărise camionul-cisternă.

Apoi se va ocupa de vite.

Capitolul 10

În drum spre locul unde fuseseră descoperite primele cadavre, Jo zări norii groși de praf ridicați de vehiculele serviciilor sanitare. Se părea că acestea rulau în plină viteză, ca și cum li se încredințase o misiune urgentă.

Bineînțeles că era cazul. Vitele muriseră după ce înghițiseră un compus chimic foarte toxic, aflat mai la locul lui în laboratorul unei rafinării decât în stomacul unei vaci din Montana. O otravă care nu putuse ajunge singură până aici. Trebuia ca cineva s-o fi transportat și deversat aici.

Subsolul din Montana era destul de bogat în lignit, din care cea mai mare parte era folosită pentru producerea unui carburant de proastă calitate, rafinat la rândul lui pentru obținerea altor derivate. Dar nici o mină nu se află în apropierea fermei Bar T, iar de o rafinărie nici nu putea fi vorba, așa că ipoteza unei contaminări naturale sau accidentale putea fi de la bun început tăiată de pe listă.

Vitele fuseseră contaminate pe pământurile ei, așa că Jo știa că ea va fi prima persoană suspectată de anchetatori. Iar faptul că cercetările se vor extinde apoi pe pământurile lui Pettigrew constituia o destul de slabă consolare, fiindcă o anchetă de acest gen putea dura luni întregi. De altfel, produsul incriminat prezenta un pericol atât de mare, încât nu va fi în stare să-și pună vitele la adăpost atâta timp cât sursa de contaminare nu va fi identificată și pusă sub control. Deși Jo se știa

nevinovată, evenimentele riscau să aibă consecințe dezastruoase asupra afacerilor ei.

Ceea ce complica și mai mult situația era faptul că pământurile statului erau probabil și ele contaminate. Fermele familiilor Tates și Pettigrew erau învecinate la Nord cu pășuni parcelate și închiriate astfel de către stat. Era deci plauzibil ca vitele să fi fost otrăvite pe aceste terenuri înainte să vină să moară la ea. În acest caz, ancheta Ministerului Mediului o va completa pe cea făcută de FBI.

O certitudine i se impuse lui Jo: până mâine, situația risca să se degradeze mult. Falimentul putea să se abată asupra ei, fără să poată face nimic. Și dacă ancheta dura prea mult, putea chiar să piardă ferma.

*
* *

Elicopterul zbura destul de jos asupra pământurilor presărate ici-colo de câte o colină cu pante blânde, la cincisprezece metri deasupra ierbii și crângurilor culcate la pământ de aerul biciuit de elice.

Dan zburase întâi deasupra aripii vestice a cirezii, pentru a o împinge spre Est. Apoi luase direcția Nord-Vest, trecând de granița care separa pământurile celor două familii, Tates și Pettigrew. Invizibil oricărei priviri, cu excepția cowboy-lor, el se îndrepta spre drumul de țară care ducea spre Nord.

Când ajunse la el, vira spre Nord și își continuă zborul la mare altitudine. Dacă se deda la asemenea chestii îndrăznețe, nu era pentru a-și manifesta virtuozitatea în executarea figurilor învățate în armată, ci doar cu simplul scop de a face traseul fără a fi văzut. Montana îi oferea vaste orizonturi și cu cât zbura mai sus, cu atât risca mai puțin să fie reperat.

Drumul era în linie dreaptă, întrerupt din loc în loc de câteva curbe menite să înconjoare diferitele forme de relief. Zări în curând o breșă imensă săpată pe panta unei coline. Era în mod sigur cariera cu pricina, în mod vizibil părăsită, chiar dacă urmele adânci de cauciucuri lăsate în pământ indicau trecerea recentă a unor camioane grele prin acest loc.

Dan mai luă altitudine, cu scopul de a avea o vedere panoramică a locurilor. Urmele de pneuri furnizau niște indicii foarte clare. Ele indicau drumul folosit de camioane pentru a sosi, apoi pentru a da înapoi până la marginea unei gropi negre. Deșeurile fuseseră deversate, nu mai încăpea nici o îndoială.

Dan ateriză, coborî din aparat și se îndreptă spre locul unde urmele de roți păreau a dispărea.

Un miros de petrol impregna atmosfera, deși nu prea puternic, împrăștiat probabil de curenții de aer. De aici, de aproape, decolorarea nisipului era abia vizibilă. Dan îngenunche și luă puțin între degete. Îl frecă apoi în podul palmei, până când nu-i mai rămase pe piele decât un reziduu gros. Nu se mai îndoia acum că o substanță fusese deversată în acest loc.

Reveni spre elicopter, cu intenția de a lua o punguță în care să pună un eșantion de nisip. Dar trebui să-și modifice rapid planurile. Trei călăreți se îndreptau spre el.

„Iată un lucru care pune capăt carierei mele promițătoare de spion" își spuse el. Cântărind rapid lucrurile, se decise că avea interesul s-o ia din loc mai bine decât să răspundă unor întrebări indiscrete. Având în vedere viteza cu care se apropiau de el cei trei călăreți, părea evident că îl reperaseră deja, așa că nu mai avea rost să-și piardă timpul ascunzându-se.

Dan se repezi spre elicopter, urcă la bord și porni motorul. Se afla deja în înaltul cerului când călăreții sosiră în locul unde aterizase adineaori.

Pilotul ajunse în curând din urmă cirezile pe care le conduse, așa cum fusese stabilit, de cealaltă parte a fermei, acolo unde solul nu fusese contaminat.

Un lucru îl sâcâia pe Dan în privința descoperirii pe care tocmai o făcuse. Nu simțise niciodată ca vacile să răspândească vreun iz de petrol, oricât de ușor ar fi fost acesta. Or, dacă ele traversaseră pășunile contaminate, copitele lor ar fi trebuit să se impregneze cu acest miros atât de pătrunzător. Acest lucru însemna oare că se află pe o pistă greșită?

Un produs toxic fusese deversat în această carieră, fapt incontestabil, dar poate nu acesta era cauza necazurilor? Poate un camionagiu

alesese acest loc ca să scape de el. Chiar dacă era un lucru de blamat, el nu avea nici o legătură cu problema de care se ocupau. Dar fără niște teste, nu vor putea fi siguri.

În clipa de față, Dan trebuia să deplaseze vitele pe o distanță respectabilă, apoi să încerce numerele de telefon pe care le găsise în portofelul lui Pettigrew.

Dar mai întâi, găsi preferabil s-o informeze pe Jo despre descoperirile făcute.

- Helico-boy către Jo, anunță el în microfon. Mă auzi?

Un minut se scurse fără să primească nici un răspuns, așa că fu nevoit să-și repete apelul.

- Jo la aparat, răspunse ea în sfârșit. Ce s-a întâmplat?

- Vitele înaintează pe drumul stabilit, îi comunică Dan. Am aruncat o privire la carieră, Jo. Sunt urme de petrol acolo. Și de camioane grele.

- Ce tot vorbești? îl întrebă ea cu o oarecare asprime în voce.

- Am vrut să văd cu ochii mei, asta-i tot. Ah, uitasem! Trei bărbați călare m-au văzut plecând de acolo... Poate vei primi un telefon de la vreunul din ei.

- De acord, Dan. Ne întâlnim la fermă pentru masa de prânz.

- De acord.

Își îndreptă apoi toată atenția asupra valului brun care se mișca jos, prin iarba prăfuită, condus de zgomotul și curentul produs de pasărea de metal care-l gonea din urmă.

*
* *

În timp ce Dan își vedea de treabă, un bărbat aflat la volanul unei camionete vechi închise receptorul radio și bătu cu nervozitate cu pumnului în bordul mașinii. Era prea târziu acum să ascundă petrolul din carieră, dar grăbindu-se mai putea încă să orienteze pe o pistă greșită bănuielile lu Jo Tates.

Guvernul își va trimite în curând anchetatorii și trebuia să se asigure că vor găsi ce căutau exact pe pământurile fermei Bar T.

Va face tot ce trebuia chiar în seara asta.

*
* *

- Cireada a ajuns aproape de noile pășuni, departe de pământurile lui Pettigrew, îi spuse Dan așezându-se la masa din bucătărie cu un sandviș în mână.

- Și vizita de la carieră? îl întrebă Jo. De ce te-ai aventurat până acolo?

- O intuiție... Nu semăna totuși cu petrolul și nu cred că vacile s-au dus să pască pe acolo.

- Nici eu, mai ales că după părerea doctorului Hollander, ele au murit destul de repede. Iar cariera este departe de locul unde am descoperit cadavrele.

- Ceea ce mă face să cred că produsul respectiv a fost deversat mult mai aproape de tine.

- Și eu cred asta, spuse ea gânditoare. Chiar mă întreb dacă ar trebui să menționez ferma lui Pettigrew când vor sosi anchetatorii. Cu logica lor, te pomenești că bănuielile se vor îndrepta asupra mea.

- Ai dreptate, o aprobă Dan. Care vor fi consecințele unei anchete lungi asupra fermei tale?

- Dezastruoase. Trebuie să vând vitele la timp ca să înapoiez împrumuturile. Presupun că mai am destui bani în bancă pentru a face față un timp, dar nu chiar atâția pentru a hrăni un număr atât de mare de animale întreaga iarnă... Dacă așa vor sta lucrurile, o să dau faliment până în primăvară.

- Dacă produsul e atât de toxic precum se spune, nici o vacă contaminată nu va supraviețui atât de mult timp ca să poată ajunge la târgul de vite. Așa mi se pare logic.

- Sigur, dar noi vorbim aici de o anchetă guvernamentală, Dan. Deci logica nu intră la socoteală. De altfel, nu știm dacă nu cumva a mai fost deversat și un alt produs nociv. Fără a mai ține seama că ideea de a furniza o carne infectată mi se pare inacceptabilă.

- În acest caz, nu mai putem aștepta. Trebuie să luăm inițiativa.

- Te gândești la numerele de telefon, nu-i așa? ghici Jo. E probabil cea mai bună strategie de urmat. Le ai aici?

- Poftim, spuse Dan punând foaia pe masă între ei. Știm deja că

primul număr e cel al unui transportator de produse chimice. Apoi trebuie să le încercăm și pe celelalte. Deci cine va face treaba asta?

- Eu, se oferi Jo. Pot să pretind că sunt secretara cuiva, dacă mi se pun întrebări încuietoare.

Și luând lista cu numere, se îndreptă spre telefon. După ce o studie puțin, formă numărul corespunzător statului New Jersey.

- Alo! răspunse o voce de femeie.

- Bună ziua, cine este la aparat, vă rog? se miorlăi Jo.

- Aici e biroul domnului James. Eu sunt secretara.

- Oh, vă rog să mă iertați, credeam că m-am înșelat asupra numărului. Sunteți firma James, specializată în produse toxice, nu-i așa?

- Da, dar ați format numărul direct al domnului James.

- Încă o dată vă rog să mă iertați. Dar poate că-mi dați o mână de ajutor. Caut o firmă specializată în ridicarea deșeurilor toxice. Vă ocupați de acest lucru pe tot teritoriul Statelor Unite?

- Nu, nu operăm decât în trei state. De unde sunați? Aș putea să vă recomand un transportator local.

- Foarte bine... de ce nu? Telefonez din Montana.

- Stați să mă uit... Montana... Cred că Transports Great Sky v-ar putea ajuta. Aveți cu ce nota un număr de telefon?

- Da... Foarte bine, am notat. Încă o dată vă mulțumesc.

Imediat ce puse receptorul jos, Jo îi relată conversația purtată cu secretara domnului James.

- E ciudat, adăugă ea, dar acest nume de Great Sky mi se pare familiar.

- Multe firme folosesc denumirea de sky în titulatura lor.

- Da, probabil. O să încerc să le...

Se întrerupse din cauza sosirii lui Hank. Acesta se îndreptă imediat spre frigider.

- De ce trimiți vacile pe capul nostru? o întrebă el. Suntem obligați să reparăm gardurile în mare viteză ca să nu rămână pe afară.

- Îmi pare rău, Hank, îi răspunse Jo. Ar fi trebuit să te previn, dar doctorul Hollander ne-a comunicat rezultatele de laborator și am crezut că e mai bine să le duc cât mai departe de pământurile lui Pettigrew.

- Chiar atât de rău stăm?

- S-a găsit un reziduu toxic în cadavre, un produs derivat din gudronul de huilă. Se pare că cineva a deversat niște deșeuri chimice în prerie.

- Pettigrew... bombăni Hank. Imbecilul ăla ar fi făcut orice ca să câștige ușor niște bani.

- Așa m-am gândit și eu. A avut fără îndoială nevoie de bani în timpul recesiunii economice. Știu că s-a îndatorat pe la bănci, dar credeam că pe urmă a reușit să iasă la liman prin mijloace cinstite.

- Poate nu era la curent, interveni Dan. Toate astea s-ar fi putut petrece noaptea, fără știrea lui.

- Dacă se putea scoate bani dintr-o combinație, curată sau necurată, obiectă Hank, fii sigur că Pettigrew era părtaș la ea.

- Da, dar poate că a fost omorât fiindcă a descoperit acest trafic.

- Sau a cerut o bucată mai mare din prăjitură, remarcă Jo.

- Întotdeauna a avut dinții lungi, o susținu Hank.

- De acord, cedă Dan în fața argumentelor lor. Dar de ce și-ar fi otrăvit propriile pământuri?

- Mirajul sau mai bine zis momeala câștigului, îl asigură Jo. Pettigrew și-a petrecut viața speculând. Probabil că avea în acest moment o nevoie disperată de bani lichizi. Poate că reușesc să culeg niște date, pe căi mai puțin ortodoxe, despre tranzacțiile financiare în care era implicat acum.

- De ce să-ți dai atâta osteneală? se miră Hank. E treaba șerifului.

- Dar cine știe în cât timp o s-o ducă la bun sfârșit? Iar noi trebuie să câștigăm timp, Hank. Dacă ancheta se împotmolește, guvernul poate să blocheze vânzarea vitelor pe timpul iernii, așteptând să primească toate răspunsurile necesare finalizării anchetei.

- Și dacă le-ai vinde acum? îi sugeră Dan.

- Am pierde o mare parte din beneficii. Ar trebui să le vindem la un preț de industrie, pe când noi scoatem o mare parte din profit de pe urma faptului că vacile noastre sunt crescute în aer liber. Și pe urmă, nici n-aș vrea să vând vitele știind că există un risc de contaminare. Prefer falimentul în locul acestei variante. Nu. Singura soluție este de a accelera cursul anchetei.

- De acord, o aprobă Dan. Atunci care e următoarea mișcare? Să telefonăm la Transports Great Sky?

- Great Sky? repetă Hank. Nu e firma pentru care lucrează Ken Zane?

- Asta e! exclamă Jo. Iată de ce mi se părea cunoscut acest nume.

- Și în ce constă munca lui? întrebă Dan.

- Zane e reprezentantul lor pentru îngrășăminte, semințe și hrană pentru vite. O groază de treabă, deși nu prea se mișcă. Cea mai mare parte a timpului trage barca pe uscat prin oraș, dar e adevărat că l-am văzut de multe ori discutând cu Pettigrew.

- În acest caz, am face mai bine să nu telefonăm. Presupunând că sunt amestecați în afacerea asta și că Zane e reprezentantul lor...

- Mi se pare mai înțelept așa, își dădu Hank părerea. Dar de ce trebuie să ne temem de ei?

Jo și Dan îl puseră la curent cu informațiile pe care le adunaseră, mărturisindu-i ca fapt divers că scotociseră prin portofelul lui Norton Pettigrew în noaptea când fusese descoperit cadavrul. Șeful de echipă îi ascultă cu cea mai mare atenție, frecându-și bărbia nerasă, cu un aer gânditor.

- Presupun că nu vreți să-i pomeniți și șerifului despre numărul acesta de telefon? se interesă el.

- Nu, replică Jo, dar va urma în mod sigur și el această pistă.

- Da, fu și Dan de acord, dar el se va prezenta ca fiind șeriful acestui oraș și ei îi vor răspunde pur și simplu că nu au clienți în această zonă. Mă îndoiesc că-i vor spune și lui despre Transports Great Sky.

Brusc, se făcu auzită sirena de la una din mașinile poliției, ceea ce le întrerupse discuția.

Traversară împreună salonul și ajunseră în pragul casei exact când două mașini de patrulare și două vehicule obișnuite se opriră în fața verandei.

- Ocupă-te de vite, împreună cu băieții, Hank, îi porunci Jo. Dacă ți se prezintă ocazia, trage-i de limbă despre Ken Zane, dar vezi să nu-ți scape ceva. De acord?

- Am înțeles.

Șeful de echipă își îndesă pălăria pe cap și coborî treptele fără să-i adreseze nici un cuvânt lui Andrew Hollander care-i tăie calea. Șeriful nu părea prea mulțumit, spre deosebire de Glen Wright care mergea surâzând în urma lui.

- Bună, Jo, spuse Andrew. Am un mandat de percheziție a fermei. Uite, ți-l înmânez în mod oficial.

- Percheziționează, Andrew, îi replică foarte calmă Jo. Ți-ai mai angajat oameni?

- Sunt de la FBI, îi explică el. Ministerul Mediului trebuie să trimită și el în curând o echipă. FBI-ul se află aici fiindcă s-ar putea ca niște produse toxice să fi fost deversate și pe pământurile federale.

- S-ar putea, Andrew. În orice caz, știu că nimic nu a fost deversat pe pământurile mele.

- Foarte bine, Jo, foarte bine. Și chiar dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, mă îndoiesc că ai fi știut.

- Atunci, ce cauți aici?

- Probe privind deversarea produselor chimice și posibilele legături cu moartea lui Norton Pettigrew.

Un bărbat în costum gri și cu ochelari cu lentile negre se apropie de ei și-i adresă lui Jo un zâmbet rece.

- Vă solicităm cooperarea în această afacere, domnișoară Tates.

- Bineînțeles, replică ea înainte de a se întoarce spre Dan. Am impresia că voi fi prinsă aici pentru moment. Poți să deplasezi singur restul vitelor?

- Bineînțeles, patroane, răspunse el întorcându-se spre agentul FBI. Presupun că faptul că un necunoscut a intrat aici azi-noapte și a amenințat viața domnișoarei Tates nu prezintă nici un interes pentru ancheta dumneavoastră?

- Se urmărește și această pistă, Dan, răspunse Andrew. Dar, ia spune-mi... am avut o plângere împotriva ta. Nu mai survola pământurile lui Pettigrew.

- Cum?! exclamă Dan înfuriat. Sunt și proprietarii cerului, cumva?

- Nu, dar în împrejurările actuale, trecerea unui pilot de la ferma Tates pe deasupra proprietăților lui Pettigrew poate trezi bănuieli.

- Nu sunt echipat ca să deversez deșeuri toxice pe proprietatea lor, șerifule, dacă asta te îngrijorează.

- Păstrează distanța. Și nu mai ateriza nici în oraș. Inutil să-ți agravezi situația.

- O să încerc, șerifule.

Dan se întoarse să plece, dar fu rândul agentului FBI să-l oprească.

- Elicopterul e al dumneavoastră?

- Da. Nu l-am furat.

- E un elicopter din dotarea armatei. Pentru a pilota un asemenea aparat trebuie anumite acte. Sper că ale dumneavoastră sunt în regulă.

- Sunt, afirmă Dan.

- E în interesul dumneavoastră. În caz contrar, suntem obligați să vă confiscăm aparatul.

- Așteptați să aveți un mandat beton înainte să încercați asta, replică imperturbabil Dan. Pot să fac un slalom prin jurisdicția dumneavoastră, de nici nu vă puteți închipui.

- Jurisdicția federală e totuși destul de severă.

- Care e numele dumneavoastră? îl întrebă Dan. Cred că nu l-am auzit bine.

- Agent special James Harden.

- Ei bine, Jimmy, poți să vii să-mi verifici actele oricând ai chef. Dar acum am de lucru.

Se îndreptă spre elicopter, se urcă și-i puse motorul în funcțiune.

Înainte să decoleze, avu totuși grijă să controleze dacă toate documentele necesare se găsesc în caseta de la bord. După ce se asigură, plecă să-și vadă de treabă.

Dacă agenții federali își puneau în cap să-i caute nod în papură, el putea oricum să facă apel, în ultimă instanță, la unele din rudele lui bine situate. Familia lui nu juca pe degeaba un rol important în cercurile politice din Texas de peste o sută de ani. Și la ce bun să ai un unchi în Congres dacă nu-i puteai solicita protecția din când în când?

*
* *

Jo îi invită pe anchetatori să intre în casă, tot gândindu-se la schimbul de cuvinte dintre Dan și agentul Harden. Pilotul reacționase ca un adevărat bărbat din Far-West în fața unui abuz de autoritate. Și

ea avusese chef să se împotrivească, dar probabil că n-ar fi fost bine să se opună unui mandat de percheziție.

Unul câte unul, bărbații intrară în micul ei birou.

- Am dori să consultăm toate dosarele din ultimii ani, domnișoară Tates, îi spuse agentul Harden. Oamenii mei cunosc contabilitate. Vor avea nevoie de această încăpere ca să lucreze. Dacă aveți nevoie de carnetul de cecuri sau de altceva pentru operațiunile curente, vă rog să luați totul acum. Nu veți mai avea acces aici până la sfârșitul percheziției.

- În propriul meu birou! exclamă ea indignată. Mă dați afară din propriul meu birou?

- Da, îi răspunse el cu răceală. Nu trebuie să vă dăm posibilitatea să falsificați probele. Există și riscul ăsta.

- Cât timp va dura ancheta?

- Nu mai mult de o săptămână.

- O săptămână... repeta ea consternată, înainte de a se întoarce spre Andrew. Ai trimis o echipă la Pettigrew?

- Nu, recunoscu el. Ferma este în curs de expertiză pentru testament. O echipă de contabili se află deja acolo. Ne vom servi de rezultatele lor.

- Nu avem nici o dovadă împotriva lui Pettigrew, adăugă agentul federa. Dacă ni se furnizează vreuna, vom studia și această posibilitate.

- Și împotriva mea ce aveți? se interesă ea.

- Probe indirecte, replică el laconic.

- Andrew! se apără Jo. Insinuezi în mod serios că am deversat produse chimice pe propriile mele pământuri? E o nebunie!

- Nu, spuse șeriful, știu că nu ai face cu bună-știință așa ceva... După cum a spus și agentul Harden, nu avem decât o probă indirectă. Dar una foarte importantă, fiindcă e vorba de o crimă.

- Care se dovedește legată de afacerea noastră, continuă Harden. Acum, domnișoară, vă rog să vă luați tot ce aveți nevoie și să ne lăsați să lucrăm

- Dar ce vă face să credeți că eu l-am omorât pe Norton Pettigrew? îl întrebă ea cu o voce lipsită de vlagă.

- Nu pot să-ți spun, Jo, îi răspunse Andrew vizibil încurcat. Nu am

deschis nici o anchetă împotriva ta, deci nu sunt obligat să-ți comunic dovezile pe care le dețin.

- Cum să mă apăr dacă nu știu ce probe deții împotriva mea?

- Calmează-te, Jo, nu ești încă acuzată de nimic și probabil nici nu vei fi. Lasă-ne pur și simplu să ne facem treaba și totul va fi în curând gata.

- E un adevărat coșmar... șopti ea. Și cu vitele mele ce-o să se întâmple?

- Experții trimiși de Ministerul Mediului și cei de la Controlul farmaceutic vor veni aici ceva mai târziu. Vor pune sechestru pe vite până când vor fi siguri că nu sunt contaminate.

- Și eu ce fac în timpul ăsta?

- Ceea ce faci de obicei: muncești. N-ai ce face altceva.

Ușor de zis, greu de făcut! Cu o armată de agenți federali care-i ocupaseră biroul și își vor băga nasul peste tot în casa ei, va fi destul de dificil să-și vadă de treburile zilnice. Totuși, în loc să cadă în cea mai neagră disperare, Jo se înfurie. Doar nu era să stea cu brațele încrucișate și să se uite la tipii ăștia care îi invadaseră ferma și-i dădeau ordine! Nu făcuse niciodată așa ceva și nu avea de gând să înceapă de astăzi.

Nu, n-o să aștepte cu mâinile în sân ca guvernul să-i fabrice un dosar. Jo Tates n-o să se predea fără luptă.

Capitolul 11

Jo își lansă calul în galop, oferindu-și fața vântului, nerăbdătoare să pună cât mai repede distanță între ea și fermă. Nu își încetini goana decât când trecu de primul deal care ascundea acum vederea casei. Fiindcă era furioasă, nu trebuia să se răzbune pe cal și să-i scoată sufletul pe o asemenea căldură.

Nu exista nici o probă tangibilă împotriva ei și totuși autoritățile pretindeau contrariul. Asta însemna că cineva încerca să îndrepte bănuielile spre ea și, chiar mai rău încă, poate că va fi următoarea victimă a ucigașului. Chiar dacă el nu-i rezerva o soartă atât de tragică precum a lui Pettigrew, uneltea pe ascuns împotriva ei dorindu-i pieirea.

Dar cine putea s-o urască atât de mult?

Era gata să creadă că Zane îl ucisese pe Pettigrew, dar nu vedea cum ar fi putut lăsa o probă credibilă care s-o incrimineze pe ea. Dacă nu cumva... Nu. Glen nu putea fi chiar atât de ticălos încât să colaboreze cu un ucigaș pentru a o băga pe ea la apă. Nici chiar el nu putea fi atât de rău.

Dar Andrew nu venise personal la ea acasă și privind-o drept în ochi o acuzase că este o criminală? Știa prea bine că poziția șerifului era neplăcută și că oricum el nu credea în povestea cu probele FBI, dar oricum...

Apropiindu-se de animale, Jo auzi bâzâitul îndepărtat al elicopterului. Dan survola partea aripii vestice a cirezii și după cât

putea vedea, se descurca foarte bine. Se uită cu admirație cu câtă dexteritate își îndeplinea treburile.

Simți că mânia i se mai potolise și surâse gândindu-se că Dan îi devenise indispensabil. Îl cunoștea de ceva mai mult de o săptămână și nu mai putea să se gândească la un viitor fără el.

Cu un bărbat ca Dan Fitzpatrick alături de ea, i se părea că lucrurile nu vor putea merge rău prea mult timp.

Împreună vor ridica vălul așternut asupra morții lui Pettigrew și problemei cu deversarea deșeurilor toxice. Împreună vor trece peste indiferent ce obstacol.

Și pentru început, acela al dragostei... Brusc, o dorință violentă o cuprinse, o dorință mai puternică decât cea care-i aruncase unul în brațele celuilalt azi-dimineață.

Se gândi atunci că dragostea era câteodată destul de complicată. Se întrebă cu un zâmbet obosit dacă FBI-ul avea de gând să-i interzică accesul în propria ei cameră. Apoi luă microfonul de la radioul portabil fixat pe șa și-l chemă pe Dan.

- Salut, patroane, răspunse el imediat. Cobor imediat.

Pasărea metalică se învârti și se așeză în vârful celei mai apropiate coline. Dan ridică ușa elicopterului și sări jos. Apoi, cu un surâs vesel, o luă pe Jo de mână și o trase din șa drept în brațele lui.

Puse imediat stăpânire pe gura ei cu o asemenea patimă încât Jo simți că trupul îi răspunde imediat cu aceeași înflăcărare. Nimic nu i se mai părea imposibil când simțea brațele lui Dan cuprinzând-o.

Pilotul o puse jos continuând s-o îmbrățișeze cu pasiune. Fiindcă refuza să-i dea drumul măcar pentru a-și recăpăta suflul, fără voia ei Jo sfârși prin a se îndepărta de el.

- Prefer puțină discreție, Dan, îi spuse ea. Riscăm să fim văzuți de oamenii mei.

- Există mii de vaci între ei și noi, îi reaminti el.

- Au binocluri.

- Oricum o să-și dea seama într-o bună zi, nu-i așa? Iar eu nu știu dacă-mi voi mai putea asunde multă vreme sentimentele pe care le nutresc față de tine. De fapt, am chef să mă cațăr în vârful unei coline și să urlu vestea cât mă ține gura.

- Oh, Dan! Și eu... nu-mi mai pot imagina viața fără tine.

Se aplecă spre ea și o mai sărută o dată, un sărut mai tandru și mai respectuos de data asta, ca pentru a pecetlui mărturisirile pe care și le făcuseră reciproc.

- Ca să-mi spui asta ai aterizat? îl întrebă Jo.

- Da, îi mărturisi Dan mângâindu-i mâna, dar m-am gândit și la faptul că discuția prin radio e lipsită de intimitate. FBI-ul e capabil să intercepteze frecvențele noastre de transmisie. Cred că ar trebui să comunicăm cifrat atâta timp cât sunt prin zonă.

- Ai dreptate, nu m-am gândit la asta. De altfel, s-ar putea ca și asasinul lui Pettigrew să ne recepționeze convorbirile.

- Ar fi mai bine să nu vorbim decât despre vite în timpul transmisiunilor. Mai ai ceva să-mi spui?

- Da. Voiam să te rog să faci un mic ocol și să dai o raită pe deasupra fermei lui Pettigrew ca să vezi ce se întâmplă pe acolo. FBI-ul nu anchetează încă și acolo. Și-au concentrat toate eforturile asupra mea. Pretind că au o probă care mă implică în uciderea lui Pettigrew.

- Sunt nebuni! exclamă Dan. Dar ce vrei să caut la Pettigrew?

- Nu știu nici eu exact. Poți să zbori destul de sus ca să nu fii observat, dar să vezi ce se petrece jos?

- Da, am un binoclu puternic. În schimb, nu am pilot automat și e destul de greu să pilotez în timp ce scrutez pământul.

- Da. Crezi că Clint mă va aștepta aici câteva minute?

- Clint?

- Calul meu, spuse ea mângâind cu dragoste botul animalului. Clint Eastwood.

- Nu zău! Nu l-am întâlnit niciodată până acum pe Clint Eastwood în carne și oase...

- Ei bine, uite că ți s-a întâmplat! Mergem? Că dacă mai aștept mult, risc să mă răzgândesc...

*
* *

Zburau foarte sus. Dar binoclul lui Dan era atât de puternic încât Jo distingea siluetele oamenilor printre construcțiile fermei lui Pettigrew.

- Nimic suspect, îl anunță ea. Totul pare normal.

- Nici un camion-cisternă în curte?

- L-ar fi putut ascunde în hambar, dar în acest caz ar fi trebuit să scoată un alt vehicul.

- Dar nu mai există și alte clădiri în afara fermei? Chiar mai departe de ea?

- Sunt câteva adăposturi, dar nici unul destul de mare ca să poată ascunde un camion.

Urmând instrucțiunile lui Jo, Dan survolă în curând o clădire pierdută în prerie, care servea probabil drept magazie de unelte agricole. Jo nu remarcă acolo nici un semn de viață.

Cea de a doua construcție pe care o survolă, mult mai departe de clădirile fermei, era animată și camionul-cisternă zărit de Dan era parcat lângă unul din ziduri.

- Ia te uită! exclamă Jo. Un camion-cisternă. Oh, Dan! Iată dovada noastră!

- Nu ne mai rămâne decât să chemăm echipa.

- N-aș conta pe asta. Clădirea nu se află decât la trei kilometri de pământurile guvernului și la câteva minute de șoseaua națională. Dar e la o oră de drum de Oak River.

- Da, să alertăm autoritățile pentru nimic ar face impresie proastă... Ar trebui să-i prindem cu mâța-n sac, sau să găsim un mijloc să aducem agenții federali mai repede aici.

- Nu va fi totuși destul de repede, obiectă Jo. Uite că cineva se urcă în camion...

Jo văzu apoi camionul luând-o pe unul din drumurile pietruite care se îndreptau spre Est. Timp de o jumătate de oră urmăriră vehiculul care se apropia încet de ferma Bar T a familiei Tates. Ajunse în curând pe drumul îngust pe care Dan îl mai văzuse o dată. Aici îl aștepta o camionetă rablagită.

Cele două vehicule o luară apoi spre Nord. La o bifurcație, șoferul camionului coborî din cabină și urcă în camionetă, care-și continuă drumul spre Sud.

- Ce naiba fac? întrebă Dan.

- Abandonează camionul-cisternă, spuse ea. Mă întreb ce... Așteaptă! Nu e decât un kilometru și jumătate de ferma mea. Dacă

cisterna e descoperită, voi putea fi cu ușurință acuzată că eu am ascuns-o aici...

- Și poate e plină de produse chimice, îi continuă Dan ideea. Și vor să pună capăt acestei mascarade, dezvăluind autorităților care este sursa otrăvii. Pun ceva la cale...

- Ai dreptate. Cred că vor face o ieșire în noaptea asta, ca să recupereze camionul-cisternă. Vor deversa deșeurile toxice pe pământurile mele, în apropiere de locul unde au fost descoperite primele vite moarte, ca lucrurile să se lege cât mai bine. Sunt obligați să acționeze cât mai repede, dacă vor să atragă atenția autorităților.

- Suntem într-adevăr pe o pistă bună. Cu înscenarea asta, autoritățile vor crede pe bună dreptate că Pettigrew a descoperit ceva și că tu l-ai suprimat ca să-i închizi gura pe vecie.

- O să-i suprim pe toți cei care se distrează otrăvindu-mi vitele! îl asigură ea cu vehemență.

- Cam expeditiv ca metodă, o ironiză Dan. Și destul de nepotrivită cu o asemenea concentrare de agenți FBI prin preajmă... Ce naiba, Jo! Știu ce avem de făcut... Ai o cameră video?

- Da...

- Ar fi trebuit să mă gândesc mai de mult, bombăni el. E posibil să fixez o cameră în vechiul suport al mitralierei. Ne va fi de ajuns să plonjăm puțin când îi vedem și proba apare în direct.

- Nu credeam că mai există armament pe elicopterul tău...

- Așa e, dar mai există mecanismele care dirijează totul. Proiectoarele sunt și acum montate pe suporții rotativi în vechile vizoare, în așa fel încât pot să le orientez încotro am nevoie.

- Deci, putem să fixăm o cameră și să-i filmăm în seara asta?

- Bineînțeles, patroane! Cu puțin noroc, o să-i vedem în spatele gratiilor mâine dimineață.

- Cu mult noroc, îl corectă ea. Acum ai face bine să mă duci pe pământ. O să mă întorc la fermă cu Clint și o să iau camera video. Te găsesc pe aici.

- De acord, spuse el executându-se imediat. Poate ar trebui să le pomenești agenților federali despre ce am văzut?

- Categoric nu! Și te previn că nu are rost să vii acasă. Mi-au interzis accesul în propriul meu birou. Ne putem aștepta la orice din partea lor. Prefer să nu le stârnesc bănuielile tembelilor ăstora. Ar fi capabili să confiște elicopterul și să ne strice planurile.

Jo se apropie de Clint care păștea nu departe de cireadă și îl privi pe Dan decolând.

El descrise în aer câteva bucle pentru a readuce spre cireadă vitele rătăcite, înainte de a se îndrepta spre fermă. Jo urcă în șa, simțindu-se mai liniștită. Dacă ghiciseră corect intențiile ticăloșilor, îi vor prinde în cursă chiar în seara asta.

Lumea îi păru dintr-o dată mai vibrantă și mai plină de viață, semn că natura își reintra în drepturi. Vântul și apa perpetuau ciclul vieții, după cum o făcuseră întotdeauna. Și când se gândea că acum o săptămână nici măcar nu-i trecuse prin minte că toate astea ar fi putut fi amenințate. Fusese de ajuns să apară un om rău-intenționat, împins de lăcomie, ca să otrăvească pământul. Dragostea nemăsurată față de bani, lipsa totală de conștiință, și iată că răul fusese făcut.

O descoperire revoltătoare pentru Jo. Nu-și putea imagina ca cineva să fie capabil de o asemenea rea-voință, nici măcar Norton Pettigrew. Totuși dragostea de bani îl împinsese să devină complicele unor oameni fără scrupule. Egoismul lui îl făcuse să otrăvească acest pământ care-i hrănea pe toți. Dar Norton fusese în cele din urmă omorât de propria lui lăcomie. Cum de se ajunsese la asta, poate nu va afla niciodată, dar ce importanță mai avea?

Acum trebuia ca ea și Dan să stăvilească valul otrăvitor care se revărsa din toată această mașinație infernală. Nu erau în joc numai reputația lui Jo sau libertatea ei. Era însăși supraviețuirea acestor pământuri.

„Dacă nu avem grijă de pământ, spunea tatăl ei, nu valorăm mai mult decât o bandă de maimuțe care nu-și dau seama de prețul lui și profită de pe urma lui fără să facă nimic".

Jo nu va lăsa pe nimeni să-și bată joc de pământ.

*

* *

- Am găsit ceva care ne intrigă, domnișoară Tates, declară agentul Harden imediat ce Jo intră în casă.

- Despre ce e vorba? întrebă ea, alarmată de tonul rece al agentului.

- Veniți în birou și o să vedeți.

- Acum am dreptul să intru?

- Poftim.

Trei bărbați erau instalați în jurul biroului tatălui ei. Unul din ei lucra la calculator, în timp ce ceilalți doi îi examinau actele. Agentul Harden o conduse în fața unui dulăpior lipit de perete, deasupra căruia erau agățate mai multe fotografii înrămate ale părinților ei. O foaie de carnet era pusă la vedere pe dulapul cu acte.

- Ați văzut hârtia asta? o întrebă Harden.

Jo întinse mâna ca s-o ia și s-o examineze, dar gestul ei fu oprit de agent.

- Probele nu se ating. Ați putea pretinde că amprentele de pe ea au apărut abia astăzi.

Jo se apropie și citi cele câteva rânduri, așternute cu un scris lăbărțat pe o hârtie mototolită.

„Ne întâlnim la noapte la răscrucea de pe șoseaua care duce spre Sud. Sunt sigur că nu dorești ca această discuție să fie auzită de urechi indiscrete. Te aștept la ora unsprezece.

Norton Pettigrew"

- Ce-i asta? îl întrebă Jo.

- N-ați văzut niciodată biletul ăsta?

- Nu! Altfel, de ce v-aș întreba?

- L-am găsit pe jos, între acest dulăpior și coșul de hârtii. Ca și cum l-ați fi aruncat acolo, după ce ați luat cunoștință de conținutul lui.

- Sau mai degrabă persoana care a făcut înscenarea.

- Posibil... Dar cine ar fi putut face așa ceva?

- Vizitatorul necunoscut din noaptea trecută, de exemplu, îi sugeră ea. Poate ăsta e motivul prezenței sale aici.

- Dacă a existat cu adevărat un „Vizitator".

- Am martori, insistă Jo.

- Toți sunt angajații dumneavoastră, ceea ce nu le conferă deloc credibilitate. Nu mai există nici o persoană care ar fi putut să plaseze aici mesajul?

- Nimeni. Dacă nu cumva Glen Wright, adjunctul șerifului, dacă s-a aflat cumva în acest birou azi...

- Insinuați că un reprezentant al legii ar încerca să arunce asupra dumneavoastră responsabilitatea morții lui Norton Pettigrew?

- Dacă țineți să-i dați acest titlu de reprezentant al legii lui Glen Wright, da, exact asta am spus. Dar eu nu l-am văzut intrând aici. Sunteți mai în măsură decât mine să știți dacă a venit sau nu aici.

- Este o acuzație foarte gravă, domnișoară Tates.

- Nu și dacă îl cunoști pe Glen. Ascultați, pentru moment nu acuz pe nimeni. Tot ceea ce spun este că e singurul care ar fi putut avea acces în biroul meu ca să ascundă acest bilețel.

- Care ar fi mobilul lui?

- Am de mult probleme cu Glen. Și în orice caz, nu scrupulele l-ar reține să comită acest act. Dar vă asigur că n-am văzut niciodată acest mesaj până acum.

- O să-mi extind ancheta și asupra adjunctului șerifului, dar până la probe contrare, ne vom continua cercetările presupunând că acest mesaj vă este adresat. O să analizăm scrisul.

- Seamănă cu cel al lui Pettigrew, admise Jo.

- Bine, spuse Harden. Să știți că dirijez această anchetă cu multă minuțiozitate, domnișoară Tates. Nimeni nu caută să vă bage în vreun necaz dacă sunteți nevinovată, vă rog să mă credeți. Încercăm pur și simplu să fim cât mai meticuloși posibil.

- Înțeleg, agent Harden, dar n-am făcu nici un rău și nu-mi vine să cred că mi-ați luat la puricat dosarele, când știți prea bine că cineva care se bagă într-o astfel de combinație nu-și trece niciodată banii primiți în registrele de conturi.

- Nu în cele oficiale, dar în dosarele personale e altceva. Ați fi surprinsă dacă ați afla câți oameni nu rezistă tentației de a-și ține socoteala câștigurilor ilicite pe o bucată de hârtie sau pe calculator, și pe urmă uită de ele.

- În acest caz, de ce vă concentrați eforturile asupra mea? De ce nu studiați și conturile lui Norton Pettigrew?

- După cum v-am mai explicat, registrele lui sunt examinate în prezent de niște experți contabili. În plus, domnișoară Tates, pe

pământurile dumneavoastră s-au contaminat vitele și a fost găsit cadavrul lui Pettigrew. Și acum, mai dăm și peste mesajul ăsta... Ar trebui să fim idioți ca să nu ne îndreptăm atenția în primul rând spre dumneavoastră.

- Și o să păreți și mai idioți când veți descoperi că această înverșunare nu vă va conduce la nimic.

Și de data asta, Jo era dată afară din propriul ei birou. Dar acum nu se mai simțea neputincioasă în fața procedurii necruțătoare. De data asta, avea propria ei anchetă de făcut și, când o va termina, îi va da cu tifla agentului Harden.

Capitolul 12

Hank Driscoll și ceilalți muncitori ai fermei ascultau cu atenție planul expus de Dan. Se dusese după ei în prerie după ce fixase camera pe elicopter cu ajutorul lui Jo.

- Trebuie să evităm transmisiunile radio, le explică el stând în picioare lângă elicopter. Nu știm cine ne ascultă și e mai bine să nu riscăm inutil.

- Nimeni nu ne ascultă, obiectă Hank, și Andrew n-o va aresta pe Jo sub pretextul că FBI a găsit împotriva ei o probă pe care o ține în mare secret. Tu și Jo ați devenit paranoici.

- Totuși, cineva a pus acel mesaj în biroul lui Jo. Și cred că nu suntem deloc paranoici, având în vedere împrejurările.

- Ce naiba! strigă David. Biletelul ăla e încă una din manevrele murdare ale lui Glen. Știe toată lumea de ce e în stare. Singura lui plăcere este de a-i complica viața lui Jo. De când i-a dat papucii acum doi ani, nu știe decât să ne face neîncetat necazuri.

- Dovedește asta, replică Dan. Nu-ți va fi ușor. În ciuda a tot ce ar putea crede sau gândi, băieții de la FBI țin să-și facă datoria așa cum știu ei și nu vor renunța la procedura obișnuită doar la cererea principalului lor suspect. Nouă ne revine sarcina să dovedim că Jo este nevinovată. Chiar dacă avertizăm autoritățile că aici se petrec lucruri necurate, nu se va interveni atât de repede pe cât am dori noi. Și cel mai probabil lucru e ca banda lui Zane să deverseze o altă cantitate de produse toxice în seara asta. Astfel, produsul va avea timp să-și facă

efectul și să atragă atenția specialiștilor de la Ministerul Mediului.

- Mi se pare riscant să bântuim călare noaptea prin acel loc, remarcă Hank. Și nici nu vom afla nimic... Nu, planul tău nu-mi place, helico-boy. Poate ai dreptate, dar toate astea nu-mi miros a bine.

Șeful de echipă îl privi drept în ochi pe Dan, fără a-și ascunde neîncrederea.

Pilotul înțelese atunci că el și Jo comiseseră o gravă greșeală. Bineînțeles că asta era. Lui Hank nu-i plăcea planul fiindcă fusese pus la cale fără el. Oamenii din echipă erau gata să facă orice pentru patroana lor, dar nu-l considerau încă pe Dan unul de-al lor.

- E vorba de un plan elaborat împreună cu Jo, argumentă Dan. Și pe urmă, la lumina lunii, caii vor găsi ușor drumul. Tot ceea ce vă cerem e să vă postați în apropierea locului unde au fost descoperite cadavrele vacilor, pentru a putea interveni dacă va fi cazul.

- Dar unde, exact? se interesă Bill. Sunt două puncte de contaminare, la treizeci de kilometri distanță unul de celălalt.

- Pariez că vor alege un loc pe la jumătatea drumului. Probabil într-o râpă aflată într-un loc discret dar ușor accesibil.

- Există într-adevăr un mic curs de apă, spuse Bill. E secat în momentul de față, dar primăvara are un debit puternic. Iarba care crește pe malurile lui este foarte bună.

- Pare un loc ideal.

- Da, admise Hank, mai ales că izvorul e pe pământurile lui Pettigrew. Asta ar putea explica de ce o ura atât de mult pe Jo. Și dacă a amenințat-o, în ochii unui ofițer de poliție concluzia e limpede: Jo s-a supărat și l-a omorât.

- Așa e, îl aprobă Dan, mobilul e perfect.

Hank capitulă de data asta.

- Bine, în acest caz sunt gata de acțiune. Dacă vor să se folosească de camioneta aia veche în noaptea asta, vor profita de clarul de lună. Or, luna nu va fi la zenit înainte de miezul nopții. Așa că eu cred că vor acționa pe la unu, unu și jumătate.

- Trebuie deci să mergem să ne odihnim până atunci, propuse Bill.

- Bună idee, îl aprobă Hank, mai ales că în seara asta avem și o mică ieșire, așa, între băieți.

- Ceea ce ne așteaptă la noapte e mult mai important, interveni Dan.

- Sigur, dar nu putem totuși să ne schimbăm obiceiurile, nu-i așa? Dacă nu ne facem apariția în seara asta, riscăm să le trezim bănuielile.

- Dar nu vă duceți la bar în toate serile!

- Nu, dar Glen Wright l-a arestat aseară pe David. Toți cei care ne cunosc se așteaptă să ne vadă debarcând în seara asta acolo, așa, măcar ca să-l sfidăm pe Glen. Spune-i lui Jo că cinăm în oraș. Ea o să înțeleagă.

- Și nu puteți lăsa de data asta la o parte regulile voastre de cowboy? întrebă Dan, enervat de ceea ce întrevedea de pe acum ca o sursă în plus de necazuri.

- Nimeni nu poate acuza pe degeaba pe unul din membrii echipei noastre și să scape nepedepsit, afirmă Bill. Hank are dreptate. Fără a mai ține seama că toată lumea se așteaptă să ne vadă apărând în seara asta ca să reglăm conturile cu Glen... sau cel puțin să ne comportăm ca niște cowboy obișnuiți timp de câteva ore.

- În acest caz, spuse Dan, încercați să vă odihniți puțin înainte de a pleca în oraș. Și mai ales să nu puneți o picătură de alcool în gură! Asta e foarte important.

- Da, mămico, răspunse David râzând.

- Știu eu ce e important, interveni Hank foarte serios. Noi vom fi acolo jos ca să încasăm gloanțele, în timp ce tu vei fi în înaltul cerului, departe de foc.

- Va trebui să mă apropii foarte mult ca să obțin o imagine bună, sublinie la fel de serios Dan, și îți spun din experiență că eu risc să fiu primul atins.

- Atunci... planul tău nu e poate chiar atât de prost, admise Hank.

*
* *

Dan se afla singur în dormitor.

Îmbrăcat doar în pantaloni scurți, făcea o serie de mișcări de Tai kwan do, executând lovituri cu picioarele și pumnii până când transpirația făcu să-i lucească torsul gol. Exercițiul, care consta dintr-o înlănțuire de gesturi violente și poziții rituale de echilibru, îl ajuta să-și regăsească totdeauna calmul spiritual prin exersarea corpului. Această

disciplină îi permitea o concentrare fizică și spirituală. De aceea practica aceste mișcări de fiecare dată când trebuia să se confrunte cu o situație dificilă.

Descoperise artele marțiale în adolescență, când se refăcea după căzătura care-i marcase atât de crud corpul. Ele îi redăduseră tonusul și încrederea în propriile forțe, care-i lipseau după o atât de lungă convalescență.

Dan era acum posesorul centurii negre la Karate și Tai kwan do, atribuind succesele obținute până în prezent forței interioare căpătate datorită practicării acestor două discipline. Ele îl învățaseră în mod special că cel mai bun mijloc de a evita un conflict era de a avea suficientă încredere în sine pentru a se sustrage.

Bineînțeles că, o dată ce adversarul său îi aplica o lovitură, trebuia să facă tot posibilul ca să nu mai primească și altele. Acest fapt îi dictase comportarea din noaptea trecută. S-ar fi lipsit bucuros să se dea în spectacol în public dar, în fața agresiunii lui Zane, Dan căutase să-și neutralizeze adversarul.

Din fericire, până acum, capacitatea celeilalte persoane de a se apăra fusese destul de redusă. Astfel că mica lor altercație nu stârnise prea multă emoție. Faptul că Zane avea reputația unui scandalagiu fusese de asemenea în favoarea lui Dan.

Brusc, o scândură scârțâi în spatele lui.

Se întoarse imediat spre ușă, luând poziția de gardă. Jo îi surâse din prag, înainte de a-i adresa un mic semn de încurajare în timp ce intra și se trântea pe fotoliul cel mai apropiat.

- Nu te ocupa de mine, spuse ea. Stau și eu un pic aici.

- Aproape am terminat, îi răspunse el. Nu m-am antrenat de câteva zile.

- Ce-i asta? Karate?

- Nu, Tai kwan do, îi explică el executând o nouă serie de lovituri.

- Un fel de Karate, nu-i așa?

Jo îi privea fiecare gest în parte, fascinată de mușchii care jucau sub pielea lucioasă din cauza transpirației. Ar fi dorit să-l poată atinge.

- Tai kwan do este de origine coreeană, îi răspunse el, în timp ce Karate este japonez.

- Și e o mare diferență între ele?

- Pentru coreeni și japonezi, da. Tai kwan do folosește mai mult picioarele și este mai stilizat decât Karate, în care se utilizează mai mult mâinile. Uite!

După câteva minute își întrerupse mișcările și luă un prosop ca să-și șteargă fața. Apoi se apropie de Jo și-i mângâie obrazul.

- Ar trebui să fac un duș dacă nu vreau să te fac să o iei la fugă, îi spuse el rapid.

- În acest caz, replică Jo, poate ai nevoie de cineva să te spele pe spate.

- Și ne-am putea face împreună siesta înainte de marea aventură.

- E o idee... nu prea cuminte.

- Cred că e mai bine să folosim dușul, îi sugeră Dan. Băieții își vor face în curând apariția aici pentru a se pregăti înainte de mica lor escapadă în oraș.

- Ies în seara asta?

- Da, Hank m-a rugat să-ți transmit că nu vor cina acasă. Am înțeles că e vorba să apere onoarea fermei, după scandalul de aseară cu Glen.

- Așa e, recunoscu ea, ar părea ciudat să nu se arate în oraș în seara asta. Și atâta timp cât nu fac ceva ca să fie arestați, presupun că nu e nimic rău în asta... Și apoi, asta înseamnă că nu-și vor pierde timpul pe la fermă diseară, nu-i așa?

- Fără a mai vorbi de agenții federali care ne-au scutit de prezența lor peste noapte.

- Deci avem casa la dispoziție doar pentru noi!

- Atunci ce mai așteptăm?

Jo plecă imediat, în timp ce Dan își luă repede hainele curate pe care și le pregătise înainte de antrenament.

Abia ieșise din dormitor, că Jo își și scotea cizmele în salonul casei.

Când o ajunse din urmă, trecură de panglica galbenă pe care poliția o întinsese pentru a bloca ușa biroului, fără să le pese câtuși de puțin ce reprezenta ea, și traversară în fugă mai multe încăperi până în baie. Nu se mai gândeau decât la pasiunea care îi consuma și care-i aruncă unul în brațele celuilalt sub jetul de apă caldă.

Fidelă cuvântului ei, Jo îl săpuni și-l frecă pe spate pe Dan, întrerupându-se din când în când să-l sărute. Așa șiroind de apă și plini de patimă, gesturile lor senzuale se transformară într-un fel de balet,

mâinile și buzele lor promițându-le clipe fierbinți de dragoste.

Scântei de dorință electrizară trupul lui Jo sub mângâierile lui Dan.

Era o experiență minunată, o potrivire perfectă a gesturilor și amândoi aveau sentimentul că senzațiile lor sunt împărtășite. Dar înainte de a merge mai departe, Dan dorea un alt cadru decât dușul, oricât de mare și luxoasă era baia. Dragostea lor avea nevoie de spațiu și timp pentru a atinge acea clipă de comuniune a simțurilor pe care și-o doreau cu atâta patimă.

Jo închise robinetul, luară prosoapele și se șterseră reciproc.

Apoi Dan o luă în brațe și o duse așa până în dormitor unde se rostogoliră pe pat, înlănțuiți într-o îmbrățișare pasionată. Jo îl trase spre ea cu un gest hotărât. Când el se răsuci deasupra ei, ea se strecură sub trupul atletic, cu brațele încolăcite în jurul lui, cu gura întredeschisă, gata să-i primească sărutările. El o pătrunse încet și profund, copleșind-o cu forța și puterea lui, făcând-o să țipe de plăcere și dorință.

Aceste clipe de fericire reușiră să alunge dintr-o dată toată tensiunea acumulată în timpul zilei.

Jo își simțea întreaga ființă abandonându-se unei împliniri necunoscute până acum. În câteva secunde acest bărbat îi devenise cel mai apropiat om din univers. Dar această împlinire, de care se simțea copleșită, dădu naștere unei dorințe și mai puternice în ea. Se rostogoliră din nou pe pat. Jo se așeză deasupra lui și îl conduse spre un nou moment de extaz.

În sfârșit, pe deplin satisfăcuți, rămaseră unul în brațele celuilalt, gândindu-se că această dragoste ivită pe neașteptate va dura veșnic.

*
* *

Jo ieși de sub duș și, înfășurată într-un prosop mare, traversă camera ștergându-și părul.

În birou, Dan admira etajerele cu trofee, aflate alături de dulapul cu arme. Părea în largul lui, cu un prosop înfășurat în jurul șoldurilor și pieptul gol, pe care mai lucea încă apa. Părea atât de la locul lui, încât Jo nu-și putea dori decât ca Dan să n-o mai părăsească niciodată.

- Ce colecție! exclamă el admirativ.

Arătă cu mâna spre numeroasele insigne și trofee care împodobeau în întregime un perete. Era colțul favorit al tatălui ei, unicul loc din casă unde își primea în mod constant musafirii.

- M-am descurcat destul de bine, admise ea cu modestie, încercuindu-i talia cu brațul. Tatăl meu avea o manie destul de jenantă pentru mine. Arăta dovezile isprăvilor mele oricui trecea pragul acestei case pentru prima dată.

- Trebuie să recunosc că avea de ce să fie mândru... Și nu numai pentru felul cum te descurci călare și cu pușca în mână.

- Recunosc că mândria unui tată e destul de părtinitoare dar îți merge drept la inimă.

- Oh, da! o aprobă Dan. Al meu este foarte eficace în ceea ce privește munca, dar dotat cu un simț al umorului destul de deosebit. Într-o zi a invitat niște somități politice la o mare petrecere dată în grădina unchiului meu. Muzică, grătar și așa mai departe... În acea zi efectuam un zbor împreună cu un coleg de la universitate și nu știu ce m-a apucat, dar văzând toți acei oameni aliniați împrejurul meselor cu câte o farfurie în mână, am avut chef să-i văd cum o să reacționeze dacă trec razant pe deasupra capetelor lor.

- Doar n-ai îndrăznit să...

- Ba da! Am traversat grădina la trei metri distanță de sol. Un act prostesc... Ar fi trebuit să-i vezi pe toți tipii ăia la patru ace băgându-se la iuțeală pe sub mese.

- Și tatăl tău ce-a zis?

- Ei bine, întâi mi-a tras o săpunează zdravănă. Dar în timp ce mă făcea cu ou și cu oțet în fața invitaților, am zărit o luminiță amuzată în fundul ochilor lui. Câțiva ani mai târziu, mi-a mărturisit că n-a văzut niciodată ceva mai caraghios decât tipii ăia plini de ei aruncându-se cu burta pe iarbă.

- Asta dovedește că are simțul umorului.

- În orice caz, nu m-a lăsat niciodată la greu. Accidentul de cal pe care l-am avut mi-a cauzat un grav traumatism. Am rămas o săptămână în comă și mi-am petrecut următoarele trei luni în spital. Ei bine, de fiecare dată când mă trezeam din somn, el era acolo. Nu citea, nu lucra, stătea pur și simplu acolo ore întregi privindu-mă și așteptând

să deschid ochii ca să-mi surâdă... De fapt, cred că acrobația mea aeriană l-a emoționat profund. Nu mai voiam să urc pe cal, dar nu-mi pierdusem pasiunea pentru risc și nici curajul.

- Nu te-ai mai urcat apoi niciodată în șa?

- Nu, până aseară. Un blocaj... În timp ce agonizam în salonul de spital, îl aveam mereu în fața ochilor pe bietul cal care mă lovea cu copitele din cauza durerii. A trebuit să-l împușt până la urmă. Nici nu vreau să mă mai gândesc la asta.

- Te iubesc, Dan.

- Și eu te iubesc, spuse el luându-o în brațe. Cred că ne-au mai rămas câteva minute. Ești atât de frumoasă, domnișoară Tates.

- Puțină ținută, domnule Fitzpatrick! Ne aflăm în biroul tatălui meu, și dacă ne-ar putea vedea...

Brusc, Jo se întrerupse și fixă pe deasupra umărului lui Dan, dulapul cu armele tatălui ei.

- Dan, șopti ea, știu ce probă dețin împotriva mea. Arma! Arma tatălui meu nu mai e la locul ei...

Capitolul 13

- Tatăl meu avea două puști și o carabină, îi explică Jo. Carabina a dispărut. Privește, se vede urma pe care a lăsat-o patul armei pe perete.

Tânăra căută ceva pe pipăite pe mobilă și găsi repede o cheie care deschise ușa. Îi indică lui Dan urma pe care un obiect de formă ovală o desenase în praf.

- Au trecut ani de când n-am mai deschis acest dulap, continuă ea. Și tatăl meu le scotea destul de rar de aici.

- Pariez că a fost motivul vizitei făcute de vizitatorul nostru nocturn, se pronunță Dan. Încerca să pună carabina la locul ei.

- Sigur că da. Las casa deschisă în cea mai mare parte a timpului. A putut s-o fure indiferent când, dar a avut mai puțin noroc când a fost vorba s-o pună la loc. Este obiectul pe care l-am zărit într-o apărătoare pe când fugea.

- În orice caz, acum știu ce dovadă au împotriva ta, și mai știu că nu valorează mare lucru. Nu cred că vor găsi un juriu în vreun colț al țării care să te condamne pe baza unei asemenea probe.

- Poate, recunoscu Jo, dar până atunci anchetatorii urmează o pistă greșită.

- Ar trebui să-i telefonezi șerifului.

- E precis la curent cu asta. Nu merită osteneala să-l sun.

- Dar cel puțin asta le va permite să dateze descoperirea ta. Dacă se ajunge la tribunal, va exista consemnat la dosar și faptul că l-ai sunat.

Părăsiră biroul tatălui lui Jo și se întoarseră în cameră. Dar, înainte de a apuca să ridice receptorul, soneria de la ușa de la intrare se făcu auzită.

- Ce naiba! bombăni ea, punându-și repede halatul și trecându-și mâna prin păr. O să scap imediat de musafirul nepoftit, îi promise ea.

- Te aștept aici.

Totuși, când Jo recunoscu vizitatorul prin fereastra salonului, înțelese că nu va scăpa atât de repede. Andrew Hollander, îmbrăcat în uniformă, cu un aer grav, stătea în prag.

Jo își mai acordă câteva clipe ca să-și pună ținuta în ordine, trase aer în piept și abia apoi deschise.

- Bună, Andrew, spuse ea calmă. Tocmai voiam să-ți telefonez și cred că știi deja de ce.

- Nu, răspunse el surprins, de ce?

- Carabina tatălui meu a dispărut. Asta e dovada voastră, nu-i așa?

- Da, mărturisi el, am găsit-o pe drumul unde a fost descoperit cadavrul.

- Dar unde mi-era capul în seara aia! exclamă Jo, prefăcându-se consternată. Cum de am putut fi atât de neatentă încât să las arma crimei în apropierea cadavrului?

- Știi bine că eu nu te cred vinovată, Jo.

- Și de aceea ai preferat să mă lași baltă?

- Nu! Dar nu voiam să par un idiot în ochii agenților FBI, asta-i tot. Legea trebuie să fie imparțială, Jo, și tu știi asta.

- De acord, admise ea. Până atunci, îți aduc în mod oficial la cunoștință dispariția carabinei, Andrew. Tocmai am constatat acest fapt. Presupun că tipul care m-a călcat noaptea trecută, încerca s-o pună la loc și eu l-am deranjat. Dar ce vânt te aduce aici?

- Îl caut pe Dan Fitzpatrick. Știi unde e?

- Ce treabă ai cu el? se interesă ea, imediat în alertă. N-a făcut nimic rău.

- Nu știu, Jo. E vorba de anchetă și nu-ți pot spune nimic în plus.

- Iar ai început! Ești specialist în păstrarea secretelor. Cum vrei ca acuzații să se apere, dacă nu știu ce li se pune în cârcă?

- Oprește-te, Jo. Am agenții federali pe capul meu...

- Iar eu m-am săturat până peste cap de metodele voastre, Andrew.

Eu sunt patronul lui. Și în fond, poate n-am chef să-ți spun unde este.

- Fii atentă, pot să te ridic pentru obstrucționarea justiției. Cred că nu vrei asta.

- Nu, vreau să știu de ce îl cauți pe Dan.

- N-o să-ți spun, nu se dădu bătut șeriful.

- Atunci spune-mi mie, interveni Dan făcându-și apariția. Ca să terminați odată.

Se îmbrăcase, dar văzându-i părul umed, Andrew păru să înțeleagă ce se întâmplase. Îi privi cercetător câteva clipe pe amândoi.

- Aha, așa stau lucrurile... spuse el.

Pentru o clipă ochii lui părură lipsiți de viață, ca și cum scânteia de speranță pe care o întreținuse în privința lui Jo Tates dispăruse în această clipă. Transformarea subită nu-i scăpă tinerei femei, care avu o strângere de inimă.

- Da, așa, repetă Dan înconjurând cu un braț protector umerii lui Jo.

- Nu vă cunoașteți decât de vreo săptămână, constată Andrew. Sper că nu vă grăbiți.

- Știu ce vreau, Andrew. Am avut tot timpul să mă gândesc la asta.

Tânărul șerif îi privi un moment strângând din buze. Tensiunea se mai prelungi puțin, apoi, cu un zâmbet timid, tot el o rupse. Îi întinse mâna lui Dan.

- Ești un tip norocos, rosti el în sfârșit.

- Absolut, replică pilotul. Îți mulțumesc.

- Ca să revenim la obiectul vizitei mele, reluă Andrew, aș dori să știu de ce ai scotocit prin portofelul lui Norton Pettigrew. E plin de amprentele tale.

- Fiindcă... ne plictisisem așteptându-te.

- Așteptându-mă pe mine? repetă Andrew. Trebuie să deduc din asta că și Jo...?

- Mărturisesc că da, recunoscu ea cu o mutră vinovată.

- Dar ce naiba a fost în capul vostru?! exclamă Andrew. Crezi că dacă ești proprietara pământurilor poți să faci ce vrei, încălcând legea? E vorba de o crimă, Jo! Chiar nu pricepi?

- Bineînțeles, eu... începu Dan.

- Puțin îmi pasă ce înțelegi tu! îl întrerupse Andrew. Eu pentru Jo

îmi fac griji. Și ce ați avut de câștigat buzunărindu-l pe Pettigrew?

- Câteva numere de telefon, asta-i tot, răspunse Jo, dar ele ne-au permis să ne facem o părere asupra ansamblului problemei. Ai avut timp să suni și tu la numerele respective?

- Eu? N-am sunat pe nimeni. Cu anchetatorii ăștia de la Ministerul Mediului pe capul meu, nu mai petrec un minut în birou. Mă aleargă tot timpul te miri unde. Ar fi trebuit să vă gândiți că din cauza morții suspecte a vacilor, afacerea o să intereseze FBI-ul. Ai fost în armată, Dan. Ar fi trebuit să știi că agenții federali îți vor identifica amprentele cât ai zice pește.

- Speram că nu se vor gândi și la portofel, mărturisi Dan.

- Nici eu! Pettigrew nefiind jefuit, eu personal n-aș fi dat atenție la asta. Dar FBI-ul nu lasă nimic la o parte. Așa că ai intrat într-o mare încurcătură, băiete.

- De acord, Andrew, interveni Jo. Ne cerem scuze. Ascultă, mă duc să mă îmbrac și o să putem sta jos și să ne continuăm discuția în fața unei cești de cafea. Îți convine, sau vrei neapărat să ne ridici?

- N-am instrucțiuni în privința modului de desfășurare a discuției. Și o ceașcă de cafea mi-ar conveni de minune.

- Foarte bine. Te las pe tine s-o pregătești, Dan. Mă întorc într-un minut.

Cei doi bărbați se duseră în bucătărie. Andrew se așeză călare pe un scaun, ceea ce permitea ca revolverul atârnat de centiron să fie la vedere. Îl privi pe Dan umplând cafetiera, măsurând patru doze de cafea, și îl așteptă să termine ca să vorbească din nou.

- Deci tu și Jo... începu el cu un suspin să-ți sfâșie inima. Ce să-i faci, asta e. Dar te previn, dacă-i faci vreun rău, te omor.

- Ești al doilea care-mi spune asta, replică fără să se tulbure Dan.

- Poate, dar eu sunt serios. O cunosc din colegiu, și o iubesc de destul timp ca să n-o privesc suferind, stând cu brațele încrucișate.

- Nu o să-i fac nici un rău. Dar tu poți s-o ajuți, și încă foarte mult. Îndreaptă cercetările agenților federali pe calea cea bună înainte ca toate dovezile s-o copleșească. Pettigrew a deversat deșeurile toxice.

- Nu există nici o probă împotriva lui, Dan! oftă șeriful. Ce naiba? Dacă asta n-ar depinde decât de mine, aș fabrica una!

- Te cred, șerifule, dar nu trebuie să ajungi până aici. Urmează pista

numerelor de telefon găsite în portofelul lui Pettigrew. O să găsești astfel toate probele de care ai nevoie. Noi am putut trage niște concluzii edificatoare!

- Ce-i cu numerele astea de telefon?

- Avea cartea de vizită a unui transportator de produse chimice din New Jersey și o listă de alte numere de telefon, printre care linia directă a unui director de la această firmă.

- Noi n-am găsit decât bani și cărți de credit.

- Nimic altceva?! exclamă Jo făcându-și apariția.

- A fost poate un noroc că mi-ați descoperit amprentele, șerifule, spuse Dan, fiindcă altfel ați fi ignorat mult timp această pistă.

- Ești sigur de tot ce mi-ai spus?

- Absolut sigur.

- Deci ancheta a luat-o de la bun început pe un drum greșit, observă calm Andrew.

- Din cauza lui Glen Wright, spuse pe un ton acuzator Dan.

- Poate... Ați face mai bine să-mi spuneți amândoi tot ce știți.

Jo și Dan începură să-i povestească tot ce-au făcut după ce scotociseră prin buzunarele lui Pettigrew, până la descoperirile care decurseseră de aici. Șeriful îi ascultă cu atenție, notă numerele de telefon și le mai puse câteva întrebări.

- Asta-i tot? întrebă el în cele din urmă. Deci e vorba de o firmă aflată tocmai în New Jersey?

- Dar această firmă, îi explică Jo, ne-a recomandat să ne adresăm unei societăți de transport, Great Sky, pentru care lucrează Ken Zane.

- Ești sigură?

- Da, Hank și-a amintit de asta. Când Zane și-a făcut apariția în regiune, a vizitat toate fermele ca să-și prezinte produsele. Reprezintă mai multe firme.

- N-am avut niciodată impresia că vinde mare lucru, admise Andrew. Nu face decât să bea și să caute ceartă cu lumânarea...

- Dacă nu trăiește din vânzări, înseamnă că are ceva mai rentabil. Va rămâne pe aici până când vor scăpa de toate deșeurile, apoi se va îndrepta spre altă regiune.

- E adevărat că se înțelege foarte bine cu Glen, adăugă șeriful. Sper că imbecilul ăsta nu s-a lăsat antrenat într-o asemenea afacere

murdară... Era deja să-și piardă postul de vreo două ori până acum. Dar dacă ipoteza voastră se confirmă, ultima lui zi în acest oraș se apropie cu repeziciune.

- După părerea ta, șerifule, îndreptă Dan discuția spre ce îl interesa mai mult, e posibil ca o nouă operațiune să se desfășoare în noaptea asta?

- Da, dacă vor ca anchetatorii de la Ministerul Mediului să descopere ceva. De mâine în toată zona vor mișuna experții administrației, așa că ar fi prea târziu.

- Ne-am gândit că vor acționa în apropiere de cele două zone de contaminare.

- După câte mi-a spus unchiul Evan, le precizează Andrew, vacile n-au putut merge prea departe după ce au înghițit otrava, fiindcă aceasta omoară în circa o jumătate de oră.

- Deci vii cu noi în seara asta? se interesă Dan cu sufletul la gură.

- Sigur că e mai bine să fiți „păziți", spuse Andrew râzând. Ne întâlnim înainte de miezul nopții, ca să fim gata când luna se va ridica pe bolta cerului.

- Perfect, spuse Jo. Până atunci echipa mea se va da în spectacol în beneficiul scumpului tău adjunct.

- Nu mă mir! rânji Andrew ridicându-se. O să le spun eu să se întoarcă devreme... Iar în privința agentului Harden, prefer să nu știe nimic pentru moment. Poate să încurce lucrurile din prea mult zel. În fond ancheta se petrece într-un loc aflat sub jurisdicția mea. Și o să vin singur, ca să evit ca ceilalți adjuncți ai mei să-l pună pe Glen la curent.

- Deci ne întâlnim la miezul nopții, spuse Jo privind pendula. Asta înseamnă peste două ore. Doamne, ce mult am stat de vorbă!

- Plec, îi anunță Andrew. Și pe curând...

*
* *

Jo și Dan rămaseră singuri. Dar momentele de pasiune trecuseră. O tensiune nervoasă teribilă se instală între ei, din cauza evenimentelor care-i așteptau. Știau totuși că acționează în numele dragostei lor, pentru a-și salva viitorul și libertatea.

Capitolul 14

În timp ce șeriful se îndrepta spre Oak River, Hank Driscoll accepta paharul plin cu whisky pe care i-l întindea barmanul. Împiedicase o ciocnire între Glen și David în timpul cinei. Apoi, păstrase controlul asupra situației, până la sosirea lui Mary Montgomery însoțită de Ken Zane.

Zane trecuse prin fața lui Hank arborând un surâs posesiv, împingând tupeul până într-acolo încât îi făcu complice cu ochiul. Apoi alese o masă din mijlocul barului și de atunci se purtă fără nici un pic de considerație față de partenera lui.

Hank asista la manevrele lui fără să poată face nimic. Nu era momentul să riște inutil. În noaptea asta, doar Jo conta în ochii lui.

Îndura totuși un adevărat chin. Bruta asta cu zâmbetul lui idiot și portofelul doldora de bani o trata pe Mary ca pe o otreapă. În ciuda distanței, Hank putea vedea chipul necăjit al tinerei femei, în timp ce Ken glumea cu grosolănie, destul de tare ca toată lumea din sală să poată auzi.

„La urma urmei, gândi Hank, Mary l-a ales pe tipul ăsta...” Și mai comandă un whisky. Personal știa tot ce se putea ști despre dragoste și spectacolul nu-l privea câtuși de puțin.

După trei pahare cu whisky și o bere, Hank aruncă o privire peste umăr ca să-i vadă din nou. Alcoolul îi ațâțase mânia. Dacă Jo și pilotul puteau fi fericiți împreună, de ce nu și el cu Mary? Și chiar dacă șansele

lui cu Mary erau minime, nu merita ea ceva mai bun decât Ken Zane?

Hank nu se mai gândi atunci că, dacă lucrurile se vor petrece bine la noapte, mâine pe vremea asta Ken Zane se va afla în spatele gratiilor. Cu pumnii strânși se îndreptă spre masa lor.

- Zane, mormăi el, cred că a sosit timpul să te pun la punct.

Ken izbucni în râs, arătându-și dinții sclipitori de albi sub lumina neonului din sală. Dinții lui erau prea frumoși. Fără să mai aștepte nici o secundă în plus, Hank îl lovi peste gură și-l făcu să se răstoarne pe spate.

O durere ascuțită străbătu imediat brațul lui Hank. Își dădu seama că-și tăiase degetele și își rupsese o falangă în dinții lui Zane. Își studie mâna strâmbându-se de durere, în timp ce celălalt se ridică.

- Așa, cowboy, demolează-mi portretul, îl provocă el golănește.

- Nu, Hank! interveni Mary sărind în picioare. Pleacă de aici!

- Tu să taci! se zbori Zane la ea, împingând-o cu atâta brutalitate pe Mary, încât aceasta căzu pe podea.

Lui Hank i se urcă sângele la cap. Se repezi la Zane fără să mai vadă nimic înaintea ochilor de furie... și sfârși prin a întâlni pumnii lui Zane și genunchiul lui. Șeful de echipă rezistă vitejește, dar fu repede pus jos și nu scăpă de la o bătaie zdravănă decât datorită intervenției echipei de la Bar T, care țâșni realmente din toate colțurile sălii.

Îl scoaseră din mâinile lui Zane, dar Hank era deja desfigurat de pumnii acestuia.

Ken izbucni în râs, văzându-i pe cei trei bărbați de la fermă instalându-l pe Hank pe un scaun și înconjurându-l îngrijorați.

- Hai, Mary, spuse el. Mergem.

- Nu, făcu ea dându-se înapoi, lasă-mă în pace.

- Ți-am spus să vii cu mine.

Schiță un gest spre ea, dar de data asta fu întrerupt de echipa de la Bar T, decisă să sfârșească treaba începută de șeful ei. Îi căzură drept în spate, David lovindu-l cu pumnii în timp ce ceilalți doi îl puseră jos.

O voce autoritară se ridică atunci deasupra vocilor surescitate ale mulțimii și Glen Wright își făcu apariția, cu revolverul în mână.

- Vă arestez pe toți! urlă el. Lăsați-l în pace pe omul ăsta.

- Îl ajutam să se ridice, obiectă Bill.

- Da, susținu și David, tocmai căzuse.

- O să vedem noi! replică adjunctul. Urmați-mă toți la post. Ați făcut destul scandal aici. O să vă fac să petreceți noaptea la răcoare!

- Oh! Tacă-ți fleanca, Glen! îi strigă Hank scos din fire.

Și înșfăcând o sticlă goală de bere de pe masa de lângă el, îi arse una în cap lui Glen, care căzu lat pe podea.

- Și acum, băieți, s-o întindem repede! le ordonă Hank.

În acest timp, Ken Zane se ridicase cu greutate. Se întoarse spre oamenii din sală care asistaseră la toată scena, clătinându-se și ținându-se cu mâinile de burtă.

- De ce nu-i opriți? îi întrebă el indignat. M-au agresat, doar ați văzut cu toții! Și au făcut K.O. un reprezentant al ordinii. Faceți ceva, ce naiba!

Unul după altul, bărbații și femeile care căscau gura la ei îi întoarseră spatele și-și reluară discuțiile, în timp ce echipa de la Bar T se retrăgea liniștită.

- Ah! oftă David. Ce bine era! Chiar că era bine.

- Andrew o să ne jupoaie mâine, remarcă Bill. Dar recunosc că a fost destul de plăcut.

- Cum se numește acest dans nou, băieți? Mi-au plăcut figurile pe care le-ați repetat adineaori.

Cei patru cowboy se întoarseră brusc și se treziră nas în nas cu șeriful, așezat pe pervazul unei ferestre a barului. Se încruntă la ei, clătinând din cap.

- Care e problema, șerifule? se interesă Hank, fără să-și piardă deloc cumpătul.

- Nu sunt sigur, răspunse Andrew ridicându-se, dar am impresia că dansați un dans destul de ciudat cu Glen. Sper că nu asta e ultima modă. Mi se pare destul de obositor.

- Da, răspunse David râzând. Glen e epuizat.

- Dispăreți înainte ca cineva să mă oblige să vă arestez.

Și șeriful intră în bar.

*

* *

- Sunt sigur că totul era pus la cale! exclamă David când coborâră din mașină în curtea fermei, în fața clădirii care adăpostea dormitoarele lor. Ken trebuia să provoace scandal pentru ca Glen să ne poată aresta.

- Bineînțeles că era un aranjament! fu de acord și Hank. Dar au dat-o în bară.

- Ce bară? întrebă Jo care apăru exact în acel moment.

Se repezise în întâmpinarea lor imediat ce auzise motorul mașinii. Era aproape miezul nopții și îi aștepta cu Dan în hol de aproape două ore.

- Un mic diferend, nimic mai mult! spuse Hank cu o mutră spășită.

- Nimic mai mult! repetă David entuziasmat. Jo, ar fi trebuit să-l vezi pe Hank cum i-a ars una în cap lui Glen cu sticla, de l-a pus jos.

- Ați băut, sau ați înnebunit cu toții?

- Beți nu, răspunse Bill, dar nebuni probabil că da.

- În mod sigur da, fiindcă numai niște nebuni s-ar fi putut bate cu adjunctul șerifului într-o seară ca asta, spuse Jo supărată. Ce naiba te-a apucat, Hank, să-l faci K.O. pe Glen? Chiar vrei să înfunzi pușcăria?

- N-am avut de ales, se apără șeful de echipă. Voia să-i aresteze fiindcă se băteau cu Ken Zane.

- Deci asta e, șopti Jo. Zane e în centrul acestei afaceri... E ultima persoană de care ar fi trebuit să vă apropiați în seara asta!

- Ne-am gândit că ar trebui să sărim în ajutorul lui Hank, îi explică Jay. Zane îi cam șifonase mutra.

- Ce?! strigă Jo fulgerându-l pe Hank din priviri. Spune-mi, Hank, eu te pun să fii cu ochii pe ceilalți ca să nu facă vreo ispravă, și tocmai tu ești cel care stârnești scandalul? Chiar ai înnebunit, de nu te mai poți stăpâni deloc?

Îi întoarse spatele înainte ca el să fi putut avea timpul să se apere, și se apropie de Dan care o aștepta, sprijinit cu nonșalanță de balustrada verandei.

- Vă previn, îi amenință ea, că aveți interesul să vă treziți rapid. Am nevoie de niște bărbați în formă, gata să intervină! Dacă o picătură din această otravă cade pe pământul familiei mele, vă jur că vă concediez

pe toți și știți că am obiceiul să-mi țin promisiunile. Deci, mare atenție la ce faceți de acum încolo. Hank, ce ai la mână? Oh, dar în fond ce-mi pasă mie! Îngrijește-te și apoi pune șaua pe cal. Și pregătește unul și pentru Andrew. Ne însoțește.

Toți îi urmară ordinele fără să crâcnească. Chiar euforia belicoasă a lui David se topise ca zăpada la soare în fața furiei lui Jo. Fiindcă ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit cu toții era ca tânăra lor patroană să aibă necazuri.

Jo își sprijini capul de umărul lui Dan și el îi încercui talia cu brațul.

- Gata de zbor? o întrebă el.

- Încep să mă obișnuiesc, admise ea suspinând. Uite-l pe Andrew!

Îl lăsă pe Dan și coborî treptele verandei ca să-l întâmpine pe șerif în curte.

O clipă mai târziu, Andrew cobora din mașină, aranjându-și pălăria cu boruri largi pe cap.

- Ar trebui să-ți mai temperezi oamenii, Jo, fură primele cuvinte pe care le rosti. Glen vrea să-i linșeze.

- O să-și mai schimbe gândurile la închisoare, răspunse ea. Suntem gata de plecare?

- Doar o clipă, o rugă Andrew înainte să strige: Ei, băieți. Ia veniți aici ca să punem la punct ultimele detalii. Vă numesc adjuncții mei astă-seară. Dar să nu vă faceți iluzii din cauza asta! E vorba doar să ducem la bun sfârșit o mică expediție pe deplin legală, nu să vă investesc cu puteri depline ca să puneți jos tot ce mișcă în jurul vostru. Ne-am înțeles?

Toți dădură din cap în semn că da.

- Bine. Ridicați mâna dreaptă. Și tu, Jo... Acum o să-mi jurați că o să respectați legea și nu o să acționați în mod iresponsabil.

- Jur, răspunseră ei în cor.

- Perfect. Iată-vă adjuncți de șerif, dar numai pentru noaptea asta. În zori, totul va lua sfârșit. Aveți arme?

- Două puști și o carabină, răspunse Bill.

- Mai împușcăm și noi câte un coiot din când în când, preciză David.

- E foarte bine așa, spuse Andrew. Altfel, cine știe de ce ați fi în stare. Le luați cu voi dar nu le folosiți decât la ordinul meu. Acum cred că putem pleca.

*
* *

La câțiva zeci de metri de sol, Jo și Dan se țineau aproape. Jos, cariera apărea ca o pată de culoare închisă și de formă neregulată în prerie. Stăteau pe poziție de vreo oră, fără ca vreo lumină să semnalizeze prezența vreunei mașini.

Dan menținea aparatul aproape imobil în aer. Vorbeau puțin, bruiați de zgomotul elicei.

- Ar trebui să acționeze în curând, remarcă brusc Jo. Dacă operează în grabă și rămân împotmoliți pe drum, afacerea lor s-a dus naibii.

- Da, admise Dan, ar trebui să-și facă apariția.

Totuși, jos nu se întrezărea nici o mișcare.

Așteptarea se prelungea.

Jo luă binoclul care permitea vederea nocturnă și studie împrejurimile cât mai minuțios posibil, în ciuda ușoarei vibrații a elicopterului. O scânteie fugară rupse întunericul nopții. Probabil că Bill își aprinsese o țigară. Fu singurul semn de viață din cursul următorului sfert de oră.

Erau pe punctul de a abandona când răbdarea lor fu răsplătită.

O camionetă înainta pe drumul îngust, în direcția Nord. Cu sufletul la gură, Jo urmări fascicolul de lumină care mătura drumul accidentat, până la locul unde era ascuns camionul-cisternă. Câteva secunde mai târziu, o altă lumină străluci în noapte și se puse aproape imediat în mișcare spre Sud, urmată de camionetă.

- Pune camera în funcțiune, îi ceru Dan în timp ce orienta elicopterul.

Jo folosi comanda la distanță pe care o fixaseră în exterior printr-un circuit legat de camera video. Aprinse apoi televizorul portativ cu baterii pe care-l împrumutase de la David. Ecranul se lumină apoi

redeveni negru. Jo dădu cu pumnul în comandă, grație căreia putea să manevreze cele două brațe care susțineau cele patru lămpi foarte puternice cu halogen aflate în fața elicopterului. Dan și ea atașaseră camera video de brațul drept, cu cabluri și scotch. După ce bâjbâi puțin, văzu pe ecran proiectoarele situate sub camera video.

- Asta e! exclamă ea. Luminează foarte puțin.

- O să le reglăm la maximum când vor pătrunde pe pământurile tale. Sper că oamenii tăi au zărit camionul și au pornit la drum.

- Presupun că da.

- Tu ești gata? o întrebă el atunci cu o reală neliniște. Nu mergem la o plimbare de agrement!

- Sunt gata, îl asigură ea, deși își simțea inima cât un purice.

Dan coborî sistemul infraroșu de vedere nocturnă al căștii sale și își ajustă cureaua sub bărbie. Era atât de surescitat, încât își simțea palmele mâinilor transpirate pe comenzi. În armată, zborul de noapte fusese întotdeauna exercițiul lui preferat. Era în elementul lui.

- Au ajuns la bifurcație, îl anunță Jo fixând ecranul. Au luat-o la dreapta și se îndreaptă spre cursul pârâului la care ne-am gândit și noi.

- Dă-mi semnalul în momentul când vrei să coborâm spre ei.

- Mai așteaptă un minut. Așteaptă... Ce naiba e asta?

Jo îngheță văzând un fulger luminos apărând pe neașteptate în fața vehiculului. Urmă un al doilea fulger la fel de scurt, apoi un altul, provenind din întunericul spre care se îndrepta camionul.

- Doamne! strigă Jo. Trag în ei. Acum. Dan! Coboară repede!

Dan reglă proiectoarele pe poziția maximală și împinse pedalele până la fund. Elicopterul răspunse instantaneu la comandă și plonjă aproape pe verticală.

Mai întâi, Jo fu cât pe ce să piardă controlul camerei și proiectoarelor. Simți că i se întorsese stomacul pe dos și forța gravitației o lipise aproape de spătarul scaunului. Își dădu seama în curând că avea degetele albite din cauza modului în care se agăța convulsiv de brațele scaunului. Se concentră asupra misiunii ei imediate și alungă dorința instinctivă pe care o simțea de a urla de groază că se vor lovi de

pământ și se vor face praf pe loc. Își mută privirea de la imaginea pe care i-o oferea geamul de plastic spre ecranul micului televizor care vibra la picioarele ei.

Pământul se apropia cu o viteză înspăimântătoare. Farurile camionului crescură, apoi fură înghițite de fascicolul mai puternic al proiectoarelor elicopterului, în timp ce vehiculul părea chiar el să zboare în întâmpinarea lor.

Dan nu devie cu nici o iotă de la traiectoria lui. Bărbatul ridică imediat capul spre ei, înainte de a-și îndrepta arma spre cer și a trage în sus. Dan își continuă picajul făcând să oscileze elicopterul dintr-o parte în alta, pentru a evita să devină o țintă prea facilă. În ciuda acestui fapt, unul din gloanțe ricoșă de aparat producând un zgomot metalic.

La cincisprezece metri deasupra camionului-cisternă, Dan redresă comanda. Ajunseseră prea jos și începu acum să urce.

Apoi făcu brusc o întoarcere și plonjă din nou, spre marea groază a lui Jo care se lupta din toate puterile să nu-i vină rău. Trecu razant pe deasupra camionului-cisternă. Cu optzeci pe oră, viră și se întoarse din nou, în timp ce șoferul încerca în zadar să-l atingă.

Echipa de la Bar T avea mai multe șanse. Când trecură a treia oară pe deasupra camionului-cisternă, Dan putu constata că unul din pneurile camionului făcuse explozie din cauza unui glonț. Camionagiul sări imediat jos și își luă picioarele la spinare, atât de grăbit să ajungă la camioneta care îl urmase, încât aruncă și arma.

- Trebuie să urmărim camioneta! strigă Dan. Ține-te bine!

- Oooh! gemu Jo. Poate fi mai rău decât până acum?

Cu maxilarele crispate, ea se agăță din nou de comenzile proiectoarelor. Șocul fu mai puțin dur decât în timpul picajului, dar acum nu mai erau decât cinci metri între ei și pământ, și imaginile luminate de fascicolul puternic erau de speriat.

Bărbatul sări în camionetă din mers, în momentul când aceasta ajunsese la bifurcația drumului și ieșea de pe proprietatea familiei Tates. Goneau nebunește, fără să mai țină seama de nimic, hurducându-se prin toate gropile.

- Hai, fă-le o poză! strigă Dan. Să se vadă placa de înmatriculare.

- Bun, răspunse Jo, am făcut-o.

- Atunci cred că putem face cale întoarsă. De aici de sus nu mai avem ce face și nici n-o să aterizăm peste ei. Să-i întâlnim pe ceilalți!

- Am făcut-o Dan! exclamă Jo în culmea entuziasmului. I-am împiedicat să acționeze și avem și dovada!

- Genial, nu?

- Da... dar abia aștept să ajung jos pe pământ.

Dan se execută. Aterizã lin, nu departe de oamenii care stăteau în apropierea camionului-cisternă.

Jo trebuia să recunoască faptul că, după ce se sfârșise, zborul nu i se păruse chiar atât de neplăcut.

Hank se repezi în întâmpinarea lor chiar înainte ca ei să atingă pământul, urlând și agitându-și brațele. Dan se grăbi să oprească motorul și ridică ușa din plexiglas.

- Ce s-a întâmplat?! urlă el, acoperind zgomotul descrescând al motorului.

- Andrew! strigă Hank. A fost rănit! Veniți pe aici!

Jo scoase un strigăt și sări jos din elicopter. O luă la goană cât putu de repede, în ciuda faptului că-i tremurau picioarele, și ajunse lângă grupul de bărbați.

Întins pe pământ, Andrew se ținea cu mâinile de burtă. O pată roșie se lățea îngrijorător pe cămașa lui.

- Tipii ăștia nu știu regulile, șopti el în timp ce Jo îngenunche lângă el. Nu m-au lăsat nici măcar să le arăt insigna...

- Cum te simți? Poți să te miști?

- Oh! Bineînțeles! Legați-mă de cal și mă întorc fără probleme acasă.

- Mi se pare un drum cam lung în starea ta, comentă Dan.

Se lăsă pe vine lângă șerif și-i rupse cămașa, descoperind o rană întunecată deasupra buricului. Ajutat de ceilalți bărbați, îl săltă ușurel pe o parte și îi scoase cămașa.

- N-a ieșit pe partea cealaltă, declară el ridicându-se. Dar trebuie operat imediat. Acoperiți rana cu ceva. Și celofanul de la un pachet de țigări e bun pentru asta. Am niște leucoplast în elicopter. Pe urmă o

să-l înfășurăm strâns cu o bucată de pânză în jurul mijlocului. Îl ducem direct la spital.

- Ne-ar trebui o camionetă, își dădu părerea Hank, începând să rupă în fâșii cămașa.

- Îl transport cu elicopterul. Unde se află spitalul cel mai apropiat care dispune de o secție de chirurgie? În ce direcție și la ce distanță?

- La Great Falls, răspunse repede Jo. La cincizeci de kilometri de aici.

- Bine, sper că am destul carburant.

- E un drum destul de lung cu elicopterul în starea lui! exclamă Jo.

- Dar cel mai rapid.

Dan dispăruse deja în aparat. Luă o cheie din cutia de scule și deșurubă cele patru buloane care fixau piciorul scaunului din față. Apoi îl trase și-l aruncă afară. După aceea scoase chingile din spatele locului rezervat pilotului și le trecu prin inelele fixate în podeaua aparatului de ambele părți.

- Aduceți-l aici! le ordonă el. O să-l legăm. Repede! Jo, ai face mai bine să scoți camera video ca să nu pierdem, Doamne ferește, filmul.

Tânăra femeie folosi cuțitul lui Hank pentru a tăia sistemul de fixare al camerei, în timp ce bărbații transportau rănitul spre elicopter.

Câteva clipe mai târziu, Andrew era instalat pe podeaua aparatului, învelit cu o pătură și imobilizat de chingile care-i trecea de-a curmezișul pieptului și picioarelor.

- Ocupi mai mult loc decât încărcătura mea obișnuită, șerifule! comentă Dan. Ar trebui să-ți îndoi puțin genunchii. Cum te mai simți?

- Mi-e frig, șopti Andrew. Și n-am nici un pic de vlagă în mine.

- Sper să ajungem la spital în mai puțin de o oră... Știi frecvența de undă a spitalului?

- Frecvența de urgență. O să te dirijeze ei.

- Bine. Încearcă să rămâi conștient ca să mă ajuți să păstrez legătura cu ei... De acord, șerifule? Trebuie să facem echipă amândoi. Rămâi treaz.

- De acord, răspunse resemnat Andrew. Spune-le băieților să stea cu ochii în patru pe camionul-cisternă. Ceilalți ar putea să revină. Dar atrage-le atenția să nu se atingă de nimic!

- Nu-ți face probleme, Andrew, îl asigură Hank. Grăbește-te și întoarce-te printre noi ca să primești onorurile cuvenite.

- Fii prudent, Dan! îi spuse Jo, îmbrățișându-l în fugă.

- Nu-ți face griji pentru mine. Încuie-te bine în casă în noaptea asta. Oamenii tăi ar putea dormi acolo ca să nu rămâi singură.

- Tu să nu-ți faci griji pentru mine. Totul o să fie în regulă.

Timpul îi presa. Fiecare secundă conta. Dan o mai sărută o dată pe Jo și urcă în aparat. Închise ușa și puse motorul în funcțiune, în timp ce echipa de la fermă se îndepărta.

Câteva secunde mai târziu, se lansa într-o cursă contra-cronometru.

Jo privi luminile elicopterului pierzându-se în noapte.

Îi împiedicase pe ticăloșii ăia să deverseze produsele chimice poluante pe pământurile ei, și capturaseră camionul-cisternă, dar Andrew era scos din circulație și vinovații o șterseseră. Meci nul.

În timp ce ea încăleca pe calul lui Andrew, nu se putea împiedica să se gândească la faptul că mingea nu se afla în terenul lor. Avea presimțirea sumbră că răufăcătorii vor reuși să se facă scăpați, printr-un mijloc sau altul.

Doar caseta video, aflată la adăpost în oblâncul șeii, constituia o dovadă. Trebuia cu orice preț să o păstreze în posesia ei. Dar asta o transformase în viitoarea țintă a atacurilor acestor ticăloși.

Capitolul 15

- Great Falls... Aici elicopterul Delta Foxtrot. Great Falls, răspunde-mi.

Dan închise microfonul și aștepta, încercând să deslușească un răspuns în hârâiturile din căști. După câteva clipe, neobținând nici un rezultat, alese o nouă frecvență și încercă din nou.

- Geat Falls. Am nevoie să fiu dirijat de urgență spre spitalul general din Great Falls.

- Punctul de control din Great Falls, răspunse în sfârșit o voce. Vă aud foarte prost. Mai încercați o dată, vă rog.

Dan îl privi pe șerif care dârdâia sub pătură.

- Stai liniștit, îi strigă Dan. Ajungem!

Șeriful zâmbi slab.

Dan reglă microfonul.

- Postul de control din Great Falls, repetă el, aici Delta Foxtrot. Transport un rănit. Indicați-mi drumul spre spital.

- Am recepționat, Delta Foxtrot, răspunse controlorul aerian. Care este ruta actuală?

- Apreciez că mai am vreo treizeci de minute de zbor.

- Păstrați-vă traiectoria. Transmitem mesajul dumneavoastră spitalului. Puteți să ne precizați starea rănitului?

- A primit un glonț de calibru mare direct în abdomen. Este conștient. Glonțul nu a ieșit afară.

- Am primit mesajul, Delta Foxtrot. O să transmitem totul și rămânem în legătură. Continuați zborul.

- Am înțeles și închid.

Dan își verifică traiectoria cu ajutorul compasului electronic, coborî ochelarii cu vederea în infraroșu pentru a verifica topografia terenului și îi ridică apoi pentru a-l privi pe Andrew.

- Mai avem mai puțin de o jumătate de oră de zbor, șerifule... îl anunță el.

Andrew articulă un răspuns pe care Dan nu-l auzi din cauza zgomotului făcut de motor.

- Îmi pare rău, șerifule, dar nu te aud. Dar nu striga! Continuă să vorbești ca să rămâi treaz. Ne-am înțeles?

Andrew fu de acord în principiu, dar pleoapele i se închideau de la sine. Le redeschise imediat, scuturâ din cap și începu să vorbească.

- Nu-ți face griji, îl încurajă Dan. Vorbește, rămâi treaz și totul va fi în regulă. O să încerc să evit munții.

Andrew clătină din cap.

Dan zbura la vreo șaizeci de metri deasupra pământului, urmând relieful terenului care devenea din ce în ce mai accidentat în apropierea Munților Stâncoși. Survola vârfurile de la Nordul lanțului muntos, mai înalt decât cele care înconjurau ferma.

Pilotul zbura la altitudine joasă, ca să evite orice întâlnire nedorită cu traficul aerian regulat. Risca desigur să intre în coliziune cu păsările nopții, dar era de preferat decât să se afle față în față cu un Boeing 707.

Regreta acum că fusese atât de zgârcit, încât la cumpărarea elicopterului nu plătise suplimentul cerut pentru radarul original. Dar pe atunci dorise să-și economisească banii și să nu-și îngreuneze prea mult aparatul în timpul zborului. Cum ar fi putut să-și imagineze pe atunci că va fi nevoit să transporte un rănit la spital, în plină noapte?

Dan observă că șeriful închisese ochii, dar din locul în care se afla nu putea să-l scuture puțin ca să-l trezească. Totuși, trebuia să-l țină treaz pe rănit. În lipsă de altceva mai bun, putea să-l zguduie puțin cu elicopterul. Basculă putenic înainte și înapoi, reușind astfel să-l scoată pe șerif din toropeala lui.

- Nu adormi! strigă Dan la el, reluându-și zborul normal. Mai ține-ți ochii deschiși douăzeci de minute. De acord?

Andrew îi răspunse clipind din ochi. Era robust, dar destul de robust pentru a rezista până la capăt? Era esențial să rămână conștient până când va primi primele îngrijiri medicale. Dacă adormea, risca să nu se mai trezească niciodată. Pierduse foarte mult sânge...

Dan nu mai știa ce să facă. Mai repede de atât nu putea zbura. Nu-i mai rămăsese decât să se roage.

*
* *

- Jo Tates pe fir. Gaëlle, mă auzi?

Jo călărea la pas spre fermă, în compania lui Hank și David. Îi lăsaseră pe Bill și Jay de gardă în fața camionului-cisternă pentru restul nopții. Jo păstrase pe retină această imagine neobișnuită a celor doi oameni ai ei așezați pe jos, pe o colină din Montana în plină noapte, privind ecranul destul de neclar al unui mic televizor portabil.

După ce se tot gândise și răzgândise , Jo se hotărâse în cele din urmă că e preferabil să-l informeze pe agentul FBI decât să aștepte ca tipii de pe camionul-cisternă să aibă timp să ajungă prea departe, așa că luase în mână microfonul de la radioul portabil.

- Răspunde, Gaëlle, repetă Jo la aparat.

- Salut, Jo, răspunse în fine tânăra femeie. Ce te face să fii în picioare la o asemenea oră?

- E o poveste lungă! Poți să-l contactezi pe agentul Harden?

- Presupun că da... De ce?

- Nu pot să-ți spun prea multe prin radio, Gaëlle. Andrew e rănit.

Jo își regreta deja apelul, fiindcă începuse să-și dea seama că orice început de explicație necesita o continuare, și chiar mai mult încă.

- Scapă el, nici o grijă, se grăbi ea să adauge. Dan îl transportă chiar acum la spitalul din Great Falls. Am niște dovezi pentru agentul Harden.

- Dar ce legătură au toate astea cu Andrew? o întrebă imediat Gaëlle, vizibil alarmată. Jo, spune-mi ce s-a întâmplat în noaptea asta!

- Nu cunosc toate detaliile, evită Jo cu dibăcie întrebarea, dar Andrew mi-a cerut să iau legătura cât mai repede posibil cu agentul Harden. Poți tu să faci asta?

- Da. Ești acasă?

- O să ajung în curând. Sunt pe drum.

În timp ce punea microfonul la locul lui pe transmițătorul radio, Jo nu se putu împiedica să se gândească o dată că făcuse o greșeală luând legătura cu Gaëlle.

*
* *

Gaëlle stătu o clipă privind radioul fără să poată schița nici cel mai mic gest spre telefon. Glen sosi chiar în momentul în care ea se hotărâse să formeze numărul agentului Harden, dar imediat ce-l văzu, puse receptorul jos fără să vorbească.

- N-ai somn? îl întrebă ea. Dar ce aveți cu toții în noaptea asta?

- Ce vrei să zici? bombăni el așezându-se în fața ei.

- Jo Tates tocmai a luat legătura cu mine. Știi cumva dacă șeriful prevăzuse vreo acțiune în seara asta?

- Nu l-am mai văzut de când i-a lăsat s-o șteargă pe derbedeii lui Jo. Are o concepție foarte originală asupra legii în acest moment, așa că nu mă mai obosesc să ghicesc ce pun la cale... Ce voia Jo?

- Mi-a spus ceva despre Andrew... că e rănit. Dar nu mi-a dat amănunte și asta mă neliniștește.

- Dacă era ceva serios, ți-ar fi spus, nu-i așa? replică Glen, privind-o dintr-o dată cu multă atenție. Unde este Andrew?

- Dan Fitzpatrick îl transportă cu elicopterul la spitalul din Great Falls. Jo Tates vrea să-l trezesc din nou din somn pe agentul Harden ca să ia legătura de urgență cu ea. A vorbit ceva despre niște dovezi, dar n-am prea înțeles bine despre ce e vorba. După părerea mea, dacă Andrew ar fi prevăzut vreo intervenție pentru seara asta, ne-ar fi prevenit. Nu-mi place deloc chestia asta.

- Niște dovezi? repetă Glen cu un aer gânditor. Dovezi despre ce anume...? Oricum, eu cred că Harden nu e în oraș în noaptea asta. Și poate chiar e la curent cu toată afacerea . Dacă e adevărat, e încă o lovitură.

- FBI! Banda asta de înfumurați n-au vrut să ne spună și nouă, asta-i tot!

Glen se ridică de pe scaun.

- Nu te duce la fermă, Glen! îl preveni Gaëlle. Amintește-ți ce ne-a spus șeriful în privința echipei de la Bar T.

- Da, îmi amintesc, declară el în timp ce ieșea. Și n-am nici un chef să mă duc să discut cu banda aia de turbați.

*
* *

- Nu are rost să ne facem griji! protestă Jo. Probabil că la ora asta au ajuns deja în Canada.

- Poate, admise Hank, dar prefer să fac turul casei. Știu că tu ești patroana, dar cred că o să uit chestia asta pentru câteva clipe.

Acestea fiind spuse, șeful de echipă și David începură să inspecteze fiecare încăpere pentru a se asigura că nu s-a ascuns nimeni în casă și că toate ferestrele sunt bine închise. După ce făcură asta, se mai destinseră puțin și admiseră că există puține șanse ca răufăcătorii să fi venit după scurta lor încăierare.

Hank își alese totuși sediul pe pragul casei pentru restul nopții și îi ordonă lui David să se instaleze pe canapeaua din salon.

Jo le reproșă încăpățânarea, dar trebuia să recunoască faptul că aveau dreptate să nu cedeze în fața protestelor ei.

Încerca acum să-și găsească somnul, cu prețioasa casetă video pusă la îndemână pe noptieră. Mâine, după o noapte bună de odihnă, vor râde toți de precauțiile astea. Dar acum se simțea mai în largul ei știindu-i atât de aproape.

Exista totuși un lucru împotriva căruia fidelii ei „locotenenți" nu o puteau proteja. Era teama care-i strângea inima ca într-o gheară când se gândea la Dan și Andrew.

Având deplină încredere în priceperea lui Dan, Jo nu se simțea îngrijorată în privința zborului. În schimb, se temea că, în grabă, Dan subestimase cantitatea de carburant necesară unui asemenea drum. Și imaginile elicopterului prăbușindu-se din înaltul cerului nu o lăsa să închidă ochii, deși era moartă de oboseală.

Se mai gândea și la Andrew pe care-l cunoștea de-o viață. Îi revedea zâmbetul resemnat și pata de sânge care se lățea pe

cămașă. Drumul era lung până la spital. Dacă ajungeau prea târziu?

La urma urmei, era vina ei că șeriful le dăduse mână liberă în afacerea asta. Ar fi trebuit să spună totul agenților FBI de la bun început și ei ar fi acționat în consecință. Dar se încăpățânase să urmeze drumul care-i convenea mai mult, acela al independenței pe care o prețuia mai mult decât orice. Poate chiar în defavoarea adevărului.

În orice caz, bine făcuse că o pusese adineaori pe Gaëlle să-l anunțe pe agentul Harden. Când îi va explica totul, el va emite un mandat pentru confiscarea camionului-cisternă și-i va da în urmărire pe răufăcători. Acum, fiindcă deținea o dovadă concretă a ceea ce făcuseră și se mai pregăteau încă să facă, și confirmarea oficială a evenimentelor, sfârșitul anchetei părea să se apropie. FBI va ridica interdicția de vânzare a vitelor ei și ea va fi liberă să-și petreacă restul vieții alături de Daniel Fitzpatrick, bărbatul pe care și-l dorise întotdeauna, era acum sigură de asta.

Doamna Daniel Fitzpatrick... Nu, Jo Tates Fitzpatrick. Sau pur și simplu Jo Tates? Nu se putea hotărî.

Nehotărârea ei o făcu să surâdă. Bineînțeles că, dacă se căsătorea, își va păstra numele de Tates. Mai rămânea să vadă și cum. Nu avea nimic împotriva numelui de Fitzpatrick, dar nu va renunța niciodată la numele de Tates gravat deasupra porticului de la intrare.

Îl iubea pe Daniel și voia să-și trăiască întreaga viață alături de el, dar nu era sigură că voia să schimbe numele fermei.

Dan va înțelege asta. La urma urmei, era texan.

Texan... Nu și-ar fi imaginat vreodată că bărbatul visurilor ei va fi „din import". Surâse din nou gândindu-se că fusese disperată că nu întâlnește marea dragoste a vieții ei.

Dar acum îl găsise, sau mai bine zis, Dan o găsise pe ea.

Să viseze la dragoste era un lux și o plăcere totodată. Gândul la Dan nu-i dădea pace, nelăsând-o să doarmă. În urechi îi răsună râsul lui vesel. Putea aproape să-i simtă căldura pielii, și imaginile acelei seri minunate când făcuseră duș împreună începură să-i defileze prin fața ochilor. Dorințele ei purtau acum un nume, un trup și un chip; se

simțea încercată de setea senzuală a unei femei ale cărei așteptări vor fi în curând împlinite.

Nu va trece mult și va cunoaște fericirea de a-l avea din nou în patul ei.

Somnul o purtă în curând departe de umbrele care se furișau la lumina lunii în curtea ei.

*
* *

Hank se mișcă în patul lui improvizat. Se hotărâse să stea de veghe în sacul de dormit, întins pe leagănul de lemn, disprețuind locurile mai confortabile din casă. Oricum, mâna îl durea destul de rău - degetul mic i se umflase de aproape plesnea pielea de pe el - așa că era sigur că nu va închide toată noaptea un ochi.

Îl plasase pe David în interior, în a doua linie de apărare, în spatele ușii încuiate cu cheia. Tânărul cowboy avea somnul mult mai adânc decât el și nu i-ar fi fost prea de folos afară. Și pe urmă, nu era decât un puști și Hank nu ținea deloc să-l expună în mod inutil.

În ciuda durerii sâcâitoare, Hank adormi repede, cu picioarele pe un braț al leagănului, cu capul pe celălalt braț și cu mâinile încrucișate pe piept. Mișcările cailor din grajd îl făceau să tresară din când în când în somn, dovadă că rămăsese totuși în alertă, chiar adormit fiind.

N-ar fi putut spune precis ce îl trezise, dar deschise brusc ochii și trase cu urechea. Nimic. Totuși, ceva îl deranjase din somn, un zgomot care nu provenea din grajdul cailor.

Urmă un declic în zona verandei. Deci asta era!

Cu o mișcare ușoară, fără să facă nici un zgomot, Hank părăsi leagănul. Strânse din dinți când o durere fulgerătoare, plecând de la deget, îi străbătu brațul. Luă pușca pe care o sprijinise de zidul casei și străbătu tiptil terasa.

Când ajunse în cealaltă parte, încărcă arma și aruncă o privire după colțul casei. Nimic nu mișca. Nici un zgomot nu se făcea auzit.

Așteptă o clipă înainte să se dea înapoi, dar auzi prea târziu podeaua scârțâind în spatele lui. O bâtă îl lovi în moalele capului în

momentul când se întorcea, înainte să fi putut vedea agresorul.

Hank se prăbuși, pierzându-și cunoștința.

Bărbatul cu părul roșcat, încălțat doar în șosete, zâmbi și se apropie de ușă. Încercă să o deschidă, dar clanța nu se mișcă, semn că era încuiată cu cheia pe dinăuntru. Îi făcu semn complicelui său să vină.

Ken Zane se apropie, ținând cizmele roșcovanului în mână. I le întinse, înainte de a îngenunchea în fața ușii, unde începu să mestereasc ceva cu șperaclul.

O clipă mai târziu, ușa cedă și intrară în casă calmi și siguri pe ei.

David se trezi imediat și se mișcă, trădându-și prezența în semiîntunericul din încăpere. Cei doi bărbați se „ocupară" și de el și, o dată treaba terminată, îl culcară la loc pe canapea.

- Liniște acum, șopti Ken Zane. Trebuie să aflăm unde e camera ei.

În spatele ușii închise, Jo tresări ușor din cauza zgomotelor ușoare care ajungeau până la ea, prea ușoare însă pentru a o smulge din visele ei de dragoste.

*
* *

- Trezește-te, Andrew! strigă Dan, aplecat asupra șerifului. Sus! Am ajuns!

- Dați-vă la o parte, vă rog, îi spuse un brancardier. Ne ocupăm noi de el.

Dan îi dădu ascultare și lăsă personalul medical să urce la bordul elicopterului. Îl scoaseră pe Andrew și îl instalară pe o targă cât ai clipi din ochi.

După câteva secunde, Dan rămăsese singur lângă elicopter.

- N-am mai văzut o asemenea "pasăre" din Vietnam, rosti o voce de femeie în spatele lui.

Dan tresări.

- Poftim?

O doctoriță mai în vârstă se apropie de el surâzând.

- M-ați speriat, îi mărturisi el.

- Nu e grav. Pari obosit, băiatul meu. Vino cu mine, fiindcă am câteva întrebări să-ți pun și pe urmă o să-ți găsesc un colțișor unde să poți trage un pui de somn.

- Un lucru destul de tentant, răspunse el urmând-o. Să știți că transportul răniților nu e specialitatea mea.

- Bine că l-ai adus în viață. Nu te-ai descurcat prea rău.

Dan se gândi să-i telefoneze lui Jo ca să-i spună că a ajuns fără probleme, dar după ce completă formularele necesare pentru internarea lui Andrew și află noutăți despre starea lui, i se păru prea târziu ca s-o deranjeze. Oricum nu prea avea multe lucruri noi să-i comunice, iar Jo avea nevoie să doarmă.

Mâine o să aibă tot timpul să vorbească.

*
* *

Jo se trezi tresărind la zgomotul unei uși care se închidea încetișor. Ușa de la camera vecină cu a ei.

Un zgomot foarte ușor, dar diferit de sunetele familiare ale casei.

Când auzi pe cineva mergând tiptil pe culoar, nu mai ezită.

Își trase la iuțeală blugii și tricoul pe ea, în timp ce, cu vârful degetelor de la picioare, își căută cizmele pe întuneric.

S-ar fi putut să fie Hank care-și făcea rondul, dar dacă nu era vorba nici de el nici de David, era mai bine să nu deschidă ușa camerei.

Găsi în sfârșit cizmele și le luă în mână împreună cu caseta video în timp ce se îndrepta spre fereastră. Înainte să fi putut ajunge la ea, ușa se dădu de perete și o siluetă întunecată apăru în cadrul ei.

Fascicolul unei lanterne se plimbă prin cameră, oprindu-se întâi asupra patului răvășit, apoi asupra comodei și a peretelui, înainte de a ajunge la ea.

Jo aruncă cu toată puterea cizmele în capul necunoscutului.

Acesta scoase un geamăt de durere, lăsă în jos lanterna, dar complicele lui se repezi la ea, o luă în brațe și o aruncă pe pat.

- Ia te uită, șopti el. Ce avem noi aici?

Îi răsuci brațul la spate și îi smulse caseta din mână.

Jo nu recunoscu vocea acestui bărbat, dar o identifică imediat pe a celuilalt.

- O casetă video? spuse Ken Zane. Deci ăsta era motivul manevrelor pe care le făcea elicopterul? O recunoaștere aeriană?

- Du-te dracului, Zane! N-o să scapi tu așa ușor din toată afacerea asta!

- Oh, ba da! O să scap, îi replică el, băgând-o cu nasul în pernă. Ești în puterea noastră și nu-ți dăm drumul.

Jo se zbătea, dar singură împotriva a doi bărbați nu avea nici o șansă.

Își epuiză în curând puterile zbătându-se și încercând să se lupte cu ei, încât după două minute se simți la fel de moale și lipsită de apărare ca o păpușă de cârpă.

Zane îi dădu drumul.

- Acum că te-ai calmat, o să faci o mică excursie în compania noastră.

Jo avu sentimentul penibil că este învinsă, umilită dar nu mai avea putere să le reziste. Și nu voia să-și pună viața în pericol doar ca să apere o casetă video.

Brusc, o acoperiră cu o parte a cearșafului și o făcură pachet.

Unul din bărbați o ridică.

Jo se zbătu ca să mai lărgească puțin strânsoarea cearșafului, fiindcă nu mai putea să respire.

O duseră astfel afară. Un cal necheză în chip de răspuns la strigătele ei înăbușite.

După două minute, totul recăzuse din nou în tăcere.

Capitolul 16

Dan se așeză pe canapeaua din sala de așteptare, pe care își petrecuse noaptea. Apoi se ridică încet în picioare. Se simțea foarte obosit, dar dacă mai stătea o clipă în plus ghemuit pe ea, risca să nu mai poată merge.

Doctorul îi oferise un pat liber, dar Dan refuzase, gândindu-se că e mai bine să nu se instaleze atât de confortabil, ca să nu doarmă prea mult.

Se întinse cu plăcere și își trecu degetele prin păr în chip de pieptene. Apoi plecă în căutarea unui grup sanitar, frecându-și cu dosul palmei barba nerasă. Găsi o baie, se spălă repede pe față cu apă rece și se simți mai înviorat.

După aceea se îndreptă spre camera de gardă și ceru vești despre șerif.

- Doarme, îi răspunse o asistentă. Operația a reușit, dar rămâne un timp aici.

- Ce să înțeleg din asta?

- Că se va însănătoși, dar că trebuie să-l mai ținem sub observație.

- Aveți idee cam pe la ce oră o să se trezească?

- Nu vă pot da ora precisă, dar mă îndoiesc că se va trezi înainte de prânz.

- Foarte bine. Vă mulțumesc.

Dan plecă în căutarea unui telefon și sună la fermă. Nu mai era prea de folos aici, dar poate că Jo voia totuși ca el să rămână, pentru a avea vești despre starea lui Andrew.

Telefonul sună de șase ori înainte ca cineva să-i răspundă.

- Da?

- Hank? Sunt eu, Dan. Jo nu e cumva prin apropiere? Aș dori să-i vorbesc.

- Oh, nu! Ea... răspunse Hank cu o voce șovăitoare. Ascultă, întoarce-te aici cât mai repede cu putință, helico-boy. Jo a dispărut.

- Cum?! Ce naiba, Hank, ce tot spui acolo?

- Nu mai urla așa. Capul meu e și așa gata să explodeze. Fă ce ți-am spus, fără să mai comentezi!

- De acord, sosesc, promise Dan, înainte să adauge: Andrew o să scape.

Apoi se întoarse la camera de gardă pentru a lăsa un mesaj în atenția șerifului.

- Spuneți-i că a trebuit să mă întorc la fermă și o să-i anunț eu familia. Să nu-și facă griji pentru nimic!

Și ieși fugind din spital.

Trebuia în primul rând să-și umple rezervorul, înainte de a se îndrepta cu toată viteza spre fermă.

*
* *

- Să mai adăugați și o răpire la toate acuzațiile care există deja împotriva voastră, țipă Jo, nu e deloc înțelept! Vă agravați situația.

Stătea întinsă pe jos, acolo unde o aruncaseră cei ce o răpiseră, tot înfășurată în cearșaf și incapabilă să facă vreo mișcare. Puțina lumină care se filtra prin pânza subțire îi indica faptul că se făcuse deja dimineață. Din poziția în care era nu-i putea vedea pe cei doi bărbați, dar putea să le audă zgomotul pașilor pe podea. Era atât de cald, încât Jo simțea deja că se coace înfășurată așa ca o mumie. Puținul aer pe care îl putea respira devenise înăbușitor.

- Cel mai bun lucru pe care l-ați putea face, spuse ea cu o voce pe care și-o dorea calmă, este s-o ștergeți cât mai aveți timp. Fiindcă o să înfundați pușcăria.

- Închide-i pliscul! mormăi bărbatul pe care Jo nu-l recunoscuse.

- Nu, ripostă Zane fără să ridice vocea, tu trebuie să taci. Și pune-ți la loc revolverul.

- Dar nu-i mai tace gura... începu celălalt înainte de a se întrerupe, puțin speriat. Ce naiba, Zane, ai înnebunit?

- Ți-am zis să-ți pui arma la loc și să stai naibii liniștit. Doar n-o să fugă de sub nasul nostru, nu?

Jo auzi niște pași apropiindu-se de ea. Apoi, o mână se așeză pe umărul ei și netezi cu încetinitorul cearșaful întins pe sânii ei.

- Deci, crezi că o să ni se înfunde? o întrebă Zane. Eu personal cred că, dimpotrivă, suntem pe cale să scăpăm de necazuri.

- Dacă o să cooperați când veți fi prinși, s-ar putea...

- Dar vom fi? Asta este întrebarea.

- Dacă mai rămâneți pe aici, da, nu se lăsă Jo.

- Trebuie mai întâi să aflăm cum se simte șeriful, spuse Zane râzând. Dacă moare, o să ne ocupăm de tine.

- Și dacă trăiește?

- În acest caz, ar fi inutil să te omorâm. Logic, nu?

- Oamenii mei de la fermă sunt la curent cu aranjamentele voastre, ripostă Jo.

- Dar nu sunt credibili ca martori, obiectă el. N-o să ne fie deloc greu să-i facem să pară niște mincinoși dacă încearcă să ne acuze. Dacă șeriful scapă, bineînțeles că nu ne mai rămâne decât să ne luăm tălpășița.

- Nu rămâi aici?

- Tipii care m-au angajat au drepturi asupra pământurilor lui Pettigrew. Doar nu crezi că sunt atât de țicniți încât să renunțe la asemenea terenuri? Prefer să dispar, dacă trebuie, pentru a nu risca o asemenea investiție.

- Deci l-ați suprimat pe Pettigrew pentru ferma lui?

- Nu direct, îi explică Zane. Pettigrew a avut o tresărire de conștiință... Cred că a fost chiar singura pe care a avut-o vreodată.

Jo tăcu. Efortul pe care trebuia să-l facă pentru a vorbi și a respira totodată prin cearșaf era prea mare și trebuia să-și păstreze puterile.

Mărturisirile lui Zane o lămureau asupra unor puncte. Când Pettigrew cumpărase prea multe vite, acum câțiva ani, toată lumea crezuse că reușise să redreseze situația economică a fermei, datorită unei administrări mai eficiente.

De fapt însă, Pettigrew împrumutase bani de la escrocii ăștia, în schimbul promisiunii că vor putea folosi pământul lui pentru deversarea deșeurilor toxice. Când își dăduse seama de tot ceea ce implica promisiunea lui, fusese fără îndoială cuprins de unul din faimoasele lui accese de furie și își amenințase creditorii. Din nefericire, amenințările lui se loviseră de niște oameni care foloseau armele și nu avocații pentru a-și rezolva diferendele. Lui Jo aproape că începuse să-i pară rău pentru el.

- Și vitele? întrebă ea.

- Asta l-a scos din fire pe Pettigrew. Vacile au păscut din iarba contaminată. Le-am mânat apoi pe pământurile fermei Tates, dar bătrânul a înțeles ce le-a omorât, după ce ați vorbit la telefon.

- Și vitele mele?

- Le-am dat noi iarbă contaminată... Nu puteam să îndreptăm bănuielile asupra ta, fără ca vacile tale să aibă și ele de suferit.

- Ești un ticălos, Zane! se enervă Jo. O plâng pe biata Mary.

- Mary e o fraieră, rânji el. Are cârlig pentru bruta aia de Hank și s-a agățat de gâtul meu când a văzut că el nu mișcă un deget ca s-o păstreze.

După asta, Zane se îndepărtă. Jo îl auzi întreținându-se pe șoptite cu complicele său, înainte de a reveni la ea.

- O să ieșim o clipă, îi comunică el. Nu-ți face griji pentru noi că ne întoarcem, continuă batjocoritor. Îți atrag atenția că te-am și legat, așa că nu are rost să te obosești încercând să scapi.

- Descoperă-mi măcar fața, îl rugă ea. Abia mai pot să respir.

- E destul și atât. Mă întorc imediat.

Jo îi auzi traversând încăperea și, puțin după aceea, înregistră zgomotul făcut de un motor. Mașina se depărtase și se lăsă tăcerea, întreruptă doar de ciripitul păsărilor.

O păzea oare cineva? Singurul mijloc de a afla era să încerce să se elibereze.

Jo se luptă să se degajeze, dar înțelese repede că nu avea nici o șansă să reușească. Ultima ei speranță rămăsese Dan.

*

* *

Stând în scaunul lui, tânărul pilot privea terenul defilând în viteză sub elicopter. Degeaba însă... Dan avea impresia că nu zboară destul de repede. Pentru că, și mai mult decât noaptea trecută, urgența situației pretindea să fie ultrarapid.

„Dacă-i găsesc, îi jupoi de vii, gândi el ca să-și facă curaj. E simplu. N-o să las pe nimeni să se atingă de vreun fir de păr din capul lui Jo. Pe absolut nimeni..."

Dan înțelegea acum motivele care-i împinseseră pe Hank și Andrew să-i spună ceea ce-i spuseseră. Jo era cinstită, curajoasă, frumoasă și, în plus, avea și simțul umorului... Era aproape prea perfectă ca să fie reală. Și era greu să nu te atașezi de ea.

Se simțea măgulit că ea îl alesese pe el dintre toți care-și încercaseră șansa pe lângă ea. Era ca și cum cineva de acolo de sus îl iubea. Și totuși nu pricepea ce găsise ea în plus la el față de Andrew, de exemplu.

Și acum risca s-o piardă din cauza unui imbecil incapabil să accepte ideea că a ratat! Iar dacă individul ăsta căuta ceartă cu lumânarea, putea fi sigur că nu el, Dan, o să-l dezamăgească.

De câteva ori, în timpul drumului, ridicase microfonul ca să ia legătura cu ferma, dar îl puse imediat la loc. Oricât de curios ar fi fost să cunoască ultimele evenimente, dorea și mai mult încă să sosească pe neașteptate. Montana ascundea prea multe urechi indiscrete în ultimul timp.

Nu-i mai rămânea decât să admire vârfurile munților și pășunile, dar fără nici un chef, din cauza stării de alertă în care se afla. Trebuia să se gândească la situație în general, însă mintea lui era acaparată de Jo. Trebuia să se grăbească să pună la punct un plan de acțiune, dar pentru moment nu avea nici o idee în acest sens.

*
* *

- Bună! E cineva pe aici?

Jo se rostogoli pe o parte, apoi pe cealaltă și continuă așa până se îndepărtă de perete. Fu aproape imediat frânată în elanul ei, de piciorul unei mese sau al unui scaun.

- Haide, răspunde-mi, spuse ea furioasă. Ai putea măcar să mă lași să folosesc toaleta. Chiar că ești fără inimă.

După câteva clipe auzi niște pași apropiindu-se. Urmă apoi un ușor declic și simți că cineva trăgea de cearșaful care o ținea prizonieră.

- Cine e? întrebă ea.

În loc de răspuns, necunoscutul o împinse și o eliberă din ceașaf făcând-o să se rostogolească până la perete.

Atmosfera din încăpere i se păru de o prospețime extraordinară, comparată cu aerul pe care-l respirase de atâtea ore. Rămase întinsă o clipă, savurând aerul care-i usca pielea umezită de transpirație.

Apoi se întoarse pe spate, se așeză cu greutate și descoperi astfel chipul binefăcătorului ei.

- Ei, e în regulă? o întrebă Glen care-și băga cuțitul în teacă. Poți să mergi?

- Presupun că da, îi răspunse Jo. De ce te-ai băgat în toată chestia asta, Glen?

- Eu? exclamă el, vizibil descumpănit. Ce naiba, Jo, drept cine mă iei?

- Ken Zane e amicul tău, nu-i așa? M-am gândit pur și simplu că ești în combinație cu el.

- N-ai prea multă considerație pentru mine, nu? remarcă Glen cu amărăciune. Nu înseamnă că, dacă-mi place să glumesc cu un tip, mă asociez cu el la rele.

- Nu, evident... eu... iartă-mă.

- E în regulă, Jo. Acum să ne grăbim să scăpăm de ei.

- Dar cum de ți-a dat prin cap să mă cauți tocmai aici?

- O intuiție, declară adjunctul. Agentul Harden nu mai era în oraș când ai telefonat azi-noapte ca să fie anunțat. Așa că mi-am pus mintea la contribuție și nu m-am descurcat tocmai rău, nu-i așa, fiindcă am aterizat aici. Acum am face mai bine să ne grăbim. Doamne!

- Ce?

- Vine cineva.

*
* *

În ciuda grabei lui de a ajunge la fermă, Dan făcu un ocol destul de mare spre Nord pentru a evita să fie văzut. Prefera ca Hank să-l

informeze despre ultimele evenimente, înainte ca vestea despre întoarcerea lui să ajungă la urechile cui nu trebuia.

Cum acest traseu îl obliga să survoleze parcelele din Nordul proprietății lui Pettigrew, urcă la trei sute de metri pentru a trece neobservat. În pofida acestei înălțimi, zări un vehicul care se îndrepta spre Nord. În acest loc pustiu nu se putea duce decât la magazia unde el și Jo văzuseră garat camionul-cisternă.

Locul ideal pentru a sechestra pe cineva...

Dan fu tentat să coboare imediat în picaj spre cabană, dar se răzgândi, conștient că, dacă Jo era acolo, nu o va putea elibera fără ajutor. Când se gândea că era poate atât de aproape de el. Îi displăcea ideea că-și continuă drumul fără să se oprească să arunce o privire pe acolo.

Totuși, în timp ce survola cirezile lui Pettigrew, un plan de acțiune începu să se înfiripe în mintea pilotului.

Descrise o amplă buclă spre Est și o alta spre Sud, înainte de a zări ferma Bar T. Străbătu rapid distanța scurtă care-l despărțea de clădiri, unde părea să domnească o mare agitație, și ateriză în spatele dormitoarelor, în apropierea rezervorului de carburant. Sări pe pământ și se apropie în fugă de Hank și agentul Harden.

- Ce s-a întâmplat? îi întrebă el cu răsuflarea tăiată. Jo?

- E numai vina mea! oftă Hank.

Șeful de echipă abia putea fi recunoscut în spatele bandajului care-i acoperea o mare parte a feței. Carnea umflată și vânătă care depășea pansamentul indica violența extraordinară a loviturii. Cea mai mică mișcare părea că-l face să sufere.

- M-am gândit că ar fi mai bine ca eu să rămân afară, îi explică el, iar David înăuntru. Ar fi trebuit să stăm amândoi afară. Am făcut o greșeală prostească.

- Dar cum s-a întâmplat? insistă Dan.

- I-au luat prin surprindere, îi explică agentul Harden. Nu știu exact despre cine e vorba și nici câți erau, dar Jo Tates a dispărut împreună cu caseta video despre care mi-a vorbit Hank. După părerea medicului, rănile ar putea proveni de la loviturile date cu bastonul unui polițist.

- Glen Wright, spuse imediat Dan.

- Asta e și părerea mea, îl susținu Hank.

- Pe la ce oră au venit?

- Nu știm.

- Azi-noapte, spuse agentul Harden, Jo a telefonat la biroul șerifului și a cerut să fiu sculat din somn ca să iau legătura cu ea.

- Și în loc de asta, el și-a trezit complicii.

- Nu înțeleg totuși modul lor de a acționa, continuă agentul. Ce rezolvă răpind-o? Nu fac decât să-și agraveze situația. Am chemat o echipă de specialiști. Vom fi gata să intervenim imediat ce o să le descoperim bârlogul.

- Am o idee în privința asta, declară Dan. Cred că Jo se află sechestrată în magazia aflată în partea dinspre Nord a pământurilor lui Pettigrew. Acolo am descoperit camionul-cisternă zilele trecute. Și am văzut adineaori o mașină îndreptându-se într-acolo.

- Am putea înconjura clădirea în mai puțin de o oră, interveni imediat Hank.

- Nu cred că trebuie să luăm ostateci, când se poate evita o asemenea situație. Am o idee mai bună.

- Nu pot să autorizez o asemenea intervenție fără personal calificat, Fitzpatrick, obiectă Harden. Nici nu poate fi vorba să riscăm inutil și nejustificat.

- Nu există nici un risc. Am nevoie doar de un pilot de elicopter. Cred că aveți unul printre oamenii dumneavoastră, nu-i așa?

- Da, Grimes. De ce?

- Trebuie creată o diversiune. Dacă trebuie să mă duc s-o caut singur, o să mă duc, dar mi-ați ușura mult sarcina colaborând.

- N-o să vă las să vă puneți în primejdie viața și nici pe a domnișoarei Tates.

- Jay! strigă Dan zărindu-l pe tânărul cowboy traversând curtea. Te rog, poți să faci tu plinul elicopterului? Mai am câteva chestii de pus la punct înainte de decolare.

- Imediat! răspunse Jay, luând-o la fugă spre elicopter.

- Nu puteți să... începu Harden.

- Ba mă duc, îl întrerupse Dan. Mi-ar fi mai ușor cu ajutorul pilotului dumneavoastră, dar puțin îmi pasă, plec și așa.

- Foarte bine, cedă Harden. Grimes! Du-te cu nebunul ăsta și să vedem care e planul lui.

- Mulțumesc, spuse Dan. Hank... poi să te urci pe cal?

- Dacă trebuie... răspunse șeful de echipă.

- Aș dori ca voi toți să vă îndreptați spre cirezile lui Pettigrew cât mai repede posibil. Se află la circa opt kilometri la Vest de magazie. Pariez că băieții care le conduc vor accepta să vă dea o mână de ajutor, când o să le explicați cum stau lucrurile. Vă dau o jumătate de oră ca să ajungeți până acolo.

- Se face! Dar de ce?

- Am nevoie de voi ca să provocați o mică ambuscadă. De fapt, să dirijați cirezile spre acea magazie.

Zâmbetul care lumină chipul învinețit al lui Hank însemna că, pentru el, acțiunea merita chiar și o durere zdravănă de cap.

*
* *

- Trebuie să pleci de aici, îi spuse Glen lui Jo.

Își scoase arma și își verifică încărcătorul.

- Vor fi aici în câteva minute. Ce vrei să faci? îl întrebă ea.

- Datoria, îi răspunse el. Mă îndoiesc că se vor lăsa ușor, dar trebuie să încerc.

- Ai face mai bine să vii să te ascunzi împreună cu mine, îl sfătui ea. Nu face imprudențe.

- Nu. Ascunde-te în spatele clădirii, Jo, departe de împușcături. Și mai ales, să nu-ți dea prin cap să ieși de acolo. Nu există nici un adăpost de jur-împrejur, pe o rază de câțiva kilometri. Grăbește-te, sosesc!

O împinse spre ușă și ea alergă să se lipească de perete, în spatele clădirii.

Câteva clipe mai târziu, camioneta se opri în fața micii construcții, într-un scrâșnet de pneuri. Lui Jo nu-i veni deloc greu să audă discuția care se desfășura în magazie.

- Ce se întâmplă, Glen? ridică Zane tonul.

- Probabil că îți închipui, replică Glen calm.

- Vrei să-mi citești drepturile?

- Le cunoști deja. Mâinile sus! Și taci odată!

Se auzi o împușcătură.

Capitolul 17

- O să zburăm foarte sus și o să ajungem prin Nord, îi explică Dan. O să sar departe de magazie.

Aplecat asupra hărții împreună cu agenții Grimes și Harden, el puse degetul pe locul unde se afla magazia. Își trăsese un hanorac vechi peste tricou și își strecurase un nunsaku în unul din buzunarele laterale.

- E riscant, bombăni Harden. Mai ales că singura armă de apărare este o bucată de lemn.

- Ați fost lovit vreodată cu o asemenea armă?

Dan scoase nunsaku-ul din buzunar. Format din două bastoane de stejar lungi de vreo treizeci de centimetri, legate între ele printr-un lanț de oțel, nunsaku-ul era singura armă pe care Dan hotărâse s-o folosească în această ocazie.

Mânuit cu dibăcie, acesta devenea o armă de temut, cu o acțiune fulgerătoare. Dan nu pretindea că știe s-o folosească perfect, dar destul de bine totuși pentru a putea conta pe ea. Cel care încasase o lovitură de nunsaku n-o uita ușor. Văzuse el în Orient...

- Nu, mărturisi Harden, n-am fost niciodată lovit cu așa ceva, dar știu că nu înlocuiește un bătrân dar bun Magnum 44.

- Nunsaku-ul e totuși destul de periculos pentru a fi interzis în mai multe țări.

Ținând unul din bastonașe în mână, Dan îl făcu să se învârtească pe celălalt în fața lui. Apoi lovi cu un gest precis masa, producând un

șuier și un zgomot puternic. Lemnul se fisură sub puterea impactului.

- E mai convingător decât o măciucă, reluă Dan, și îți permite să păstrezi o distanță mai mare.

- Cu condiția să reușești totuși să te apropii destul de mult ca să-l poți folosi, replică Harden. Planul tău mi se pare destul de hazardat.

- Trebuie totuși să fie de folos, se băgă în vorbă Grimes, cu nasul vârât în hartă. Vântul îi este favorabil pentru săritură. Dar distanța de parcurs mi se pare destul de lungă. Ești sigur că te vei putea încadra în timp?

- Reușesc, nu vă faceți griji pentru asta.

- Dacă am înțeles bine, reluă Harden, vrei să zbori până acolo agățat de tălpile de aterizare ale elicopterului, ca să fii parașutat în apropierea magaziei. N-o să înghețI?

- Nu pot deschide ușa elicopterului și să sar, din cauza presiunii aerului. Am legat o frânghie de una din tălpi, ca să mă pot agăța de ea, și voi fi echipat cu o parașută.

- De ce să nu aterizăm pur și simplă, în loc să sari cu parașuta?

- Din cauza zgomotului. Dacă sar, mă pot apropia mult mai mult de ei, fără să le atrag atenția.

Privirea agentului Harden trecu de mai multe ori de la Dan la hartă și invers. În cele din urmă dădu din cap, ridicând din umeri.

- Bine, cedă el. Sunt de acord. Tu îți riști viața, nu eu. Echipa mea va ajunge la timp în spatele cirezilor. Dacă dai greș, o să intervenim.

După ce rosti aceste cuvinte, Harden părăsi dormitorul, lăsându-l pe tânărul Grimes în compania lui Dan.

- A trecut o mulțime de timp de când n-am mai condus un asemenea aparat. Ești sigur că vrei să-mi lași comenzile pe mână?

- Ești singura mea șansă, Grimes, îi replică Dan cu un surâs încurajator. După ce o să aterizez, așteaptă să ajung la magazii. În acel moment vreau să-ți faci o apariție zgomotoasă, coborând atât de jos încât să ștergi acoperișul cu tălpile elicopterului. M-ai înțeles, da?

- Am înțeles. Ești sigur că nu vrei o armă?

- Absolut sigur... Între noi fie vorba, trag foarte prost. Ei bine, cred că în momentul de față, oamenii mei au început să se „ocupe" de vitele lui Pettigrew. Așa că am face mai bine să pornim, dacă nu vrem să ajungem prea târziu.

*
* *

Cu urechea lipită de peretele magaziei, Jo încerca să perceapă vreun sunet care să-i indice ce se petrecea în interior. Se temea de ce era mai rău.

O singură împușcătură... și apoi nimic. Dacă Glen îl pusese jos pe unul din cei doi bărbați și încercase să-l intimideze pe celălalt, sau pur și simplu trăsese doar ca să-i sperie, ar fi trebuit să audă voci și tărăboi după focul de armă. În loc de asta, o tăcere de i se făcea groază.

Nimic, până la un zgomot ușor de pași în spatele ei. O mână o înșfăcă de păr și o lipi de perete. Zane își apropia mutra respingătoare de a ei și o privi cu răceală în ochi.

- Ne plimbăm? îi șopti el.

- Speram să nu te mai văd niciodată, replică Jo.

- Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar am fost mai rapid decât bietul Glen. Acum vino înăuntru!

O strânse de cot și o împinse atât de tare încât Jo căzu în genunchi.

Zane rânji și o împinse cu vârful cizmei, îndemnând-o să se grăbească. Complicele lui îl aștepta înăuntru, jucându-se cu un aer absent cu un breloc, în timp ce privea revolverul așezat în fața lui.

- Stai jos! îi porunci Zane.

Jo se așeză în fața roșcatului, ferindu-și privirea. Abia atunci zări corpul lui Glen, cu fața întoarsă la perete. Încercă să-și desprindă privirea de la el, fără să reușească însă. Când se gândea că acum câteva clipe era încă în viață...

- Săracul Glen n-a reușit să se descurce dintr-o dată cu doi bărbați adevărați, rânji Zane. Mai avea probabil caș la gură.

- Lepădătură!

- Poate, spuse Zane, dar sunt o lepădătură bogată.

- Banii n-o să-ți folosească la nimic la închisoare. Nu o să le scapi, Zane!

- Nici măcar nu știu unde ne aflăm, obiectă roșcatul. Dar trebuie să ne luăm tălpășița.

- Exact, îl aprobă Zane fără s-o scape pe Jo din ochi. Fiindcă se pare că amicul nostru șeriful o să scape.

- De unde știi?

- Am dat o fugă până la ferma lui Pettigrew și am telefonat la spital. Contabilii au luat la puricat toate conturile lui Pettigrew ca să vadă dacă a mai rămas ceva de luat. Ar trebui de fapt să zic contabilii noștri.

- Îl aveați la degetul mic pe bietul Norton, nu-i așa?

- Trebuie să trăim și noi! oftă prefăcut Zane. Și la urma urmei, nu era decât un bătrân zgârcit și certăreț care nu avea nici un prieten pe aici. El ne-a rugat să-i împrumutăm bani, după cum probabil știi.

- Și ați fost fericiți să-i faceți acest serviciu. Chiar că nu aveți deloc scrupule. La câte ferme ați mai aplicat metoda asta, Zane? Companiile pentru care lucrați vă cunosc sistemul de lucru?

- Puțin îmi pasă cine și ce anume știe, replică el. Pe mine mă interesează unde să arunc deșeurile. Eforturile mele sunt bine plătite, așa că am pus deoparte o sumă frumușică. În curând o să mă retrag din afaceri și o să fac doar ce-mi place. Nu vrei să vii cu mine, frumoaso?

- Sper că o să te retragi curând, dar în spatele gratiilor, pe socoteala statului.

- Și îmi dorești probabil să sfârșesc în iad, nu-i așa? rânji el. Ei bine, a fost o plăcere să discut cu tine, scumpo, dar acum trebuie să plecăm.

- Și o să mă întindeți alături de Glen înainte de a pleca?

- Nu mai fi atât de grăbită să ne părăsești. O să ne însoțești o bună parte din drum.

- Ce noroc pe mine!

- Ce vrei, trebuie din când în când să ne luăm niște măsuri de siguranță! Și tu reprezinți o excelentă poliță de asigurare, bănuiai sau nu asta?

- Vă sunt recunoscătoare, îl ironiză Jo.

- Ești o femeie frumoasă, Jo, șopti el. Dacă ai fi un pic drăguță cu noi, am lăsa-o și noi mai moale, să știi. Sunt sigur că ai putea fi chiar foarte drăguță.

- În locul vostru n-aș conta prea mult pe asta, replică ea cu vehemență. Mai bine mor! Oricum nu vă cred.

- De ce nu? Există destule dovezi împotriva ta ca să se poată crede că această răpire se datorează unei neînțelegeri între partenerii de afaceri.

- Ce dovezi? Mesajul acela ridicol pe care l-ați ascuns în biroul meu?

- Nu numai asta, rânji din nou Zane. Am introdus niște date foarte compromițătoare în calculatorul tău. Acei faimoși contabili care au fost trimiși să examineze conturile lui Pettigrew sunt acolo de fapt pentru a șterge urmele. Au adunat toate tranzacțiile necinstite pe o dischetă, al cărui conținut ți l-am transferat. Le-am pus într-un fișier separat, independent de contabilitatea ta, dar agenții FBI îl vor descoperi destul de ușor. Totul e adevărat, bineînțeles, cu singura diferență că nu tu, ci Pettigrew primea banii.

- V-ați gândit la toate, nu-i așa?

- Am încercat, răspunse el cu un aer satisfăcut.

- Din cauza asta veți fi obligați să mă omorâți, continuă Jo, indiferent ce ai pretinde. V-ați asuma un risc prea mare lăsându-mă să contest acel fișier.

- Ai dreptate, admise el. Dar fii sigură, soarta ta va fi repede hotărâtă. Frontiera nu se află departe de aici. Leag-o, Shorty. Doar mâinile. N-am de gând s-o iau în cârcă.

Shorty luă o frânghie de pe spătarul scaunului său și o roti în direcția lui Jo. Ea ezită, dar nu avea nici un motiv ca să-i reziste decât pentru a câștiga eventual puțin timp. Dar nici o manevră nu părea să-i stea la îndemână pentru a-și recâștiga libertatea. Începu chiar să dorească să nu-i vină în ajutor Dan, deși știa că el ar scăpa-o în mod sigur din ghearele lor. Dar nu dorea să-și riște viața pentru ea.

În timp ce Shorty se ocupa cu conștiinciozitate de sarcina lui, Zane luă caseta video pusă pe o pătură veche într-un colț și începu să deruleze banda magnetică. Riscaseră atât de mult și degeaba... totul se reducea la o grămăjoară de peliculă pe care Zane o aruncă la picioarele ei. Apoi azvârli casetă goală pe o grămadă de paie și scoase o cutie de chibrituri din buzunar.

- Nu văd ce câștigați făcând asta, declară Jo curajoasă. Au fost o mulțime de martori.

- Nici unul dintre ei nu mi-au văzut fața, nici unul n-a citit plăcuța de înmatriculare a camionetei. Singurul care le-a văzut pe toate va muri în curând.

Zane luă un jurnal vechi și îngălbenit de pe jos și îl rulă. Apoi aprinse un chibrit și-l apropie de capătul acestei torțe improvizate. Hârtia luă foc imediat. Zane se aplecă și o aruncă pe bandă, care se topi

răsucindu-se, în timp ce un miros înecăcios se răspândi prin magazie.

- Gata! spuse el după ce stinse focul. Pornește camioneta, Shorty. E timpul s-o ștergem. Domnișoară... după dumneavoastră. Întâi femeile.

- Ce amabil ești! rosti dispreţuitor Jo.

Roșcatul tocmai trecea pragul când scoase un strigăt îngrozit. Zane și Jo se întoarseră spre el.

- O cireadă de vaci se năpustește spre noi! strigă el.

Jo se repezi la ușă ca să vadă mai bine. Un nor gri, prăfos se ridica la orizont, dinspre Sud, însoțit de un tunet puternic. Totuși cerul nu avea nici o legătură cu acest fenomen. O masă întunecată și zgomotoasă, formată din mii de capete de vite, se apropia în goană, părând cuprinsă de panică.

*

* *

Dan înnodase o frânghie groasă, având o lungime de vreo șase metri, de bara care lega talpa de aterizare de elicopter, și și-o înfășurase de mai multe ori în jurul corpului înainte de a o înnoda de cealaltă extremitate a barei. Se simțise într-o relativă siguranță urcând în leagănul acela improvizat, dar, după decolare, își schimbă rapid părerea.

Curtea fermei se micșora cu o viteză alarmantă sub picioarele lui care se balansau în vid. Oamenii căpătară repede aspectul unor furnici în timp ce clădirile păreau căsuțe de păpuși. Niciodată Dan nu fusese încercat de un asemenea sentiment de pericol și vulnerabilitate.

Dar gândurile lui fugiră curând la Jo. Faptul că o știa prizoniera acelor brute îl făcu să uite de sine. Nimic nu mai conta în afară de ea.

În timp ce aparatul vira spre Nord, Dan începu să se îndoiască de parașuta lui. O cumpărase de la un prieten aflat în mare criză de bani, mai mult din prietenie decât de nevoie. Neștiind nici măcar cum s-o plieze, Dan nu o verificase. Și acum, când viața lui depindea în mare parte de această parașută, nu putea decât să spere că nu fusese păcălit.

Oricât de justificate erau temerile lui, acum erau tardive. Elicopterul se apropia de destinație cu repeziciune și începuse să ia

altitudine. Așa că, în curând, va avea răspuns la întrebările lui.

Survolau pământurile lui Pettigrew de câteva minute, când Dan zări o masă brună care se mișca spre Vest, ridicând nori de praf. La vreo patru kilometri de cirezi, distinse un punct de culoare închisă care nu putea fi decât magazia cu pricina. Dacă nu se grăbeau, vitele se vor năpusti asupra căsuței, luându-le-o înainte.

Se părea că agentul Grimes realiză și el urgența situației fiindcă făcu un viraj strâns luând-o direct spre magazie. Totodată acceleră, această ultimă manevră făcând elicopterul să se aplece cu brutalitate spre spate, înainte de a se redresa.

Își continuară drumul, vizând punctul pe care și-l fixaseră, la Nord de clădire. Dan putea deja să vadă că o să ajungă mult mai aproape de magazie decât prevăzuseră. Din fericire, cirezile vor acoperi zgomotul motorului, în așa fel încât va putea sări înainte de sosirea vitelor.

Iar acest moment venise.. Se aflau la circa trei sute de metri de sol. Dan desprinse una din extremitățile frânghiei și derulă cu grijă buclele pe care și le înfășurase în jurul corpului. Așa că, în cele din urmă, rămase spânzurat în vid.

Grimes încetini înainte de a rămâne imobilizat în aer.

Dan se agăță de mânerul situat la marginea ușii și se redresă încet, privind pilotul prin geamul de plexiglas. Ridică degetul mare și-i zâmbi, ca să-l asigure că totul e în regulă. Și ca să-și facă curaj, de ce să nu recunoască? Apoi se aruncă în gol. Avu la început impresia că nu el e cel care se prăbușește, ci elicopterul lua distanță față de el. Abia când își îndepărtă mâinile ca să ia poziție, își dădu seama de viteza amețitoare a căzăturii. Pământul se apropia cu o repeziciune de necrezut și Dan se agăță frenetic de mânerul de deschidere a parașutei.

Fu gata să-l acționeze, dar se răzgândi în ultimul moment. Trebuia să mai aștepte să se afle ceva mai jos, fiindcă vitele erau prea aproape de magazie ca să-și poată permite să rateze vreo secundă.

Când deschise parașuta, avu impresia că o mână brutală îl apucă de spate, apoi văzu că pământul începe să-i joace în fața ochilor, apropiindu-se de vârfurile baschetților lui.

Aterizâ câteva minute mai târziu și se rostogoli de câteva ori, rezistând forței de tracțiune a parașutei. Se debarasă grăbit de chingi

și începu să fugă spre magazie, trăgându-și nunsaku-ul din buzunar, în timp ce tropăitul vitelor devenea asurzitor.

Trebuia să ajungă înaintea animalelor, nu exista nici o îndoială în această privință.

*
* *

Când Jo văzu cireada gonind, lovi spatele lui Zane din răsputeri cu pumnii, deși avea mâinile legate, apoi îi arse și un picior în încheietura genunchilor.

Din nefericire, el se întoarse și interceptă următoarea lovitură, luând-o în brațe.

- Ratat! exclamă el strâmbându-se de durere. Ai face mai bine să urci în camionetă, sau preferi să te arunc sub copitele vitelor? Ai priceput?

- Prefer să-mi încerc șansa cu vacile decât cu voi.

- În acest caz, voi fi nevoit să aplic forța.

- Grăbește-te! interveni Shorty. Sosește și o bandă de cowboy!

Brusc, un alt zgomot se detașă de tropotul bubuitor de copite, mai puternc decât tunetul, făcând să vibreze geamurile magaziei, învăluind-o într-un nor de praf. Apoi umbra elicopterului se profilă pe ea și aparatul descrise un tur deasupra animalelor

- Dan! se bucură Jo. Te-ai ars, Zane!

- Nu, categoric nu!

O împinse pe Jo spre masă, luă revolverul care rămăsese pe ea și-l băgă în buzunar înainte de a se apropia din nou de ușă.

Shorty le-o luase înainte, în graba lui de a ajunge la vehiculul care rămăsese ultima lor speranță. Dar în momentul în care se lansa în atmosfera prăfoasă, complicele lui Zane fu proiectat ca o marionetă și se prăbuși la pământ. Reveni spre ușă împleticindu-se, cu fața plină de sânge, și căzu grămadă la picioarele lor.

- Ce naiba mai e și asta? strigă Zane, privirea lui trecând uluită de la ușă la complicele său.

Un zâmbet îi apăru pe buze. Împingând-o pe Jo în fața lui și ținând-o cu putere ca pe un scut, el se îndreptă spre ușă. Tânăra

femeie nu avu timp să se întrebe ce se întâmpla cu ea. Fu propulsată brusc, cu un brânci puternic, în nebunia de afară.

Se împiedică și se prăbuși la pământ, aruncând în jurul ei o privire îngrozită. Îl văzu pe Zane ieșind din magazie în spatele ei, cu arma în mână. Apoi Dan apăru nu se știe de unde lângă ea. Zane ridică revolverul.

- Are pistol! urlă ea încercând să se ridice.

Dan se aruncă asupra lui Zane rotind un obiect în mâna dreaptă. Revolverul zbură din mâna lui Zane, aterizând sub camionetă, în timp ce sângele începu să țâșnească din mână. Dan se repezi la el și încercă să-l lovească puternic cu capul, dar Zane fu destul de iute ca să-l evite și, în ciuda durerii pe care trebuia s-o simtă la mână, reuși să se agațe de piciorul lui Dan.

Cei doi bărbați se rostogoliră la pământ, dar Dan reuși să se degajeze primul si-l lovi pe Zane în cap. Acesta mai avu totuși puterea s-o ia pe Jo în brațe și se lipi cu spatele de camionetă, făcând iarăși un scut din corpul ei. O înșfăcă de păr în timp ce încerca pe pipăite să deschidă ușa vehiculului.

- Salut, eroule! îi strigă el batjocoritor.

- Nu scapi tu, Zane.

- Pot să-i frâng și gâtul dacă vreau!

Deschise portiera pe partea șoferului și urcă pe scară. Dan înaintă un pas, măsurând distanța care-i separa.

- Ești încolțit, Zane, îi spuse calm Dan. Din partea asta, drumul este barat de vitele speriate și dacă încerci să fugi, un agent al FBI în elicopter te va urmări tot timpul.

- Poate să mă privească trecând în Canada dacă-i face plăcere, dar nu mă predau.

Brusc, Zane făcu o mișcare și o aruncă pe Jo în mașină, unde aceasta căzu pe burtă peste un scaun. Dan profită de ocazie ca să atace. Îl lovi pe Zane cu piciorul în față, lovitură urmată de doi pumni puternici în abdomen. Zane căzu în genunchi și se rostogoli sub portiera deschisă a camionetei, eschivându-se de la un nou atac.

Acest scurt răstimp îi permise să-și recupereze revolverul și trase un foc.

Sub puterea impactului, Dan fu proiectat în praf.

- Dan! urlă Jo.

- Hai!

Zane o împinse cu brutalitate și se așeză pe picioarele ei, în timp ce întorcea cheia în contact și ambreia.

Dan țâșni atunci prin portiera deschisă și se agăță de brațul lui Zane, reușind aproape să-l smulgă afară. Dar mișcarea neașteptată a mașinii îl dezechilibră pe tânărul pilot, în timp ce Zane călca până la fund pe accelerație. Dan rămase prăbușit la pământ, privind la camioneta ce se îndepărta de magazie, în timp ce cirezile gonite din urmă se apropiau în galop.

Pilotul se ridică și șchiopătă spre poarta întredeschisă a magaziei. Glonțul îi străbătuse piciorul drept. Căzu și încercă să se ridice, într-un efort disperat de a ajunge la adăpost. Dar picioarele nu-l mai duceau, iar vacile nu mai erau decât la câțiva metri de el.

În acel moment, zgomotul făcut de Cobra le acoperi pe toate celelalte. Agentul Grimes aduse aparatul exact deasupra lui Dan și coborî până la un metru deasupra lui, în așa fel încât vitele, speriate de această insectă mare și zgomotoasă, să-l ocolească.

Câteva clipe mai târziu, uraganul trecuse. Vacile, mânate de strigătele oamenilor de la fermele Bart T și Pettigrew își urmau drumul spre Nord, pe urmele camionetei.

Grimes ateriză și ridică ușa de plexiglas, în timp ce Dan se ridică cu greu de jos.

- Și acum? strigă agentul FBI.

- Preiau eu comenzile!

Neținând cont de durere, Dan urcă în elicopter, în timp ce celălalt bărbat ieșea pe partea opusă. Câteva secunde mai târziu, Dan decola și cerceta zona din priviri, căutând camioneta.

O zări, având un avans mic față de animalele înnebunite, și simți că-i îngheață sângele în vine dându-și seama de situație.

Camioneta se răsturnase și două siluete se luptau în apropierea acesteia, în timp ce vitele se năpusteau spre ele.

*

* *

Imediat ce camioneta demarase, Jo începuse să-l lovească pe Zane cu pumnii. Acestuia nu-i mai rămăsese prea multă putere, așa că ea reuși să-l dezechilibreze.

El rămăsese așezat tot pe picioarele ei. Jenat de poziția lui, care făcea să i se atingă capul de tabla camionetei, la care se adăugau loviturile pe care voia să le dea sau de care încerca să se ferească, Zane nu observă șanțul adânc în care intră cu o roată. Și fu incapabil să încetinească atunci când camioneta se înclină. Brusc totul se dădu peste cap. Zane și Jo fură izbiți de colo până colo prin cabină, până când camioneta se răsturnă cu roțile în sus.

Jo se strecură afară prin geam, înainte ca Zane s-o fi putut reține. Îl lovi cu piciorul în piept când el încercă s-o prindă, și se pregătea să-i mai ardă unul, când Zane se eschivă și o apucă de picior.

Se rostogoliră pe panta colinei bătându-se, dar Jo nu era prea tare la trântă. Zane izbucni într-un râs răzbunător când fu sigur că a scos-o din circulație.

Un zgomot asurzitor se făcu auzit în apropierea lor. Întoarseră capetele ca să descopere îngroziți că vacile se aflau atât de aproape de ei încât îi vor face praf în curând sub copitele lor.

În spatele vitelor apăru elicopterul lui Dan. Se postă deasupra lor, apoi coborî până când Jo zări frânghia care atârna de talpa de aterizare.

Se zbătu atunci și reuși să-l lovească pe Zane cu piciorul în gleznă. Acesta o lăsă preț de o secundă, dându-i astfel o șansă tinerei femei. Jo se rostogoli spre vite dar și spre frânghie în același timp.

Cu un salt disperat, o prinse cu amândouă mâinile și se cramponă de ea din răsputeri, în timp ce elicopterul o ridica în aer.

Zane încercă să ajungă în fuga mare la camionetă, dar se împiedică și căzu. Nu se mai afla decât la câțiva pași de vehicul, când fu trântit și călcat în picioare de vite.

Când ultimele vaci dispăruseră din raza vederii lor, Dan o puse încetișor pe Jo la pământ.

Echipa de la Bar T sosi în timp ce ateriza ceva mai încolo. Dan coborî din aparat cu precauție, apoi se apropie șchiopătând de ea și o luă în brațe.

- Să știi că nu mă mai pot lipsi de tine! spuse ea râzând.

- Știam eu că am să te conving până la urmă.

Apoi o strânse în brațe ca și cum nici o forță de pe lume nu-i va mai putea despărți vreodată.

- Dan! Piciorul tău! exclamă ea. Stai jos să te bandajăm.

- Am un cuțit în buzunar. Taie o bucată din frânghia legată de elicopter și fă un garou din ea.

Jo înhăță cuțitul și fugi să taie din frânghie. În acel moment își făcu apariția agentul Harden într-una din camionetele de la fermă.

- Unde e? întrebă el sărind jos. Unde e Ken Zane?

Dan și Jo priviră spre vitele care începuseră să-și încetinească goana din cauza oboselii. Hank se întoarse, alăturându-se grupului.

- Unde e? repetă agentul Harden adresându-se șefului de echipă.

- Undeva pe aici, răspunse el laconic. Strivit de copite.

Agentul se îndreptă spre corp, apoi se răzgândi și se opri.

- Avem datoria să lămurim întreaga afacere, declară el, dar cred că pot deja să ridic toate acuzațiile care planau asupra dumneavoastră, domnișoară Tates. Și asupra ta, Dan Fitzpatrick. Era un plan mai degrabă spectaculos, dar imprudent de la început până la sfârșit. Am avut șansa ca totul să se desfășoare așa cum v-ați gândit și să se sfârșească cu bine... ce să mai zic, ați făcut o treabă bună. Al naibii de bună, chiar!

- Sunt întru totul de acord! îl aprobă Jo, sărutându-l pe Dan pe obraz.

Capitolul 18

Strângerea vitelor în acest an fu total diferită de felul cum se proceda altădată. Pentru prima oară în istoria locală, fermele Tates și Pettigrew își uniră forțele pentru a aduna vitele. Astfel, în loc de trei sau patru oameni conducând mii de capete de vite, putea fi văzută o echipă formată din zece bărbați însoțiți de un elicopter, care își făceau treaba cu destulă ușurință.

Începură cu vitele lui Pettigrew, pentru a răspunde cerințelor inventarului depus de noii contabili desemnați pentru a înregistra bunurile defunctului. Le trebuiră două zile ca să determine vitele să parcurgă distanța pe care o străbătuseră înnebunite doar într-o jumătate de oră.

Era pentru ultima dată când vitele lui Pettigrew participau la o asemenea operațiune. Nici unul din membrii familiei sale nu manifestase vreun interes pentru acest pământ, care urma să fie vândut la licitație, în întregime sau parcelat.

O dată vitele adunate și numărate, norii de praf se așezară pe pământurile Pettigrew și toți oamenii se duseră să repete același ritual la ferma Bar T.

- Helico-boy, aici Jo.

De pe culmea unde se găsea, Jo domina cirezile fermei Bar T care păștеau în vale. În spatele ei se ridicau vocile oamenilor care participau la tradiționalul grătar în aer liber de la sfârșitul sezonului.

- Helico-boy, se mai făcu o dată auzit glasul lui Jo, cobori sau nu? Te așteptăm de destul timp.

- Sosesc, Jo, răspunse Dan. O clipă doar.

Minuscula siluetă a elicopterului apăru în zare și începu să se mărească încetul cu încetul. Trecu pe deasupra fermei producând un zgomot infernal, înainte de a vira și a plana pentru a începe coborârea. Un moment mai târziu aparatul ateriza.

Dan ridică ușa și coborî cu precauție, împiedicat în mișcări de ghipsul de la piciorul drept. O dată ajuns pe pământ, începu să sară pe piciorul valid.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el. Începe distracția?

- Dacă așa vrea patroana ta, îi răspunse doctorul Hollander întinzându-i o cârjă. În orice caz, bravo, băiete! A fost splendid. Data viitoare, când vei mai avea nevoie de vreun ajutor, nu ezita să apelezi la mine!

- De acord, răspunse Dan râzând. Dar data viitoare o să încerc să vă sperii.

- Era gata s-o faci și acum, cu ultimul tău picaj. Primul n-a fost prea rău, dar al doilea...

- Ești un caz disperat! oftă Jo.

- Doctorul Hollander are dreptate, replică Dan, ești o patroană nemaipomenită!

O luă în brațe și o sărută îndelung, întrerupându-se doar când veterinarul tuși cu subînțeles.

- Nu uitați că nu mai sunt atât de tânăr! spuse el surâzând.Și toate aceste demonstrații nu sunt tocmai bune pentru tensiunea mea arterială.

- Dar un zbor cu elicopterul este? obiectă Jo.

- E mai odihnitor decât o plimbare în parc.

- Aha! se prefăcu Dan că se supără. Când o să fiu sigur pe ambele picioare, o să vă fac să vă înghițiți afrontul.

- Ei bine, până atunci băiete, obișnuiește-te să te sprijini pe piciorul cel bun și pe cârje. O rană de un glonț nu e un nimic. Te doare?

- Deloc! Sunt în plină formă!

- Minte ca un adevărat cowboy, îi făcu doctorul Hollander cu ochiul lui Jo.

- Care e starea vitelor, doctore? întrebă Dan ca să schimbe subiectul.

- Am testat o vacă din cincizeci din cirezile lui Pettigrew și n-am descoperit nici o urmă de deșeu chimic. După câte ne-a declarat Shorty, nu au deversat decât deșeuri de subproduse de hidrocarburi. Faptul că ingerarea lor produce moartea, ne-a făcut să considerăm inutil să testăm

toate animalele. Bineînțeles că s-au curățat toate parcelele respective ca să se evite depozitele superficiale. Cred că n-o să avem probleme cu Ministerul Agriculturii.

- Iar animalele noastre, adăugă Jo, n-au fost din fericire în contact cu acest produs.

- Dacă Zane și complicele său s-ar fi mărginit să îngroape vacile la locul respectiv în loc să încerce să arunce vina în spatele altora, altfel ar fi stat lucrurile.

- Au acționat astfel ca să-i închidă gura lui Pettigrew, remarcă Dan. Au vrut să-l facă să creadă că vacile au murit pe pământurile lui Jo, ca să-i adoarmă bănuielile.

- Cred că se simțea prea vinovat ca să le cadă în plasă, declară Jo. O fi fost el un vecin imposibil, dar era totuși proprietarul unei ferme. N-ar fi putut suporta mult timp să i se otrăvească pământurile.

- E adevărat, recunoscu doctorul Hollander. Dar să nu mai lungim vorba, fiindcă vreau să apuc să gust din friptură înainte să se termine!

Veterinarul se alătură celorlalți invitați, care înconjurau grătarele și mesele instalate în fața dormitoarelor.

Cea mai mare parte a locuitorilor din Oak River se afla aici. Mulți dintre ei se lăsaseră deja tentați de un mic tur cu elicopterul, dar majoritatea își regretaseră curajul. Se părea că acum sosise și rândul lui Hank, fiindcă se apropia în compania lui Andrew Hollander.

- Hai, urcă, Hank! îl îndemnă Dan. Mai există un loc și pentru însoțitoarea ta, dacă vrei s-o iei cu tine. Nimic nu e mai potrivit ca o plimbare cu elicopterul ca să-ți strângi protector partenera în brațe.

- Nu, Mary e ocupată cu grătarul. Și, de altfel, ei nu-i e frică de nimic. Nu cred că niște picaje cu elicopterul ar reuși să o sperie.

În timp ce Dan se urca pe locul lui, Hank se aplecă spre Jo și-i șopti.

- Trebuie să-ți vorbesc... Ceva mai târziu, dacă e posibil.

- Vrei să faci o ofertă pentru ferma lui Pettigrew?

- Da, mi-ar plăcea să-mi încerc șansa, dacă banca îmi acceptă dosarul... Oricum tu n-ai nevoie de doi șefi de echipă.

- Ai undă verde, îl asigură ea, dându-i o palmă prietenească peste braț, și dacă ai nevoie de referințe pentru bancă, dă-mi de știre.

- Îți mulțumesc! spuse Hank zâmbindu-i. Îți mulțumesc foarte mult, adugă el sărutând-o pe amândoi obrajii.

- Ei, cowboy! strigă Dan. Ce te legi de prietena mea?

- Nu te privește! replică Hank alergând spre el. Mai bine spune-mi cum să mă leg aici.

În timp ce motorul elicopterului începu să vibreze, Jo se întoarse spre Andrew pe care-l privi cu un aer îngrijorat. Așteptă ca aparatul să decoleze ca să se apropie de el.

- Când o să le spui? îl întrebă ea când se făcu liniște.

- Să le spun ce? replică Andrew în defensivă.

- Știi prea bine despre ce-ți vorbesc, Andrew. N-ai nici un motiv să speri că o să scapi așa.

Șeriful oftă, clătinând din cap. Apoi o privi pe Jo, înainte de a-și feri ochii, incapabil să-i susțină privirea.

- Nu știu, răspunse el în cele din urmă. N-am încă destul curaj ca s-o fac.

- Shorty n-a vorbit încă, dar are un avocat bun. Și știi că un avocat bun caută întotdeauna cea mai avantajoasă soluție pentru clientul său... Deci o să-l îndemne să divulge niște nume. Știm amândoi care nume îi va veni primul pe buze.

- Era atât de ușor să închizi ochii, îi mărturisi Andrew cu o voce tristă. Doar câteva camioane pe lună, asta era tot. O mie de dolari un camion. Niște bani ușor câștigați.

- Bineînțeles, dar apoi, trebuie să trăiești toată viața cu asta pe conștiință.

- Eu am ales locul. Nu e decât argilă, acolo jos. M-am gândit că n-o să absoarbă otrava.

- Totuși, obiectă Jo, ar fi terminat aici și ar fi reînceput în altă parte.

- Eram pregătit să-i împiedic.

- Și să încasezi un glonț, așa cum au pățit Pettigrew și Glen?

- Cel puțin aș fi murit îndeplinindu-mi datoria.

- Ar fi trebuit să-mi închipui că e ceva dubios când ai acceptat să te alături expediției noastre. Nu ești genul de om care se implică cu ușurință în acest fel de acțiune. Și pe urmă m-am interesat de ce Shorty a tras în tine.

- Putea fi și mai rău...

- Ai fost alături de noi când am avut nevoie de tine.

- Știi de mult timp?

- Nu. Să zicem că am înțeles înaintea celorlalți că ticăloșii ăia trebuie

să aibă un aliat în cadrul forțelor de ordine ca să evite necazurile, dar bănuielile mele s-au îndreptat în primul rând spre Glen. Când am văzut că nu era el, am știut că e vorba de tine.

- Glen nu era un as în meserie, dar în cele din urmă și-a făcut treaba mai bine decât mine. Dacă aș fi știut că lucrurile vor lua o întorsătură proastă, nu m-aș fi băgat pentru nimic în lume în afacerea asta! Am fost gata să-i las baltă când au plasat carabina tatălui tău la locul crimei.

- Și de ce n-ai făcut-o?

- Voiam să ies cu mâinile curate. Crede-mă, nu i-aș fi lăsat niciodată să te învinuiască de crimă, Jo.

- Te cred, îl asigură ea. Dar ce te-a împins să colaborezi cu asemenea escroci?

- Tu, îi răspunse el cu simplitate.

- Eu?!

- Voiam să te impresionez. Și să-ți pot oferi mai mult decât un salariu de șerif.

- Oh, Andrew! Îmi pare atât de rău.

- Nu trebuie să-ți pară rău. Prima declarație de dragoste pe care ți-am făcut-o a fost întâmpinată cu un refuz categoric. Am crezut că o să te pot face să te răzgândești.

- Te apreciez, Andrew, dar nu te iubesc. Banii nu m-ar fi făcut în nici un fel să mă răzgândesc.

- Nu, bineînțeles, n-ar fi trebuit să fiu așa naiv. Când te-am văzut cu Dan, am înțeles ce nebun am fost. M-am gândit atunci că sosise momentul să-mi fac datoria, chiar cu riscul de a-mi pierde viața.

- Noroc că nu s-a întâmplat așa.

- Ceea ce e și mai de necrezut e faptul că, în cele din urmă, ai rămas cu un tip și mai bogat decât tine.

- Cum asta?

- Oh! Am făcut o mică anchetă asupra lui în secret, după ce mi-ai spus că o să-l angajezi aici. Familia Fitzpatrick posedă de două ori mai multe pământuri decât tine, și în plus cu subsolul plin de petrol. Tatăl lui Dan are o firmă prosperă.

- Habar nu aveam.

- Pe mine nu m-a mirat deloc... Puțini piloți au mijloace să-și cumpere un elicopter.

- Nu știam nimic. Dan nu vorbește niciodată de bani.

- Nu, bineînțeles. El acordă mai multă importanță pilotajului decât posibilităților financiare pe care i le-ar putea oferi familia. Ai tras numărul câștigător, Jo. Unul mai bun ca mine în orice caz!

- Nu ești chiar atât de rău! ripostă ea, urmărind cu privirea figurile executate de elicopter. Și o vei dovedi, predându-te justiției de bunăvoie.

- Așa o să fac. Dar voiam mai întâi să-mi iau rămas-bun de la tine.

- Apreciez gestul tău. Și dacă o să ai nevoie de un martor, contează pe mine.

- Îți mulțumesc, Jo.

- Oh, nu! șopti ea brusc. N-o să îndrăznească.

Cu mâna streașină la ochi, privea elicopterul apropiindu-se. Și, dintr-o dată îi întoarse spatele lui Andrew Hollander și fugi spre invitați, fără să-și poată stăpâni râsul.

- Toți la pământ! urlă ea.

Elicopterul trecu razant la trei metri de sol, chiar în momentul când oamenii se aruncau cu fața la pământ speriați. Când aparatul mai efectua un tur pentru a ajunge la punctul de aterizare, Jo zări clar chipul descompus de groază al lui Hank. În spatele lui, Dan jubila.

Jo nu se putu împiedica să se gândească la șansa pe care i-o oferise viața. Găsise în sfârșit bărbatul care o putea face fericită. În timp ce urmărea din ochi elicopterul, se gândea la curajul lui Dan, la veșnica lui bună dispoziție și la dragostea lui, și știa că el va fi de acum tovarășul ei la bine și la rău. Tovarășul ei pentru toată viața.

Sfârșit